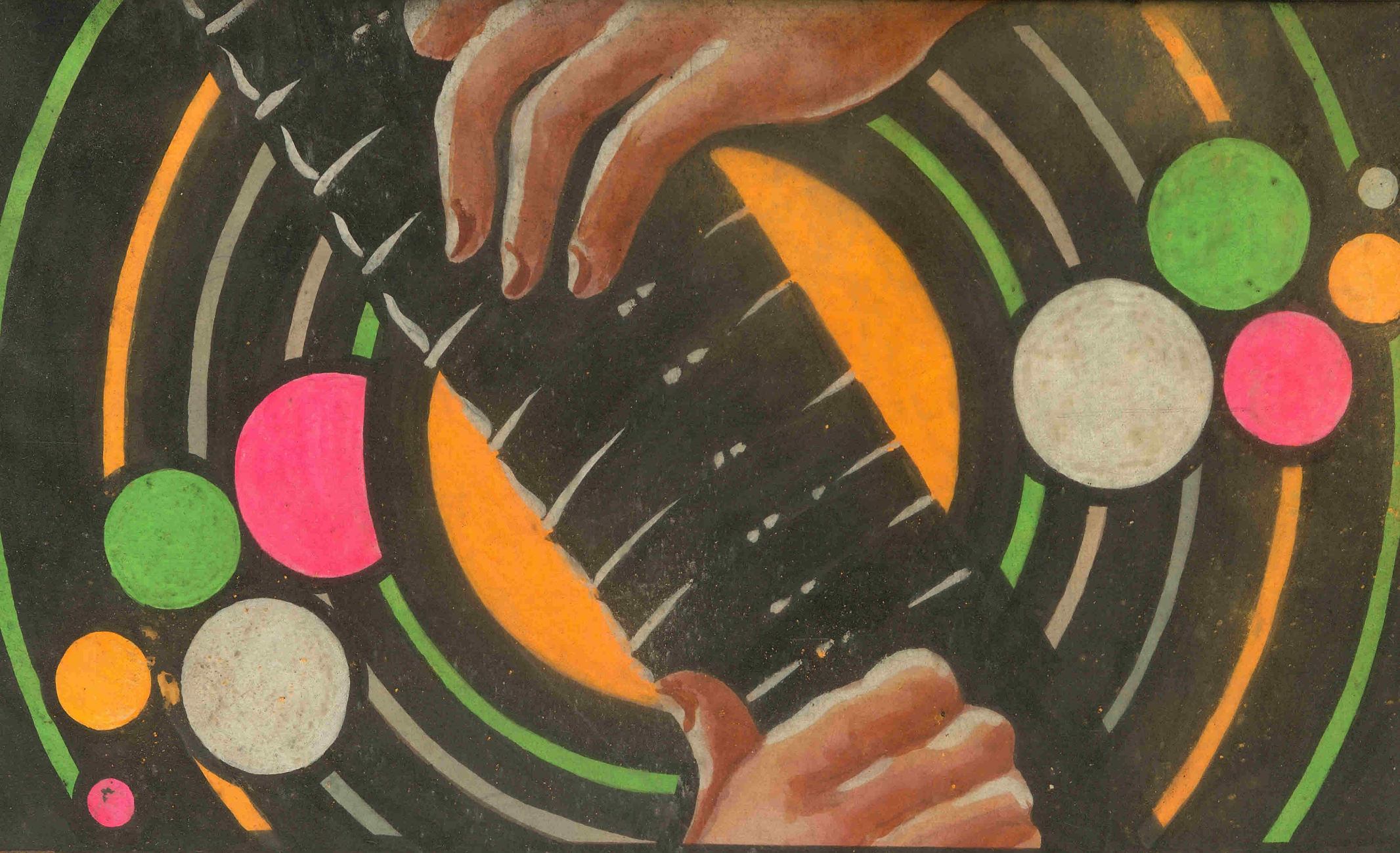
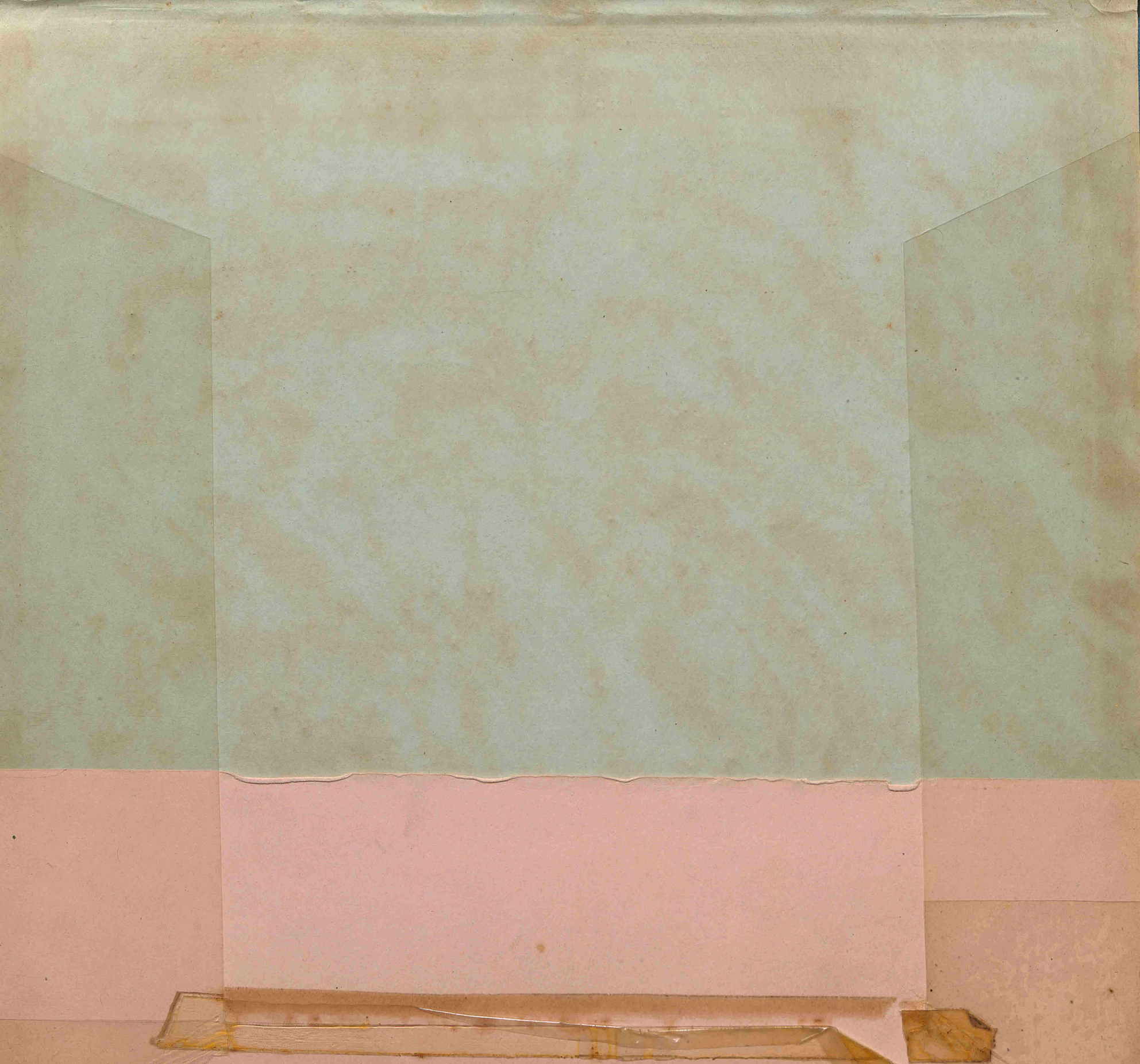


ഗാന്ധി



MAHARAM COLLEGE LIBRARY
Acc. No. 98000254
Class No. M73.2/D539/1974

ഗമനം

a Junior House (Dharmaram College) Academy Publication

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY,
BANGALORE.

തരംഗം

ജൂനിയർ ഹൗസ് അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്

November 9, 1974. Dharmaram College, Bangalore-29.

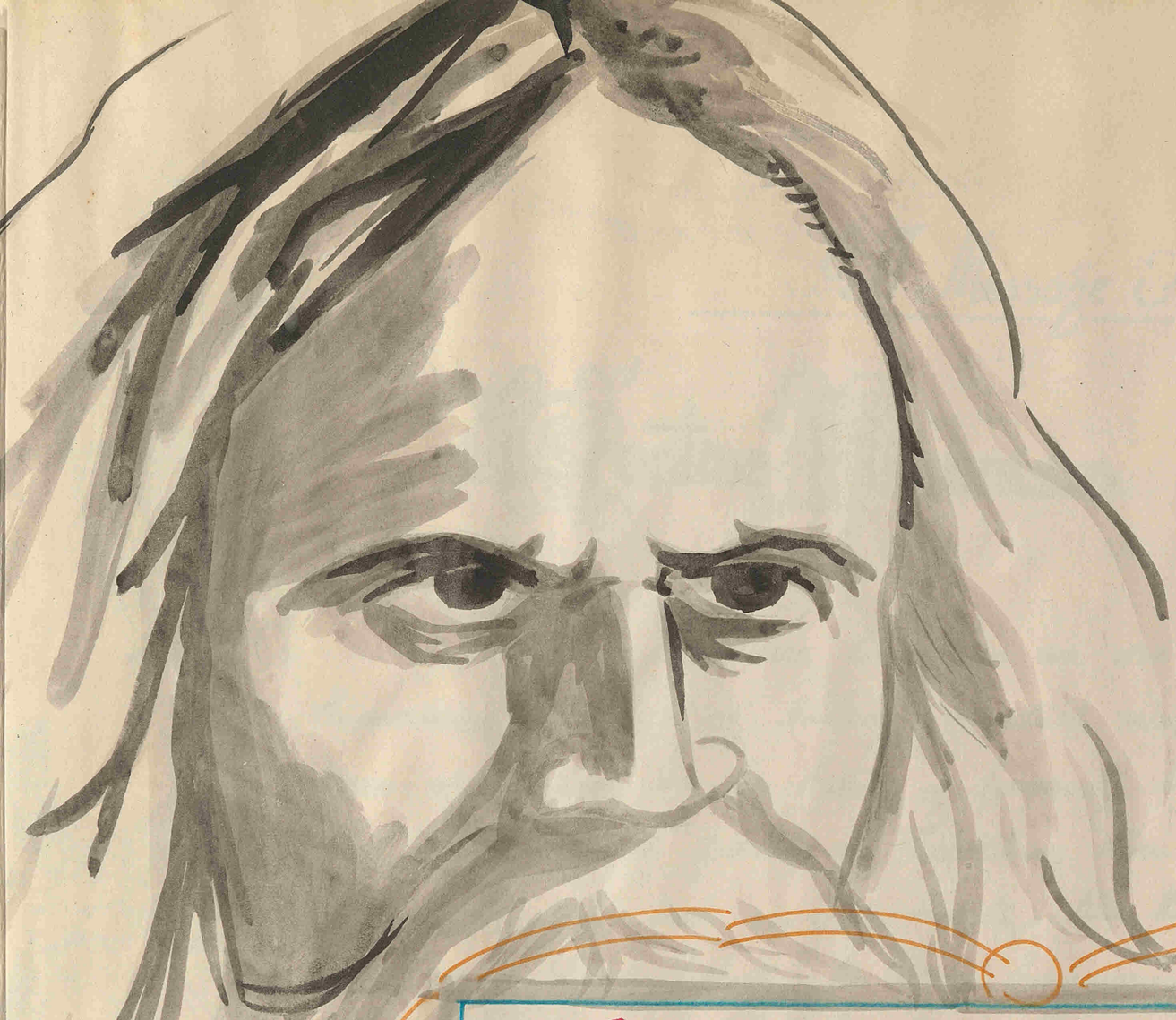
ഡയറക്ടർ ——— റവ. ഫാ. തോമസ് വിതയത്തിൽ

സെക്രട്ടറി

ജി. പുലിക്കുത്തിയിൽ

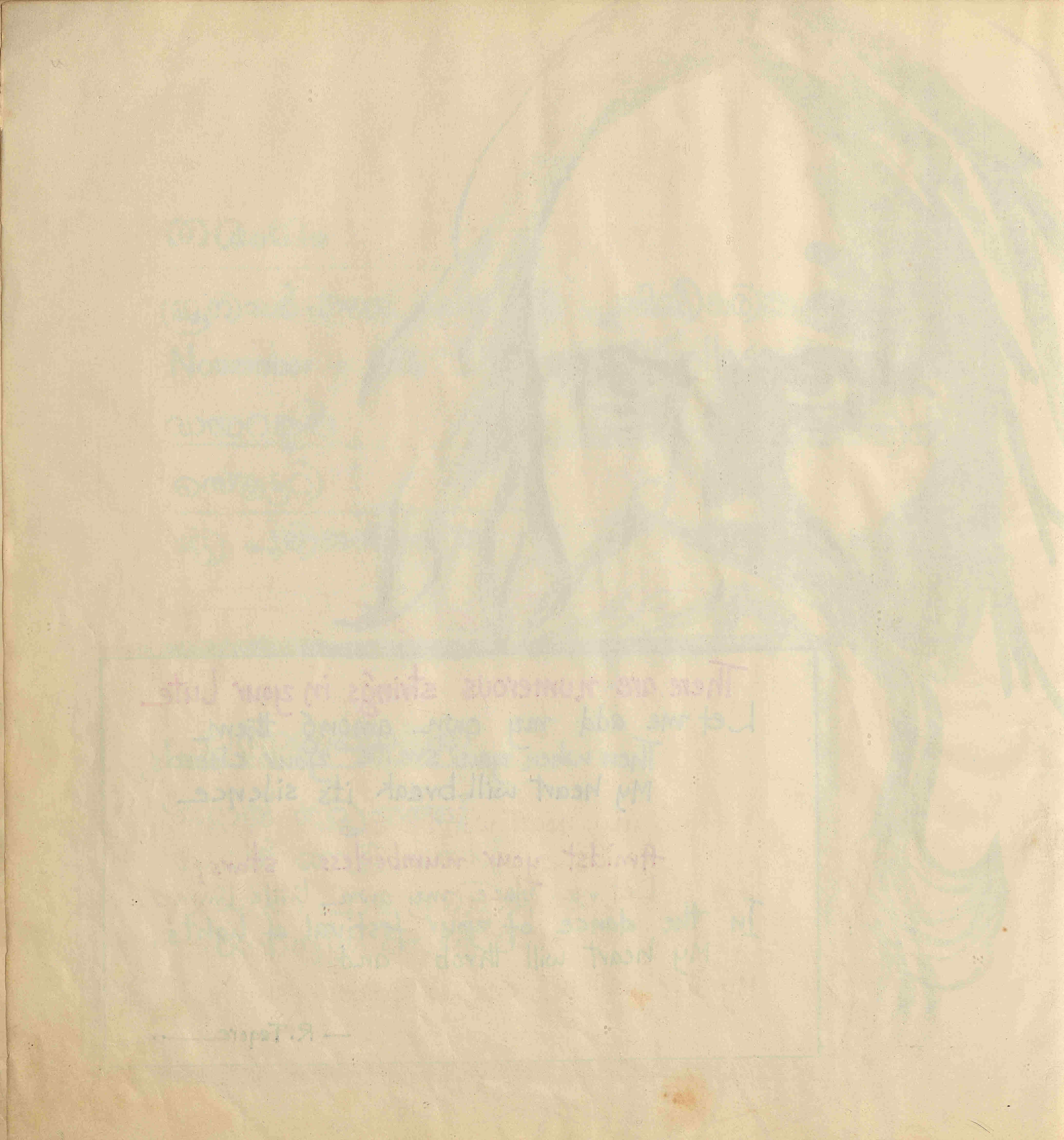
പത്രാധിപസമിതി

ജോസ് തച്ചിയത്തു്
പോൾ ഞാച്ചിയത്തു്
വർഗീസ് പാറേക്കാട്ടിൽ C.S.T
സെബാസ്റ്റ്യൻ തെക്കേടം



There are numerous strings in your lute
Let me add my own among them
Then when you smite your chords,
My heart will break its silence,
And my heart will be one with your song.
Amidst your numberless stars,
Let me place my own little Lamp.
In the dance of your festival of lights,
My heart will throb and
My life will be one with your smile!

— R. Tagore.



A Message From Rev. Fr. Rector

Creative Humanism

We are living in an era of humanism, the type of thinking in which man is the focus of attention. In the history of humanity there have been different periods of stock-taking when attention was riveted back on man himself, like the humanism of the Greek Sophists, the Roman humanism of Marcus Aurelius, and the Renaissance humanism of the middle ages. But contemporary ~~phase~~ is humanism with a difference. It is not merely a rediscovery of the past, nor a mere stocktaking of the present. It is a humanism of hope and creativity.

The great strides made by science and technology have set man thinking about the future. Man is no longer a passive contemplator

of the universe and of his own life, but one capable of reshaping the universe and of reshaping his own destiny. This vision gives him a certain euphoria about his own strength and importance. But it also brings a tremendous sense of responsibility. He can abuse his power and destroy himself and the world. He can also simply stand idle and let the opportunity slip through his fingers. But the real task of man is to approach his own creative power with the humble realization that it is a trust placed in his hands by the benevolence of Divine Providence so that he may fulfil his own destiny and that of the whole universe in creative loyalty. This new feeling should give a new orientation to all our endeavours in art, literature and philosophy as well as in science and technology. This great task before us is to make everyone aware of the new challenge before us.

– Fr. J. B. Chethimattam C.M.I.

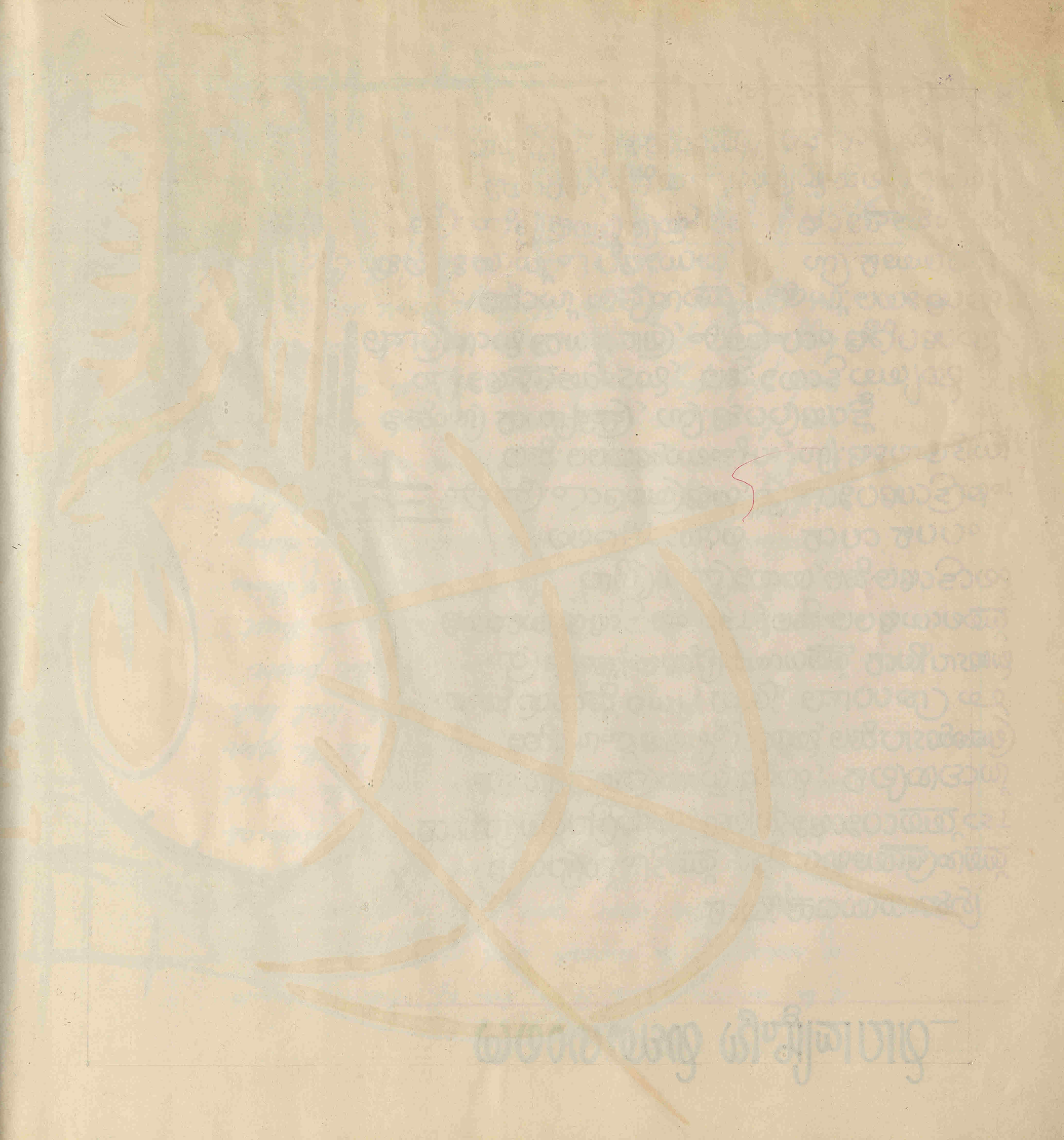
From

Rev. Fr. J. B. Chethimattam,
Rector, Dharmaram College, Bangalore.

തരംഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചവർ_



മാത്യു ഈന്തനാകുഴി
ഡേവിസ് പടുത്തു, പോൾഞ്ചിയത്തു
മാത്യുവിത്തുവടുക്കൽ, ഒരുസ്തോറോത്തു CST
ഏ.സി. ഉതുപ്പയാനിക്കൽ, മരിയദാസ്
ജോസഫ് അരീപ്പാക്കൽ, ജെ. വടക്കുഞ്ചേരി
അതുൽരാജ് OMI, മാത്യു ചെറുവയിൽ
ഫിലിപ്പ് കൊല്ലിത്താനത്തു, മാത്യുവടക്കൻ
തോമസ് കൊട്ടാരം CST, ജെ. തൈതാരത്തു
വർഗ്ഗീസ് ചീരോത്ത, ജെ. കൊട്ടാരം
അലക്സാണ്ടർ മാറാമറ്റം
ഏ. ജെ. പാലത്തുങ്കൽ, വി. പാറേക്കാട്ടിൽ CST
ജെ. തൈക്കുന്നുംപുറം, ഡി. കരോട്ടേമ്പ്ര
ജോയി മാമ്പിള്ളി, ഡി. കുറിക്കോട്ട്
ഡി. കൊളേങ്ങാടൻ, ജെ. തോട്ടത്തിൽ
ചെറിയാൻ മേനാച്ചേരി, എബ്രഹാം മുല്ലൂക്കൽ
ജോസ് തച്ചിയത്തു, എസ്. തെങ്ങേടം
കുര്യാക്കോസ് പറമ്പനേൽ, ഡി. മഞ്ഞളി
ജെ. പുലിക്കുത്തിയിൽ, ജെ. കൊളേങ്ങാടൻ
തോമസ് പുതുപറമ്പിൽ, ജുറാഡ് OMI
വർഗ്ഗീസ് തച്ചിയത്തു, മദനമോഹൻ റാവു
പോളി പാറേക്കാട്ടിൽ.





തരംഗങ്ങൾ

ലേഖനം:

ജീവിതവിദ്വേഷം ആധുനികസാഹിത്യത്തിൽ, ഡിബോറ റിവ്യൂ, ദുർബലിയിലെ അനുരഞ്ജനം, സംഹാരമോ സംവിധാനമോ? വിദ്യാർത്ഥികളും രാഷ്ട്രീയവും, സാഹിത്യവും സാഹിത്യകാരനും, ആശ്രമനിലയത്തെ അരനിമിഷം Educational Problems, Religion in the twentieth century, Global Village, Roots of Contemporary Atheism, Prayer, Renovation and Reconciliation, Religion and Science.

കവിത:

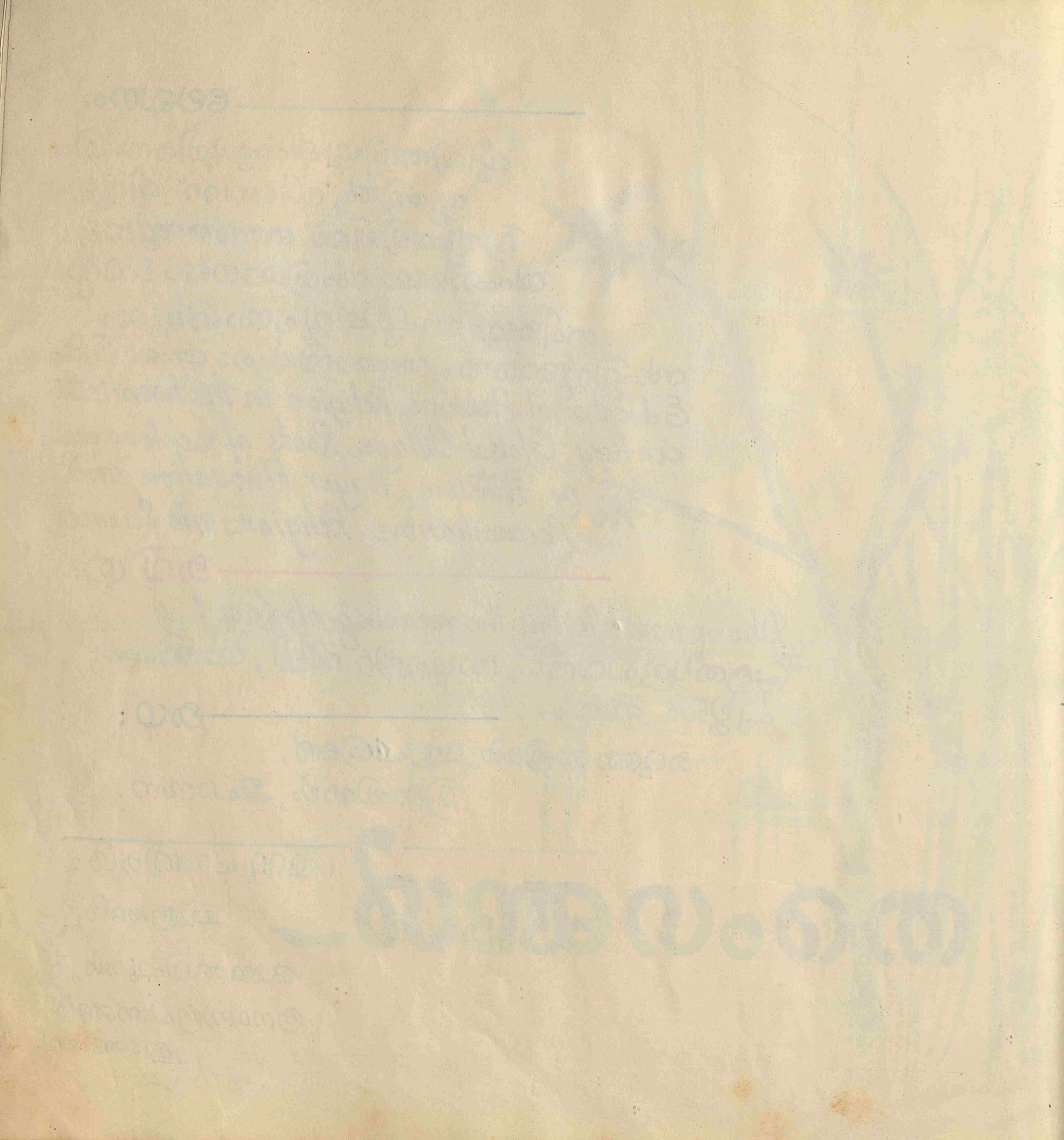
Dharmaram; Is this the meaning of love?
പ്രകൃതീരൂപവതീ.., നാഥന്റെ വിളി, ശാന്തിയെ പുൽകാൻ നിത്യം.

കഥ:

കറുത്ത രാത്രികൾ, മഴ, പഥികൻ, മഠായിവാല, ഉപാസന.

മറ്റു പംക്തികൾ:

ചിത്രങ്ങൾ, ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ, ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ.



എഡിറ്റോറിയൽ

ഞങ്ങളുടെ ആദ്യസംരംഭത്തിന് തുടക്കം.

അല്പമൊരാശങ്കയോടെയാണ് ഈ ജ്യേഷ്ഠ ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചത്. വേദിയും പന്തലുമൊന്നുമില്ലാതെ, ആരെയും ക്ഷണിക്കാതെയല്ല ഞങ്ങളെത്തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതും.

ഇതൊരു പരീക്ഷണമാണ്; പരിമിതികൾ ബാധ്യതകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഓരോ യുഗത്തിന്റെയും അവസാനത്തിൽ പുതിയ അവതാരങ്ങൾ ഉണ്ടാവും; ധർമ്മസംസ്ഥാപനം സാധ്യമാക്കാൻ അവതാരപുരുഷൻ പിറവിയെടുക്കും. (ഇതുകൊണ്ട് കല്പിക്കുന്നത് നാമിപ്പോഴുള്ളത് നരംഗം മറ്റൊരവതാരമാണെന്നോ അവകാശപ്പെടലല്ല) പല കാലത്തും ഇതുപോലുള്ള സംരംഭങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവം പറയട്ടെ, ആ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നുതന്നെയാണ് 'നരംഗ'ത്തിനുവേണ്ടി പ്രോദനം ഉദിച്ചതും.

'നരംഗം' ഒരു മാസികയല്ല. വാർഷികപതിപ്പാണോ? അതുമല്ല. പിന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുമോയെന്നുമറിയില്ല. പിന്നെന്താണ്? ഇതുമതം: ഇന്നയിന്ന ഭാഗത്തിലെ അങ്കാധിഷ്ഠിതകളിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട പ്രബന്ധങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത് പുനരവതരിപ്പിക്കുന്നു. പലരുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ കഥയായും കവിതയായും ചിത്രമായും ഇതിൽ പകർത്തിയിരിക്കുന്നു. 'നരംഗം' നരംഗമാകുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതാണ്.



ഈ സംരംഭത്തിൽ ബ. ഫെർണാണ്ടസിന്റെ (റവ. ഫാ: ജെ. ബി. ചെറുപുറം) അനുഗ്രഹവും ആശംസകളും ഞങ്ങളെ കൈകൾ ഉയർത്തിയും മുന്നോട്ട് ചലനാത്മകമാക്കിയിരുന്നു! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയവിശാലതയുടെയും ദീർഘവീക്ഷണത്തിന്റെയും മുന്നിൽ നന്ദിയുടെ പൂക്കൾ അർപ്പിക്കാനെ ഞങ്ങൾ മുതിരുന്നുള്ളൂ.

ബ. സുപ്പീരിയർക്കും, ഗുരുക്കന്മാരോടും അദ്ധ്യാപകർക്കും ഡയറക്ടർമാരോടുമുള്ള സ്നേഹാദരവുകൾ രേഖപ്പെടുത്തുകയെന്ന സാഹസത്തിന് ഞങ്ങൾ മുതിരുന്നില്ല.

നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ ചെലവഴിച്ചുള്ള ജോലി ചെയ്തുവന്നു. സ്ക്രീനിന്റെയും മനോഹരമായ ലേഔട്ട് വിന്യാസം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. സ്നേഹത്തോടും ക്ഷമയോടും കൂടി - ജോസ് കൊടാരം, ഫാദർ കോട്ടിൽ, സെബാസ്റ്റ്യൻ അക്കര, സെബാസ്റ്റ്യൻ തെക്കേടം, വർഗ്ഗീസ് കുന്നേൽ, — നന്ദി.

തരംഗം സൃഷ്ടിച്ചവർ - ഗദ്യസാഹിത്യകാരന്മാരുണ്ട്, കവികളുണ്ട്, കഥാകൃത്തുക്കളുണ്ട്, കലാകാരന്മാരുണ്ട് - അവരുടെ സഹകരണത്തിന്, അവരുടെ സൃഷ്ടിക്കു ഞങ്ങളുടെ നമോവാകം.

അവസാനമായി -

ഈ തരംഗങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷിയുടെ ചൂക്കുണ്ട്, ഞങ്ങളുടെ അനശ്വര ചൈതന്യത്തിന്റെ, അസ്തിത്വഭാവത്തിന്റെ ചാറ്റോളങ്ങളാണ്. വൈദ്യുതാഘാതം പോലെ തീവ്രമല്ലെങ്കിലും, ശാന്തമായ് ഇലഞ്ഞിൽ കല്ലു ചുരുക്കുമ്പോൾ വിടരുന്ന ചാറ്റോളങ്ങൾ പോലെ, വിരിഞ്ഞു, വികസിച്ചു, തീരങ്ങളിൽ രോമാഞ്ചമുണർത്താൻ ഈ തരംഗങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ അത്രമതിയാകുമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന 'തരംഗം' അതിന് ശക്തമാണോ എന്നതല്ല അതിന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ അതുമാണ് ഞങ്ങളുടെയും ഒരു ശ്രമത്തിന്റെയും നിദാനവും.

- Editors



സത്യസൗന്ദര്യങ്ങൾ തൻ
സന്ദേശകാരൻ തന്റെ
ശ്രദ്ധാമാനസം വിഴ്ത്തും
കണ്ണുനീരത്രെ കാവ്യം.....

—ജി.

അക്കാദമി ഗ്രൂപ്പ്

റിപ്പോർട്ടുകൾ

Third year Integrated Course:

ഡയറക്ടർ - റവ. ഫാ: മാത്യൂസ് സി. എം. ഐ

" - റവ. ഫാ: ബൊനവഞ്ചർ സി. എസ്. ആർ.

സെക്രട്ടറി - റവ. ബ്രു. കൊച്ചുത്രേസ്യാനന്ദ് സി. എം. ഐ.

കൗൺസിലേർസ് - റവ. ബ്രു. ഫ്രാൻസിസ് കാട്ടിൽ സി. എസ്. ആർ.

" ജോസഫ് സി. എം. ഐ.

'കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളും വിദ്യാർത്ഥിനികളും' എന്ന വിഷയത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് ബെ. ക്രിസ്തുജയന്തിയുടെ അഭ്യർത്ഥനയിൽ 1974 ആഗസ്റ്റ് 19-ാം തീയതി ചേർന്ന, അക്കാഡമിയുടെ ഉൽഘാടന യോഗത്തിൽ റവ. ബ്രു. കൊച്ചാപ്പൻ സി. എസ്. ടി, മാത്യൂസ് സി. എം. ഐ ഫ്രാൻസിസ് കാട്ടിൽ സി. എസ്. ആർ, ജോസഫ് കുന്നപ്പാട്ട് സി. എം. ഐ; ചേട്ടക്കാട്ട് സി. എം. ഐ. എന്നിവർ യഥാക്രമം - വിദ്യാർത്ഥിനിയുടെ ആത്മീയത്തെപ്പറ്റി, മാർഗ്ഗദർശനം, സഭാബന്ധം, ചരിത്രപരിസ്ഥിതിയുടെ സ്വാധീനം, അദ്ധ്യാപക വിദ്യാർത്ഥിബന്ധം

സ്വതന്ത്രകലാപഠനം എന്നീ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചർച്ച നടത്തിയിരുന്നു. തുടർന്നായി ചർച്ചയുടെ അദ്ധ്യക്ഷം ബ. ക്ലാൻസി പോൾ യു. ജി. സിയുടെ പുതിയ നിർദ്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിവിധ അദ്ധ്യാപന രീതികളെക്കുറിച്ചും വളരെ വിശദമായി സംസാരിച്ചു.

'വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ പങ്കെടുക്കണം — വേണ്ട' എന്ന വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി 25. 8. 74-ൽ ഒരു ഡിബേറ്റ് നടത്തിയിരുന്നു. മോഡറേറ്റർ ബ. ജോസഫ് സി. എസ്. റ. അനുസ്മരിച്ചു. 'വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ വേണ്ടെന്നു' റവ. കരോട്ടെമ്പ്രായും, 'വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും രാഷ്ട്രീയവും സംയോജിച്ചാലെ മാത്രമേ വിദ്യാഭ്യാസം ശക്തിയായി വരുകയുള്ളൂ' എന്നു ചർച്ചയിൽ 'വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രീയത്തിലൂടെ ഉയർന്നുവരണമെന്നാശംസിച്ചു ഉണ്ണിയച്ചനും, വിദ്യാർത്ഥികളെ ബലിയാടുകളാക്കുന്നതിൽ രോഷം പൂണ്ടു വെമ്പലോടും കോപാകുലനോടും കൂടി 'രാഷ്ട്രീയം വിദ്യാർത്ഥികളെ നശിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് ശക്തിയായി വാദിച്ചു. മോഡറേറ്ററുടെ സമാഹരണങ്ങളും, സമാപനപ്രസംഗവും. വിഷയത്തിന്റെ പല പുതിയ മേഖലകളിലേക്കും വെളിച്ചം പകർന്നു.

Second year Integrated Course:

ഡയറക്ടർ : റവ. ഡോ. ബ്ലെയ്സ് തടത്തിൽ സി. എം. ഐ.

സെക്രട്ടറി : റവ. ആന്റപ്പൻ സി. എം. ഐ.

കൗൺസിലേർസ് റവ. തോമസ് സി. എം. ഐ.

റവ. ഫിലിപ്പ് കരിമ്പുകൽ സി. എം. ഐ.

സമ്മേളനങ്ങൾ

1. (26. 7. 1974)

വിഷയം : : 'ഗാന്ധിയൻ ദർശനം'.

- ഗാന്ധിജിയും ക്രൈസ്തവ ദർശനങ്ങളും.
- ഗാന്ധിജിയിലെ സമുദായ ഭാവങ്ങൾ.
- ഗാന്ധിജി ഒരു രാഷ്ട്രീയ പുരുഷൻ.
- മിതം ഗാന്ധിയൻ ദർശനത്തിൽ.

2. (2. 8. 1974.)

വിഷയം : 'സത്യം സാക്ഷി പുരുഷനങ്ങളും'

- സാക്ഷി പുരുഷനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം.
- സാക്ഷി പുരുഷനങ്ങൾ ഇന്നത്തെ ചരിത്രത്തിൽ
- സാക്ഷി പുരുഷനം സാംസ്കാരിക ചരിത്രത്തിൽ
- സാക്ഷി പുരുഷനവും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും.

3. (16. 8. 1974)

Subject : 'Atheism'

- The phenomenon of Atheism.
- Causes of Atheism.
- Attitude of the Church towards Atheism.

4. (13. 9. 1974)

'ആധുനിക മനുഷ്യൻ ഒരു ചോദ്യം'.

- മനുഷ്യൻ ക്രൈസ്തവ ദർശനത്തിൽ.
- മനുഷ്യൻ മൊനുവ ദർശനത്തിൽ.
- മനുഷ്യൻ മാർക്സിയ സാമൂഹ്യത്തിൽ.
- മനുഷ്യൻ ദാർശനിക മുഖ്യൻ.

Entertainments - നാടകം,
വാദ്യഗീതം.
സ്കിറ്റ്.

First year Integrated Course, Group A:

ഡയറക്ടർ : റവ. ഫാ: ഗ്രിഗോറിയൻ സി.എം.ഐ
സെക്രട്ടറി : " ഫാ: ജിന്റോ വടക്കൻ സി.എം.ഐ
കൗൺസിലേർസ് : " " ഡേവിസ് കോത്തേങ്ങോടൻ സി.എം.ഐ
" " സെബാസ്റ്റ്യൻ തെങ്ങോടം സി.എം.ഐ

ഈ സെമസ്റ്ററിൽ നടത്തിയ നാല് മീറ്റിംഗുകളിൽ മൂന്നെണ്ണം ഓൺലൈനായും ഒരെണ്ണം മുഖാമുഖമായിരുന്നു.

വിഷയം: 1. 'St. Thomas Christians and the Christians from the West.'
2. 'Religion in the Twentieth Century'
3. 'The history of St. Thomas Christians in the Pre-Portuguese period'.
4. 'മുൻകാല ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ജീവിതവും പുരാചരിതവും.'

Entertainments: സംഗീതം, വാദ്യഗീതം, ചർച്ചാക്ലാസ്സ്. ഓൺലൈനായുള്ള സ്കിറ്റുകൾ.

First year Integrated Course
Group B:

ഡയറക്ടർ : റവ. ഫാ: ആഗസ്റ്റിൻ കുന്നൊട്ടുവയലിൽ സി.എം.ഐ
സെക്രട്ടറി : റവ. ബ്ര: വർഗ്ഗീസ് ചീരോത സി.എം.ഐ
കൗൺസിലേർസ് " അനുൽ രാജു ഒ.എം.ഐ
" ഒക്കാശ്യ . സിനോ മഠത്തിൽ
" ആന്റണിക്കോണ് പൗലോസ് സി.എം.ഐ

ഞങ്ങളുടെ ഗ്രൂപ്പു സമ്മേളനം 1974 ജൂലായ് 26-ന റവ. ഫാ: സേനോ സി.എം.ഐ യുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടുകയുണ്ടായി. റവ. ബ്രദർ ഡേവിസ് ചുട്ടുന്ന് സ്വാഗതവും ഇവിടെയുള്ള വിഷമങ്ങൾ പറയുകയും ചെയ്തു.

ഈ സെമസ്റ്ററിൽ രണ്ടു സാധാരണ യോഗങ്ങളും ഒരസാധാരണ യോഗവും നടത്തുകയുണ്ടായി.

വിഷയങ്ങൾ : 1. ക്രിസ്തുവിനെ സാംസ്കാരിക വിപ്ലവം.
2. Religion in the Twentieth Century

സെപ്തംബർ 19-ാം തിയതി കൂടിയ അസാധാരണ യോഗത്തിൽ ചുരുക്കം ചിലരും മറ്റു ചില ഗ്രൂപ്പുകളും കൂടിച്ചേരുന്നു എന്നുള്ളതൊഴിച്ചാൽ മറ്റൊന്നും ചർച്ചചെയ്തില്ല.

'ദൈവം മനുഷ്യനെ തന്റെ ചായലിൽ സൃഷ്ടിച്ചു: ഇന്നു മനുഷ്യൻ തന്റെ ചായലിൽ ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു' – വോൾട്ടയർ പറഞ്ഞു. "ദൈവം" എന്ന സുന്ദരമായ കൊച്ചു ലേഖനത്തിലൂടെ തോമസ് പുതുച്ചിറയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരവും ദൈവരാജ്യപ്രഘോഷണവുമായി പരിമണങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നു. പേജ് 137.

ശ്രീ. ഭഗവതിപ്രസാദ് വാജ്പേയുടെ "മിഠായിവാലാ" എന്ന ഹിന്ദുകഥയുടെ സ്വതന്ത്രവിവർത്തനമാണ് വി. ചാരേക്കാട്ടിൽ സി.എസ്.ടി. കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നത്. വായിച്ചുനോക്കൂ – അപ്പോൾത്തന്നെ മിഠായിവാലായെ നാം സ്നേഹിച്ചുപോകും! 141.

വാക്കുകൾകൊണ്ട് ചരിത്രം വരയ്ക്കാനറിയാമായിരുന്നവർ ചെറിയാൻ ഉമ്മാച്ചേരിയുടെ "മിഴി" വരയ്ക്കണം. സങ്കീർണ്ണമായ ദേശീയപ്രശ്നത്തിനെതിരെ കഥാകൃത്തിന്റെ ധാർമ്മികരോഷം ഒളിയമ്പെയ്യുന്നത് രസാവഹമായിട്ടുണ്ട്. 136

വർത്തമാനം

സ്നോഷ് ചാമർ ക്ലോദോൺ രക്ഷപ്പെടുകയായിരുന്നു. ഒരു തണുത്ത ചോരയും ചിന്താതെ തലയോരൻ ശത്രുനിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു.... ശാന്തന്റെ വരവ് അത്ഭുതാവഹമാണ്. ശാന്തയുടെ മിതവും ശാന്തവും ശക്തവുമായൊരു അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് ഇരുട്ടിന്റെ ഇരുൾവഴി ഒ. എം. ചെ. ഉണർന്നു വായിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. 145

അനന്തരഞ്ജനന്റെ ചന്ദ്രാത്തലത്തിൽ വിരചിതമായ ഒരു കൊച്ചുകാവ്യമാണ് "താരകൾ ചൂടുവാൻ നിന്നു". ചിത്രകാന്തകമായ ഇക്കവിത വഴി ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുന്നത് ചിത്രദാനവിനായി ഒരു കവിയുണ്ടാനെന്ന് തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. 149

"ആധുനികസാഹിത്യത്തിലെ ജീവിതവീക്ഷണം" എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ട് എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? ഒരുതരം നിസ്സംഗതയെന്നോ, എസ്കേപ്പിസ്റ്റു മനോഭാവമെന്നോ നമുക്കു പറയാം. സാഹിത്യത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങളായി നാം എടുക്കുന്ന വ്യക്തികളെ പൂർണ്ണമായി വിശദീകരിക്കുന്നതു, നാം ചുമതലപ്പെടുത്തിയതിൽ. പേജ് 27

ചൈതന്യത്തിന്റെ അനിവാര്യമായൊരു കഥാപാത്രമാണ് മാധവൻനായർ — പുനരുദ്ധരിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മറ്റൊരു രൂപശില്പം. "നാഥനെന്നു നീ" കേട്ടു ചെല്ലുന്ന മാധവൻനായരെന്ന സുമംഗലിയുടെ ഭർത്താവ് എസ്. തെക്കേടത്തിന്റെ കൃതികളിലൂടെ

വ്യത്യസ്തതയിലൂടെ

കാണാം ആദർശസുന്ദരമായും ചിത്രീകരിക്കുന്നു. 33

വിശുദ്ധവഞ്ചിരത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അനാരോഗ്യത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ ഒരുപരിധിവരെ ചിന്തനീയമായ ഒന്നുണ്ടെന്നു പറയാം. "ദിവ്യബലിയിലെ അനാരോഗ്യം" ശ്രീ ചാത്തനിലും ശ്രീ ചാത്തനിലും വായനക്കാരനെ ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതുതന്നെ ചെയ്യും. 35

വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തിലെ ചില്ലുജാലകത്തെ വിവിധ വീക്ഷണകോണുകളിലൂടെ നോക്കിക്കാണാനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണ് "ചെമ്പകത്തിനൊരു ഓർമ്മപ്പൂക്കൾ". പോൾ ഞാറയ്ക്കൽ എന്നു പേരു ചെല്ലുവിളിക്കുന്ന ഫാദർ തൊമ്മനാൽ സി. എസ്. ആർ, ചാരേക്കാട്ടിൽ സി. എസ്. ആർ,

മരിയദാസ് എന്നിവർ ചർച്ചചെയ്യുന്നു. 39

.... സാർ മീനാക്ഷിയുടെ കടലാസ് തെറ്റിൽ നിന്നും വീണ്ടും തലയുയർത്തി. "അതുപിന്നെ എന്താ..... അതങ്ങനെ സ്വന്തമായിട്ട് കവിതയെഴുതാൻ നിനക്കറിയാമോ? ഇവിടെ കൊടുത്ത കവിതയൊന്നെ മുഴുവനും ഒന്നോടിച്ചു നോക്കിയേ..... ഞാൻ നിനക്കുവേണ്ടി "ആദ്യത്തെ കവിത" യെഴുതിത്തരാം. പിന്നെ മധുരസ്വപ്നങ്ങൾ അയവിറക്കുന്നു— നമ്മുടെ സ്വന്തമായിട്ടുള്ളത്. 45

അനുരാഗ് ഒ. എം. വെട്ടിക്കുന്നു "ധർമ്മരാജന്റെ ചുമട് ചലനം പഠിയ്ക്കുന്നു — അക്ഷര-പ്രാകാരങ്ങൾ, വിചാരവികാരങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന താണക്കൊമ്പ് കാവ്യം. അനീക്കവിതയിൽ കാണാം. 47

സ്വാതിയുടെ സമ്മർദ്ദത്തിനുവേണ്ടി അന്നാവശ്യമായ വരുത്തിയ ഭേദഗതികളുടെ അടുക്കിക്കുകയും ഇനിചേർക്കലുകളെ ഒന്നുചേർക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ പ്രക്രിയയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ സർവ്വത്തും ഗൗരവമായി ചില രാത്രികളുണ്ട്. അന്ന് ചെറിയമ്മയുടെ "ഫോൺവിളികൾ" കോലാഹലത്തിനിടയിലും ഉറക്കെയുണ്ടാകുന്ന ശ്രദ്ധയിനുവേണ്ടി ഒരു തന്ത്രപ്രധാനമായ ചുവടുവയ്പ്പാണ്. 51

ഇനനനിയന്ത്രണത്തിനിടയിൽ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾ തകർന്നുവീഴുന്നതുകണ്ട്, വേദനയോടുകൂടി ഇന്നസെന്റ് അന്വേഷിക്കുകയാണ് - ഇന്ന് "സംസ്കാരമോ സംവിധാനമോ?" — ഇനനെന്നുചിന്തിനിടയിൽ ചണ്ഡിതോചിതമായ വിശകലനവും ഈ ലേഖനത്തിൽ കാണാം. 53

അലക്സാണ്ടർ മൂന്നാമനന്ത്രന്റെ "ചിന്തകൻ" നമ്മുടെ ആചിന്തനയെ – ഭാഷയുടെ ചിറ്റ അയാൾ നടന്നകലുന്നതു കാണുമ്പോൾ ചൊർമ്മൻ ചൊല്ലിയുടെ 'സിദ്ധാന്തമനോഹരമാം വരുക. 93

ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ കൃതികൾ വെറുതെ ചിലപ്പോൾ നന്നായിരിക്കും – മനുഷ്യൻ ഇന്നുതന്നെ ചീറുന്ന വഞ്ചനാചിന്തയാണ്. സാഹിത്യത്തിന്റെ ചില സന്ദർഭങ്ങളിലെങ്കിലും ഒഡീസിയസ് ചിട്ടയുണ്ട് "സാഹിത്യവും സാഹിത്യകാരനും" എന്ന ലേഖനത്തിൽ നിരീക്ഷിക്കുന്നത്. 97

'മണ്ണിൻ മലർ വാടുകയിൽ നെടുതായ്, മെല്ലെ നീങ്ങാൻ വഹിയാതെ, കണ്ണിനു കനിവേകാനവധി – യുണ്ണിത്താരകൾ വിരിയുമ്പോൾ ..... അങ്ങനെ ചെ.സ്വ. ഇരുളിയാത്തകൽ ലളിതചിന്തകളിൽ നെഞ്ഞോടിക്കൊണ്ടു മനോഹരമായി ചൊല്ലുന്ന. കവിത – " കുളിരി..... രുചിവതി". 103

സമകാലിന സാഹിത്യത്തിലും സമൂഹത്തിലും – വൈയക്തികജീവിതത്തിലും ദൈവനിഷേധം ഒരു ഫാഷനായി നിന്നിട്ടുണ്ട് – ചെ.ഇ. ചെമ്പഴന്തിക്കാരന്റെ "ദൈവം ഓഫ് കൺടെംപററി ആഫ്രിക്കൻ" ചിന്തോദ്ദീപകമാണ്. 105

ബോധധാരാസങ്കേതമുപയോഗിച്ചു ചെയ്തിരിക്കുന്ന "ഉപാസന" ആദ്യവായനയിൽ അവ്യക്തമായി തോന്നും – വീണ്ടുമൊരു വായിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ – ഇതിൽ അതൊരനുഭൂതിയായി ഉൾനിറയും. 111

വിശുദ്ധ വന്ദേമാതരത്തെപ്പറ്റി ഡി. മഞ്ഞുമിഴി ആഴമേറിയ അഭിപ്രായങ്ങളാണ് തുറന്നു വയ്ക്കുന്നത്. അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ ത്രിവിധചരിത്രങ്ങളെ ചടുലമായ ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിക്കുന്നു. 129

"ഠ!" വെടിയുടെ ശബ്ദത്തെ മറികടക്കുന്ന ഒരു ദയനീയ നിലവിളി എന്നെ — "സാലിയേത്തെ!" അവനറിയാതെ വിളിച്ചുകരഞ്ഞു — 'വരുകൾ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ വയ്യാത്ത കിടാങ്ങളുടെ ലോകത്തിലെ മറ്റൊരു ചുവരില്ലാശില്പമായ് കീഥ ചായുകയാണ് ഇപ്പോൾ ചാരുകുന്നേൽ "കുന്ന രാത്രികളിൽ". 125

വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെടുകൊണ്ടേയിരിക്കണോ? വേണമെന്നും - വേണ്ടെന്നും പറയുന്നവരുണ്ട് - വൈരുദ്ധ്യമിതാണ് ഒരുപക്ഷേ ഈ ചോദ്യത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. പങ്കെടുക്കുന്നവർ മനുഷ്യവിരുദ്ധരാകുന്നു, കാരണം കോറോത്ത് സി.എസ്.ഇ, സി. കരോട്ടെത്ത് ഒ.സി. ഉണ്ണിയാനിക്കൽ; എതിർത്തവർ — ചോർന്നൊലിക്കുന്നത്. 59

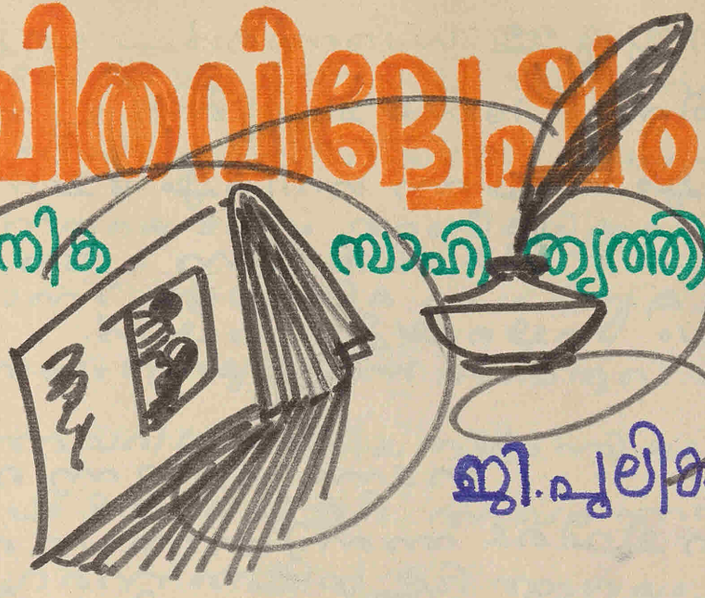
മനുഷ്യവിരുദ്ധരാകുന്നതിനെപ്പറ്റി "ഇനിസ് ദ്രീനിംഗ് ഓഫ് ലവ്" എന്ന കവിത ഭാവനാസമ്പന്നവും ചൈതന്യസുന്ദരവുമാണ്. വേഡ്സ്വർത്തിന്റെ കവിതാപാടവം മുഴുവനും അതിനുടയുണ്ടെന്ന് കവി തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. 63

കവിതയെഴുതുമ്പോൾ ദാർശനികനാണ് മഹാകവി കുമാരനാശാൻ - ഉദാത്തമായ ജീവിതമൂല്യങ്ങളുടെ ഉറച്ചപീഠമായ ഒരു കവി മനുഷ്യപക്ഷമാണദ്ദേഹം. മഹത്തായ ഒരു ജീവിതദർശനത്തിന്റെ വക്താവും ഇടയനാണദ്ദേഹം - മഹത്തായ ആ ജീവിതത്തിലേക്ക് മനുഷ്യനെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ അന്നുമവഗണിക്കുന്നു; "ഒരുവനുമുണ്ടാകരുതിവിടെ" എന്നതാണ് ലക്ഷ്യം. 65

ഇന്നത്തെ സൂര്യനസ്തമിക്കുമോ? അതാണ് ഒ.എൻ.വിയുടെ "വിപ്ലവിയൻ ഇൻ ദ ട്വെന്റിയത്ത് സെഞ്ച്വറി" എന്ന കവിതയുടെ ചൈതന്യസുന്ദരമാണ്. 87

ജീവിതവിദ്വേഷം

ആധുനിക സാഹിത്യത്തിൽ



ഇ.പുലിക്കുത്തിയിൽ

നിശ്ചലകനായ "ഇന്നോസന്റ് കോൺ ഡ്രെൻ" ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി, He who takes no active steps to change the System, helps to maintain the System". പരിവർത്തനങ്ങൾക്കായുള്ള ഒരാഹ്വാനമാണിതെന്നു പറയാം. നിഷ്ക്രിയകത്വത്തെ വെടിഞ്ഞ്, ചലനത്തിലൂടെ മാത്രം നൻമ്മയിലും കണ്ടെത്തുവാനുള്ള പ്രവണത ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റേതാണ്. നവനക്ഷണ വികസ്വരമായ ഒരു കഥാസ്ഥിതിയായി നമംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു ആധുനിക നലകിലയിൽ. നമ്മെ ഏറ്റവുമധികം പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതോ ആധുനികതയുടെ മുഖമുദ്രയായ കലാസംവിധാനങ്ങളിലും.

ആധുനിക കലയും സാഹിത്യവും നാം ജീവിക്കുന്ന യുഗത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. നമിന്റെ നാദവും വർണ്ണവും നാം സ്പർശിക്കുന്ന നൂറ്റാണ്ടിന്റേതാണ്. ഭൂമിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, മനുഷ്യാത്മാവിനെക്കുറിച്ചും

മൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകൾ — പ്രത്യേകം നിർണ്ണായകമായ പരിവർത്തനത്തിന് വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. പുതിയ അറിവുകളും കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും വീക്ഷണഗതികളും ചേർന്ന് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് ഒരു നൂതന രൂപം നൽകിയിരിക്കുന്നു — നാം മനോഹരമെന്ന് കരുതുന്ന 'രൂപം' നഷ്ടപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ.

നടന്നു നിങ്ങുന്ന വെറുമൊരു 'നിഴ'ലാണ് ജീവിതമിവിടെ. അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി, നാടകമായി അവനവന്റെ ദാഹമടിനയിച്ച് അണിയറയിൽ മറയുന്ന വെറുമൊരു നടനാണ് മനുഷ്യൻ. പിന്നെന്തും അവനെക്കുറിച്ച് ഒങ്കു നില്ല. "നന്ന് വിടുപറഞ്ഞ കെട്ടുകഥമാത്രം. മൂർഖൻ ഗണക്കുടിലം, കേവലം അർത്ഥശൂന്യം." നൈരാശ്യത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥികതയുടേയും വിധിയുടെ നിസ്സഹായതയുടേയും, മൃത്യുടെ അനിവാര്യതയുടേയും നേരെ ആധുനിക മനുഷ്യൻ കണ്ടുപിടിച്ച അനുഭൂതി ബോധമാണിവിടെ പ്രകാശമായിരിക്കുന്നത്.

"ഇല്ലൊരു സമാധാനമിങ്ങെങ്ങും വെറും വെറും
ചൊല്ലീ ലാണടങ്ങാത്ത ദാഹമാണെങ്ങും"

— ഉള്ളൂർ, ആധുനികസാഹിത്യം

ചണ്ടുമുഴയിൽ ഇന്ന് ജീവിതത്തിന്റെ വിഷാദാത്മകതയിൽ നിന്നും മാറിനടക്കുക, സ്വന്തം മോഹഭംഗങ്ങളുടെ നടുവിൽ അന്യനായിത്തീർന്ന മനുഷ്യന്റെ വിലാപം തുടരുക —

വിണ്ടുകീറുന്നുകഷ്ടമെന്നെന്നും
വിണ്ടുമിക്കാനൊരുങ്ങുമ്പോൾ

വിണ്ടു മോഹിച്ചു - ജനിച്ചു വളർന്നവൻ
വീടിൻ ഞാനി നന്തിമിയത്രേ (Rexന്റെ "നന്തിമി")

നിലനിൽപിന്റെ നന്മതയെ മാത്രം അംഗീകരിക്കുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ് ആധുനിക സാഹിത്യകാരന്മാരധികവും. നിരീക്ഷകനും നിഷ്പക്ഷനുമാണ് അവരുടെ കൈമുതൽ. ജീവിതമെന്ന യഥാർത്ഥ്യം അവരിലുളവാക്കിയ വിഭ്രാന്തിയാണ്, വിഹ്വലതയാണ് വികാരാവേശത്തോടുകൂടി അവർ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണങ്ങളിൽക്കൂടി നമുക്കിതു വിശദമാക്കാം.

എന്തിനിന്നോ പുറപ്പെട്ടു
മെന്തോടു മുഖമടക്കിയും
എന്തിനെന്നാരു ശോകനെ
പോകുന്ന ലോകജീവിതം - വൈലോപ്പിള്ളി.

പോരയിൽ നെയ്ക്കോരിയ ചിതയിൽ
മോഹനങ്ങൾ ദഹിക്കും ചിതയിൽ
പാരിലിരിക്കുന്നേൻ
ഒരു നീഡം കൊതിച്ചു വലിക്കുന്നേൻ
- കടമ്മനിട്ട രാമകൃഷ്ണൻ "ചിത".

എന്തൊരു ഭോഷനാണെന്നോ ജീവിതം പൂർണ്ണമാകുന്നു -
ചിന്തനം വിരചിച്ച ആനന്ദമയീ ജീവിതം
- ചെറിയാൻ കെ. ചെറിയാൻ - "ജീവിതമെന്ന ഭാരം".

വെളിയം ദുഃഖമാണുണ്ണി
തമ്പ്രാക്കോ സുഖദം
- നാകിന്നം - 'മനുഷ്യനൊരുത്തന്റെ ഇതിഹാസം'.

ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഉറക്കത്തിൽ ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നവരാണ് ഭൂരിഭാഗം പേരും. "ഇതെന്ത് സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ജീവിതത്തിന് വിരാമമിടുവാൻ മരണമേ, നീ വേഗം വരൂ" എന്നൊക്കെ വിളിച്ചു! കാരണം ഈ ജീവിതമെന്നത് വെറും നൈമിഷികമായവയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം. ഇവിടെ പൂർവ്വ സന്ധ്യ മാത്രമാണ്; അതിനുമപ്പുറമില്ലാത്ത അവസ്ഥാന്തരം. മരണത്തിലൂടെയാണ് 'മറുപുറം' മാത്രം. അതെന്നവരുടെ അനശ്വരത്വം. ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്നത് ഒരു താത്കാലികമാണ്. ഒരുനാൾ വരുന്നു പോകുന്നു. "നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടിയുള്ള ഈ സമരത്തിൽ നാമെല്ലാം നിങ്ങളൊരു യാത്രികരാണ്. ബസ് 'സ്റ്റോപ്പി'ൽ എന്നപോലെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന നിങ്ങൾ എന്നെപ്പോലെ ഒരുവനാണ്. കാരണം നിങ്ങളുടെയൊക്കെ കൊണ്ട് വന്നയാൾ ബസ് എനിക്കു കിട്ടാതെ പോകുന്നു..... ഇവിടെ നാം നമ്മിൽ ഒരു ചെറുകൂട്ടിൽ ഒതുങ്ങുകയാണ്. ഈ ചെറുകൂട്ടിൽ നാമെല്ലാം വിണ്ണിലെ നക്ഷത്രങ്ങളെ ചൂണ്ടി മണ്ണിലൂടെ നടന്നുപോയ നിങ്ങളെ... ഇനിയൊരു ജന്മമുണ്ടെങ്കിൽ മനുഷ്യനായി ജനിക്കാൻ ഇടയാകാതിരിക്കട്ടെ..... "സന്തു" - നൊമ്പരപ്പെടുത്തിയ വരികൾ.

ജീവിതത്തിന്റെ നിരർത്ഥകതയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതാണ് മാധവൻ നായരുടെ "പ്രതിമകളുടെ മുന്നിൽ" എന്ന കവിത. കവിതയിലെ വരിയ മാനികയുടെ മണിയറ ജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യാത്മകതയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു.

സത്യം അന്വേഷിച്ച്, ജീവിത സാഫല്യത്തിനായി അലയുന്ന യാത്രികൻ അനന്തമായ വാനിലിൽ കൂടി വിഹരിക്കുന്നു. അനേകായിര സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾ സത്യദർശനത്തിനായി സമർപ്പിക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറാണ്. നിറഞ്ഞ ദാഹവുമായി ക്ഷണഭംഗുരജീവിതത്തിന്റെ വെയിലും വേദനയും നിറഞ്ഞ നടപ്പാതകളിലൂടെ നടന്നു കഷ്ടപ്പെടുന്ന അന്വേഷകനാണ് അയാൾ. അനേകം തവണ കൂട്ടിയിട്ടും വാതിൽ അയാൾക്കായി തുറക്കപ്പെട്ടില്ല. അപ്പോഴൊക്കെ ഒരു അന്ധത അയാളുടെ കാതിൽ മന്ത്രിക്കുന്നു, "അനശ്വരമായ ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം അന്വേഷിക്കുന്ന നീ ഒരു മനുഷ്യൻ തന്നെയാണോ? ഇന്ന് ഇന്നലെകളിലൂടെയും ഇന്നത്തെ പ്രയാണത്തിൽ നമുക്ക് ഒന്നും നേടാനില്ലെന്ന് കവി സമ്മതിക്കുന്നു. "ഉള്ളതിലധികവും നാമൊക്കെ ..... അനിശ്ചിതമായ ഒന്നിലേക്കുള്ള അന്തമില്ലാത്ത ഈ യാത്രയിൽ ഇനിയീ ചില്ലുകഷണങ്ങളിൽ നാം നിറം നോക്കുന്നു .....? ഇനിയീ കൊടുങ്കാറ്റിലൂടെ ..... ആരുടെയൊക്കെയോ കൂമ്പിടികൾ ചോദ്യചിഹ്നമായ ദേഹം ഉറവയുമായിട്ടു വിൺകാണാനന്തവിഹായസിലേക്ക് കുതറിച്ചാടാം - യാത്രയിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞു നോക്കുന്നത്? മുഖപടമണിഞ്ഞ മുഖം മാത്രം." ഏതു - 'അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റെ വഴികൾ'.

ജീവിതത്തിന്റെ തിക്തദുഃഖത്തെ മാത്രം മുറുകെ പിടിക്കുന്നവരാണ് ആധുനിക സാഹിത്യകാരന്മാരിലധികവും. ജീവിത സാഗരത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ അങ്ങിങ്ങായി കാണുന്ന അലമാലകൾ കണ്ടിട്ട് മനസ്സു മടുത്തവരാണവർ.

ന്നു ഉപരി വർഗ്ഗ സ്വാധീനത്തിന്റെ ന്യൂനപക്ഷത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്ന് കുറ്റാന്വേഷണികൾ നടത്തിയെടുക്കാൻ നോവലിസ്റ്റിനോട് വരുന്നില്ല. ജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി ദർശിക്കുന്നതിലും സമകാലികമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിലും നോവൽ പരാജയപ്പെടുന്നു. ജീവിതത്തിനെ ഭരിക്കുന്നത് വേദനയും വിദ്വേഷവും മോഹഭംഗങ്ങളും മാത്രമാണെങ്കിൽ സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നതിയിൽ ഉറച്ച വിശ്വാസം ഒന്നാം കിടയിൽ നന്നെന്നുമാണ്. മനുഷ്യജീവിതമെന്നാൽ കഷ്ടതകൾ നിറഞ്ഞതും പ്രതീക്ഷയും സന്തോഷവും ചെറുതുമാണെങ്കിൽ സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടികൾ പ്രയോജനം "നന്നിയുന്നതിൽ" ചോദ്യം മാർക്കറ്റ് ഉണ്ടാകുകയില്ലെന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സമൂഹത്തിൽ പ്രകടിതമാകുന്ന ജീവിതവിദ്വേഷം സാഹിത്യകാരന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ നിന്നും ഉയിർകൊള്ളുന്നതാണ്. "നന്നിയുള്ള ഉൾക്കിടാങ്ങൾക്ക് വളരാൻ സാധിക്കാതെ വരുമ്പോൾ, മറുള്ളവരിലെ നന്മകാണാൻ കഴിയാതെ വരുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമാണിത്. ജീവിതത്തോടുള്ള കടുത്ത നൈരാശ്യം സാഹിത്യത്തിൽ നിഴലിച്ചിരുന്നവരിൽ പ്രധാനിയാണ് ഇറാലിയൻ കവിയായ 'ലിയോ ഷാർഡി'. ഗാർഹികമായ വൈകല്യങ്ങൾ നേരത്തെ നേരിട്ട കാഴ്ചക്കുറവ്, ചിന്താവിഷ്ടയായ പെങ്ങളുടെ മരണം, ദാരിദ്ര്യം-ഇതെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ നിരന്തരം വീർപ്പിച്ചിരുന്നു. ഫലമോ? ഈ ജീവിത വൈരാഗ്യം കവിതയിൽക്കൂടി

—ശ്ലോകം P.144.

കവിത –

നാഥന്റെ വിളി



എസ്. തെക്കേടം

"ആരുടെ ആരുടെന്ന് വിളിച്ചു ചൊന്നവൾ
തൻ മനസ്സാക്ഷിയിതാ നിരുപിച്ചു ചൊല്ലുന്നു.
നിർവൃതിനിയവൾ എന്നെയുണർത്തുമവൾ
പിതാവിൻ രംഗീകരണത്തെ ചിന്തയെവന്നതോർപ്പിൻ.
"പിടയും മനസ്സാക്ഷി, നാഥനുചിതമിടമേ
നൽകുന്നാൻ നിനക്കെന്നെയാരു രൂപമിതിപ്പോൾ ഞാൻ.
"നിന്നിലെ നാമ്പിനിയ ഞാനിതാ മിഴിനീരിൻ
വെള്ളത്തിലകറ്റുന്നു ഞാനിപ്പോൾ മിനുപ്പും.
നിന്നിലെ ഞാനെന്ന ഭാവത്തിനെന്നിലുള്ള
നിനവാം ആഴത്തിൽ നാഥൻ ചിരാചനമായാനം.
എന്നിടുമെന്നിലൂടെ മാനുഷലഹരിയിൽ
നീവിനം ഭോഗിച്ചു നീ വൃഥിചാരാനിതനായിൽ."
"നിന്നിലിനിയേറിടുന്ന ഞാനിതാ ചിരിച്ചീടുന്നു
പോലെന്നെ നാഥൻതന്റെ പാദപത്മങ്ങളിൽ
മരണം പിടഞ്ഞും ഞാൻ പൊരുതിയുപേക്ഷിക്കും
നീവിതാസ്വാദനത്തിൻ മാനുഷസ്നേഹവിടും."
എന്നെന്നും മിഴിനീരണിഞ്ഞവൾ തൻ നിർവൃതിയുടെ
നുണകുഴിയുടെ വേഗം പോലവശരീരവും.
മാനുഷസന്തോഷത്തിൻ നിശകൾ മാഞ്ഞുപോയ്
പ്രഭാതപ്രഭയിൽ മുന്നിൽ നിർവൃതിയുടെ ചിരിയും.
അപ്പോഴും എന്നെന്നെക്കും കിരീടമോൻ ഭവനത്തിൽ
പോലെന്നെ നാഥൻ എന്നു അനുഗതനായിടുന്നു.
നിനവാരുചിമുഖം നാഥന്റെ മുഖം കണ്ടു
നാഥനിനായിട്ടെന്നെ അനുഗമിച്ചു വിളിക്കുന്നു.

ചിദാത്മൻ ദൃഷ്ടിനിത്യം ആത്മദീപ്തിപ്രഭം പൂണ്ടു
നിലവിളങ്ങുന്നതെന്നും ചോദിപ്പൂ ഞാനെങ്ങനെ.
നീ നിത്യാസ്വാദനത്തിൻ ചലിതം മുഖഭാവം
അതെന്നോ ഞാനെങ്ങനെ നിർണ്ണയിച്ചു ചൊല്ലും?
ചിദാത്മനാടിമകൾ, പാപത്തിൻ സഹജൻ
പരമനിൻ വെളിച്ചത്തിൽ എങ്ങനെ കണ്ടുകൂടും?
ഗിരിശൻ ദിവസത്തിൽ നട്ടുച്ചനേരത്തെന്നാൽ
യഥാർത്ഥനുനയെന്നെ കൈക്കൊണ്ടെവിടെയും?
നിവസം ചോദ്യചിഹ്നം ആകുന്നു പാപഫലം
മാത്രയേ തരാനുള്ളൂ ആശ്ലേഷത്തിൻ നൈർമ്മല്യം.
സന്ധ്യതൻ വിളിക്കേട്ട് ഞാമ്പനം വരുന്നേരം
കൊതിക്കുന്നു കൊന്നിടാൻ ക്രൂരനും ശോകമെന്നെ.
പുനർജ്ജനനമെന്നെ വലയിൽ പൊതിഞ്ഞവൻ
നൂതനാർദ്രമിന്ന സുനസ്സിനുറവും
പാപത്തിൻ പര്യായമായ് ഞാൻ ചേരും ഗതിവഴി
നൂതനം ഞാൻ കാഴ്ചവയ്ക്കും സാധനം കണ്ടാവിങ്കൽ.
അനന്തരമുണരുമായ് മൃദുമൃദി നാഥൻ പക്കൽ
എന്നതെ അനുഭവം ചൊരിയും ഞാൻ നിർദ്ദയം.
ഹൃദയക്കോണിലുള്ള നിർവൃതനനുഭവിൽ ഞാൻ
സാധന സംവേദിയും നൂതനമേൽ മൃദുവാടെന്നും.
ഓടിക്കുതച്ചെത്തുന്ന ഭീതനാം ഭവനാരണ്യേ
അനന്തമൊടും ക്രൂരനവർക്കു നേരുമിപ്പോൾ.
ഒന്നാമനാൾ നൂറായിരം താണ്ടി പാദപാതാളത്തിൽ
പുണർന്നാൾ വീണ്ടും വീണ്ടും തണ്ണിമൽ മുത്തുപോൽ.

ദോഷം P.57

നവവത്സരം

സാഹിത്യത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെയും ആസ്വദിക്കുന്നവരുടെയും ഒരു കൂട്ടായ്മയിലേക്ക് നിങ്ങളെ ഞാൻ ക്ഷണിക്കുന്നു.

- പുതിയ തുടക്കത്തിന്റെ
- പുതിയ ചൈതന്യത്തിന്റെ
- പുതിയ ജീവിതത്തിന്റെ

സുപ്രഭാതമാണ്

ചിഗാമൻ മുട്ടിനിന്നാ ആഗ്രഹിച്ചുപം ചൂണ്ടു
നിലവിളിക്കുന്നതുപോലെ ചോദിച്ചു ഞാനെങ്ങനെ.
നീവിനാംസ്വാർത്ഥനന്ദിൻ ചഷിതം മധുപാത്രം
നക്കുമ്പോൾ ഞാനെങ്ങനെ നിർദ്ദയിച്ചു പോരും?
ചിഗാമിന്നടിമകൾ, പാപത്തിൻ സഹജന്മർ
പക്ഷേ പൊറുപ്പിക്കുന്നതിൻ എങ്ങനെ കണ്ടുപിടിച്ചു?
ഗിമ്പേൽ ദേവനന്ദിൻ തൃപ്പാദം ഞാൻ തൊടുമെന്നാൽ
യജ്ഞമുന്നതമെന്നെ കൊല്ലുമൊരുവിധത്തിലേ?
നിവൻ ചോദ്യം ചിന്തിച്ചു മിണ്ടാ പാപഫലം
മാത്രമേ നരനനുഭവിക്കുന്നുള്ളൂവെന്ന് നാർദ്ദിൻ തൊഴപം.
സന്ധ്യയിൻ വിളിമേട്ടിൽ ഞാനവനെ വരുന്നതുപോൽ
കണ്ടാനെങ്കിൽ കണ്ടുനിന്നേ കൂരമ്പും പോലെയെന്നെ.
പുണ്യഗണനെന്നെയെൻ വധയിൽ പൊറുത്തുവാൻ
നൂറുനാൾ കൂടുന്നൊരു സുനന്ദ നിന്നെ വരും
പാപത്തിൻ പര്യായമായ് ഞാൻ ചേരും ശരീരവും
തൃപ്പാദം ഞാൻ കാഴ്ചവയ്ക്കും നാഥനും തങ്കാവിങ്കൽ.
അനുരഞ്ജനത്തിനായ് മുട്ടുമി നാഥൻ പക്കൽ
എന്നതെ അനുനാദം പൊഴിക്കും ഞാൻ നിർഭാഗ്യം.
ഈ ദയതോന്നിയ ദൂത നീവിനനുമതിൻ ഞാൻ
നാഥനെ സംവഹിക്കും ഗിമ്പേൽ മുറ്റത്തെന്നും.
ഓടിക്കുമച്ഛനെങ്ങനെ നീയെൻ ദേവനാകുന്നേ
എനിക്കെന്നൊരിടം ആണ്ടവർക്കു നേരുമിപ്പോൾ.
ഒന്നാമനാൾ ഈയുലകം താണ്ടി പാദപാതാളത്തിൽ
പുണ്ണാൻമാർ നിന്നും വീണും മണ്ണിൽ മുത്തുവ.

ദേവാലയം P.57

- പുതിയ തുടക്കത്തിന്റെ
- പുതിയ ചൈതന്യത്തിന്റെ
- പുതിയ ജീവിതത്തിന്റെ

സുപ്രഭാതമാണ്

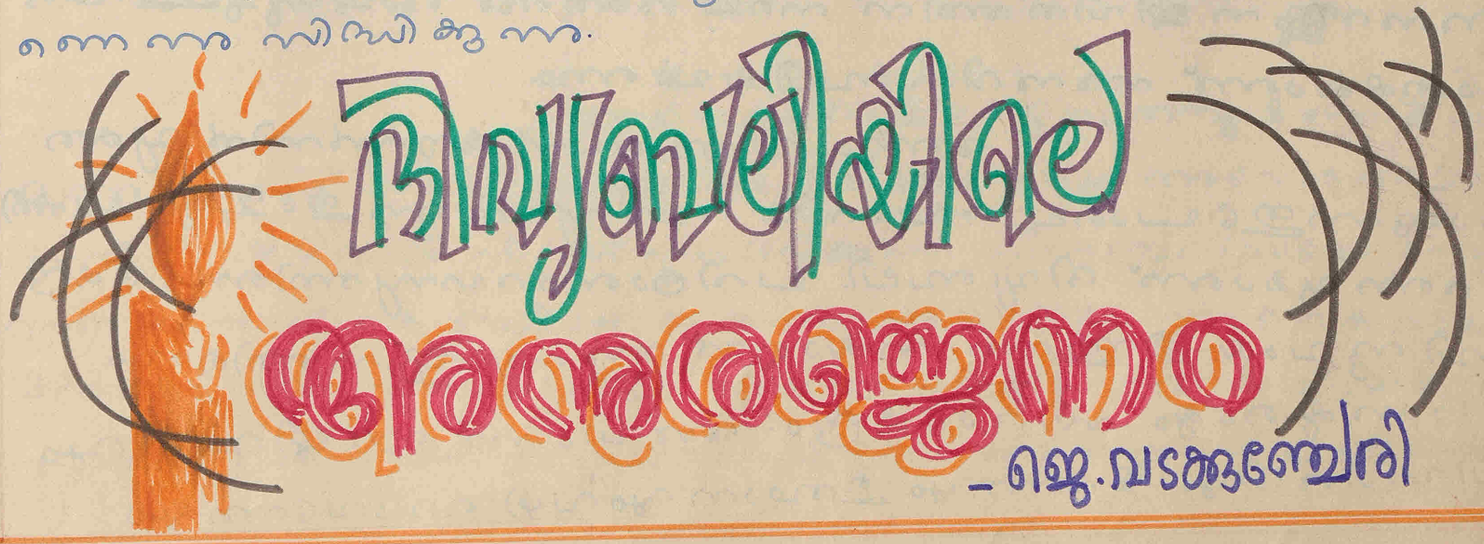
നാമെല്ലാം

സാമൂഹിക സമ്പർക്കത്തിൽ വിദ്യാലയത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുക.

ලේඛකයාගේ අවසරයකින් තොරව මෙම පොත කිසිදු ආකාරයකින් පිටපත් කිරීම තහනම් කර ඇත.

ശാന്ത ലോകത്തിലെ അവനവനും വിട്ട്, ഉയരത്തിലേക്ക് ഉയർന്ന് ഉയർന്ന് ഉർഗമിക്കാനാണ്, പുരോഗതിയുടെ പൂന്തൻ പൂടവയനിഞ്ഞ ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ അഭിലാഷം. അവന്റെ സഞ്ചാരഗതിയിൽ, സനാതന പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രദാകിരണങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യാനായി ഉദിച്ചുയരുന്ന ഉദയനക്ഷത്രമാണ് വി. വത്സരം. നവീകരണവും നന്മനിറഞ്ഞ നവുമാണ് ഈ നക്ഷത്രത്തിലെ പ്രകാശ രേണുകൾ. ഇവക്ക് പ്രകാശം നിവ്വന പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ജീവധാരയാണ് ദിവ്യബലി.

നന്മനിറഞ്ഞ നം നുഭവത്തിന്റെയും ചൈതന്യത്തിന്റെയും അദൃശ്യമായ അനുഭൂതിയെ അനുഭവിപ്പിച്ചിക്കുന്നു. അകൽച്ചകൾക്കും വികൽച്ചകൾക്കും വിള്ളലുകൾക്കും വിലോഭിപ്പുകൾക്കും വിദ്വേഷങ്ങൾക്കും, വിദാഗീയ പ്രവണതകൾക്കും വിരാമമിട്ട്, സ്നേഹത്തിലേക്കും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കും, സൗഹാർദ്ദതയിലേക്കും നടത്തുന്ന വഴികയാണ് നന്മനിറഞ്ഞ നം വഴി. അപ്പോൾ അനുഭവത്തിന്റെ അനുഭൂതി, അനുഭവിക്കുന്നവനെ നവീകരണമാക്കുന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.



- ജെ. വടക്കുഞ്ചേരി

ഹൃദയസംസ്കാരത്തിന്റെ മൂലമാണ് ബലി. ദിവ്യബലിയെ സമീപിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉദിക്കുന്നത്: "നീ ബലിപീഠത്തിൽ സമീപിക്കുമ്പോൾ നിന്റെ സഹോദരന് നിന്നോട് വിരോധമുണ്ടെന്ന് ഓർക്കുന്നെങ്കിൽ നിന്റെ കാഴ്ച അവിടെവെച്ചിട്ട് നീ പോയി സഹോദരനുമായി രമ്യപ്പെടുക. അതിനുശേഷം വന്ന് ബലിയർപ്പിക്കുക" എന്ന് ഈ ഹൃദയത്തിലേക്ക് ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈശോ കടന്നുവരുന്നത്.

നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ശുദ്ധീകരണമാണ് ഈശോ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ജീവജലത്തിന്റെ ഉറവകൾ, കെട്ടിക്കിടക്കുകയല്ല, മറിച്ച് നദിയിലെ ജലം പോലെ പ്രവഹിക്കുക എന്നതാണ് അതിന്റെ അനിവാര്യമായ സ്വഭാവം. അതിനായി, കാലത്തിന്റെ നവീകരണത്തിനായുള്ള നിരന്തര പരിണാമത്തിന് വിധേയമാണ് നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങൾ. രമ്യതയുടെ കടക്കൂ കൊടുത്തുവയ്ക്കുന്ന അനുരഞ്ജനത്തിന്റെയും സംവാദത്തിന്റെയും സംഗീതത്തിന്റെയും നമ്മുടെ മനോഭാവത്തോടെ സമീപിച്ചാൽ, അവയെ സമതുലിതാവസ്ഥയോടെ സ്വാംശീകരിച്ച് ജീവിതത്തിലേക്ക് കൈവരുത്താനാവും. ഇത്തരത്തിൽ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന് നമ്മെ ശക്തരും ഔന്നത്യമുള്ളവരുമാക്കുകയാണ് അനുദിന ബലിയർപ്പണം.

രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നതുപോലെ രക്ഷണീയ രഹസ്യത്തിന്റെ ഉടമ്പടിയും പൂർത്തീകരണവുമാണ് ദിവ്യബലി. ചരിത്രാതീത രഹസ്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായ ക്രിസ്തുതന്നെയാണ് അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെയും സിരാകേന്ദ്രം. അവിടന്ന് സ്വജീവിതവും ചിന്താസരവും മരണവും ഉത്ഥാനവും വഴി ദൈവത്തെയും

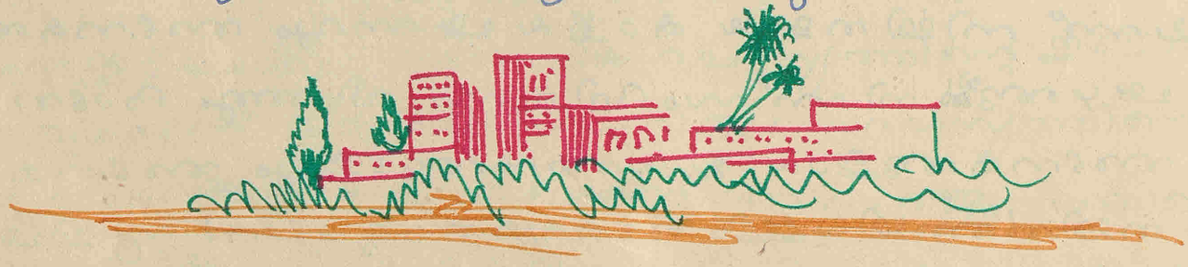
മനുഷ്യരേക്കും നമ്മിൽ നന്മനിറഞ്ഞ നന്മയുണ്ടായി; തന്റെ പുത്രനെ കൊണ്ടു സമാധാന സന്ധിക്ക് ഒരു വകുകയും ചെയ്തു. ഈ നിഗൂഢരഹസ്യത്തിന്റെ പുനരവതരണവും ഒന്നുവിശ്വാസവുമാണ് ബലിയർപ്പണം.

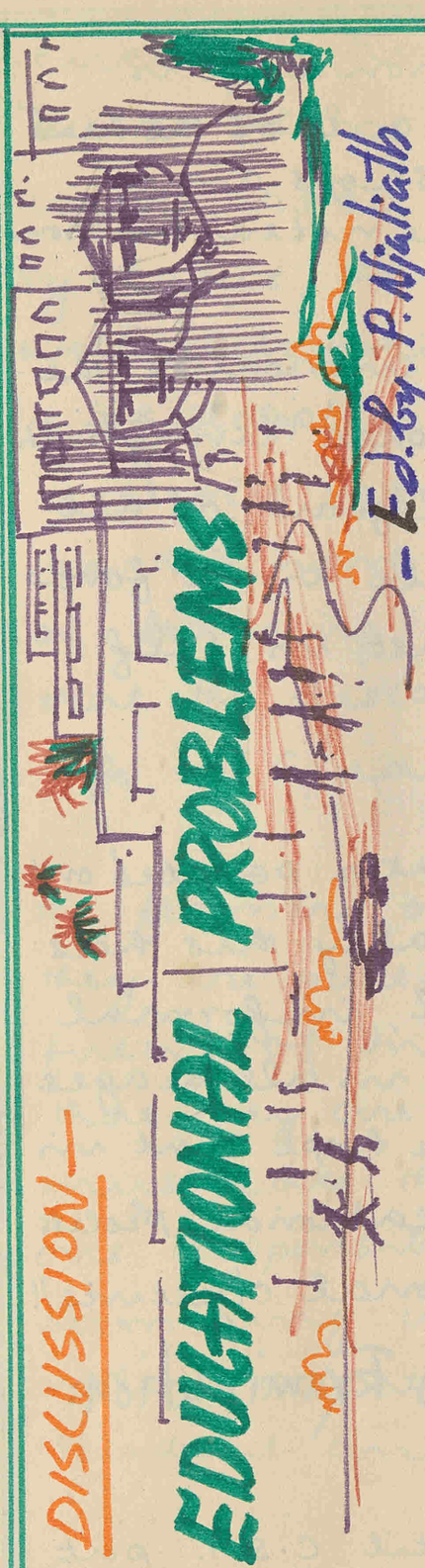
നിത്യബലിയിൽ സംഭവിക്കുന്ന നന്മനിറഞ്ഞ നന്മയിലെ വിവിധ ഘടകങ്ങളിലേക്ക് നമുക്കൊന്നെത്തിനോക്കാം. സ്നേഹാനിരേകത്താൽ പുണ്ണടം തുടിക്കുന്ന ഒരു ചിന്താവിന്റെ ഭവനത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടുന്ന മക്കളുടെ മനോഭാവമാണ് നമുക്കായി നന്മനിറഞ്ഞവരിൽ നിറയുന്നത്. ബലിയുടെ ഒന്നാരംഭഭാഗത്ത് സ്വർഗ്ഗീയപിതാവിന്റെ ചിത്രത്വം ഉരുവിടുന്നു കൊണ്ട് നാവിടറുന്ന സ്തുതികളാണ് മക്കൾ. വി. ഗ്രന്ഥവായനാഭാഗത്ത് പിതാവ് തന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ മക്കളുടെ വിചിന്തനത്തിന് വിഷയമാകുന്നു; നന്മനിറഞ്ഞ ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന നൂറുനൂലാമാലകൾക്ക് മക്കൾ ഇതുവഴി പരിഹാരം കാണുന്നു. വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ പിതാവും, പുത്രനുമായ ദൈവവും നന്മനിറഞ്ഞ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ നന്മസ്വരൂപിക്കുകയും ദിവ്യബലിയെ നന്മനിറഞ്ഞ കന്യകയിലൂടെ നമുക്കു നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

നന്മനിറഞ്ഞ ഗോതമ്പുമണികൾ ഒന്നുചേർന്ന് നിർമ്മിതമായ കാഴ്ചയപ്പവും നന്മനിറഞ്ഞ മുന്തിരിച്ചാറിൽനിന്ന് സംഭരിക്കുന്ന വീഞ്ഞും നമ്മുടെ മനുഷ്യന്റെയും നന്മനിറഞ്ഞ ഉപവർത്തനങ്ങളേയും നന്മനിറഞ്ഞ മനുഷ്യർ നമ്മിൽനിന്നുമിരുളുന്ന ചൈതന്യത്തെയുമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. നന്മനിറഞ്ഞ സൃഷ്ടിജാലം മുഴുവനും മനുഷ്യന്റെ പരിത്രാണത്തിനും

വിജയ ചരാജയങ്ങളും ഉല്ലാസം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കാര്യ വസ്തുകൾ. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായി നാം കരുതുന്ന കാര്യ വസ്തുക്കളിൽ ചിതാവ് സംപ്രീതനാകുന്നു. തീയ്യുവിന്റെ മധ്യസ്ഥതയിലൂടെ നടക്കുന്ന നവരാത്രി യജ്ഞത്തിൽ ഭീതനായ ചിതാവ്, അഗ്നിന്റെ നടയാളമായി, ചിതാവിന്റെ പ്രസാദമായി പുതുനെയ്വിളക്കുണ്ണുത്തിലൂടെ നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. നവരാത്രി നവദുർഗ്ഗയുടെ പ്രാധാന്യം ഇതിലാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ഇടയ്ക്ക് ഉല്ലാസവും, ഉല്ലാസവസ്തുക്കളും ഈ കേന്ദ്രത്തോട് ചേർക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചരിത്രമുണ്ടാക്കിയതായി തോന്നുകയാണ് ദേവാലയം വിട്ട്. പ്രാചീന ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ട പുരുഷം നവരാത്രിയുടെ നവരാത്രം യന്നിക്കുക എന്നതാണ്.

പുരുഷത്തിൽ, ചിതാവും മകളും തമ്മിലുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയും സംഭാഷണവുമാണ് ദിവ്യബലിയിൽ നടക്കുന്നത്. ഈ അഗ്നിയും നവരാത്രിയുടെ നിദാകേന്ദ്രമാണ്; ജീവധാരയാണ്, ചൈതന്യ സ്രോതസ്സാണ്, ശക്തി സംഭരണിയാണ്. അതോടൊപ്പം തന്നെ, അഗ്നിദിനവരാത്രിയുടെ അവസാനവും നവരാത്രി ജീവിതത്തിൽ ചങ്ങു ചേരാനും ചേർക്കാനുമുള്ള ആഹ്വാനവുമാണ്.





Introducing the subject - objectives of education - Rev: Kottaram C.S.T. observed the historical fact that attempts had always been made to prepare the young for effective living of their future roles through education. In the 20th century education has assumed a meaning totally different from what it had in earlier centuries. And as a prelude to exploring the various objectives of contemporary educational pattern, he defined education in eternally valid terms. "It is learning; it is learning how to learn; it is learning to be" Thus the speaker logically drew out the first objective of formal education - to prepare persons who will keep learning throughout their lives.

OBJECTIVES OF EDUCATION — THOMAS KOTTARAM CST

Rev: Kottaram boldly argued that education is primarily for development and he has got an interesting idea about development: a fundamental change in the existing property and power relations. Then he switched on to the acquisition of knowledge as the aim of education.

"The teacher commits a fallacy if knowledge is exalted into an end in itself." 'The cult of the head' may turn schools into knowledge - shops and teachers information mongers, the noted humour - ously.

Education must introduce the student to the different aspects of complete living such as personal, social, political and religious. Of all, formation of the individual should be in the fore-front. this personnal formation consist in self realization and self expression.

Lastly, the speaker pointed out that education is for morality. Really this has been the foremost concern of formal, informal and religious aspects of education in all the ages. Concluding the topic he expressed the hope that in this ever changing world, the educational process be able to fulfill our dear educational objectives!!

V. PARECATTIL — Syllabus and Examination:

Rev: parekattil C.S.T. put forward the proposition " the teaching methods and the learning techniques employed in educational

circle are rusty, creaky and antiquated borrowing the words of Mr: Malcbom the Deputy General of UNESCO. As the basic defect of our educational Syllabus, the Speaker pointed out that it has no well determined goals and that we do not have a philosophy of education worth the name. Secondly it is not value oriented. i.e. moral side is neglect-ed: we have not yet given up the British System of framing our Syllabus. He also rightly mentioned that the distance between the text book and real life is Great.

In taking remedical measures, the framers of Syllabus have to bear in mind that they are putting the foundation stone to the prosperous future of India; the teachers must understand that they are giving shape to India. The Student must take this to heart that he has got a tremend-ous responsibility that nobody else can fulfill. Summing up he said "our Syllabus must be value oriented, up to date, palatable both to the student and the teacher and profitable for all"

Criticising the examination System Rev: parekattil projected the paradox of 2 hours examination in the material studied within

the span of 2 years! He suggested a change in the examination process, extending even to the Conduct and character of the Student. The idea of oral examination was also highly recomended by the Speaker. Quoting Dr: Radhakrishnan he concluded: "As a preliminary step to the renovation of examination System, we have to do two things: "one to mobilize academic opinion; two to evolve a new strategy change".

MARIADAS — Medium of Instruction:

The first part of the essay saw a profusion of interesting and tapering questions concerning the medium. Should it be in English? Hindi? regional language? Trilingual formula or bilingual? on temporary or permanent basis? That should be the period of transition? etc.

Rev: Mariadas left the choice of medium of instruction to the universities. only thing is that (due note of) the unity of India

and a common citizenship should be taken due note of. He envisages the need for the compulsory study of one common national language; This has much to do with the national development at large. Now he enumerates the demerits of choosing Hindi. He reasonably fears the bifurcation of India to Hindi India and English if the South opts for English.

As a third language, he suggested English. This will enable a country to keep abreast of the rapid developments of science and technology etc. Switching on to the idea of regional language as medium he said; The proposal that regional language must be the medium of instruction is hopelessly unrealistic and impractical." A flood of demerits is now rushed in. The difficulty of teachers, the inability of people to seek jobs outside one's own State; and also the difficulty of going for higher Studies.

However our Constitution is Crystal-clear about the language issue. Article 344 & 348 favour bilingualism but the 1967 amendment accepts the trilingual formula of Hindi, English and the regional language.

continued from P. 52

-munication media established a global village. All men are now neighbours. Natural barriers, racial differences, cultural barriers, all these can be set aside, when they become obstacles to the understanding between man and man. The vivid reconstruction of the past enables the present generation to re-organize the great gulf or the deep causes of differences between man and man that exist today. So when communicating the motive force must be love. Communication without love is imperfect. And it is the spirit of Gospel, the story of true Love, which makes men shake hands over the barriers that divide them.

The traditional conflict between generations takes a considerable dimension. It is a world-wide phenomenon and social communication media contributed much to this special problem. Again it can erradicate the problems like social and economic inbalances the difference between 'haves and have nots' and the workers and the employers. The phenomena of atheism and especially religious indifference find a conscious support in the minds young men and the Communication media contributed much to this new religious problem.

But naturally perfect communication is impossible imperfect men - But an ideal will help us to limit the limitations as fare as we can. We have to re-call how Christ tried to bring men together from all corners of the globe to His Communion Table. Thus we must strive to carry with us, always, in our activity as communicators the thought of Our Lord who is the supreme model of Communicator and of Communion.

തൈക്കുന്നുംപുറം —



എന്റെ ആദ്യത്തെ കവിത

എഴുപത്തെ വയ്യാർക്കുമുമ്പാണത്. ഞാൻ ഏഴാം ക്ലാസിലേക്കു ചെന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വർഷം. അന്ന് സ്കൂളിലെ ദാഹിദ്യാപകനായി വന്നത് ശ്രീ. സെബാസ്റ്റ്യൻ സാർ. ഒരു തെളിഞ്ഞ ദാഗവനും, മലയാളം ദാഷയിൽ നിപുണനും, കൊന്തയുപചരി അങ്ങിനെയുള്ള ചില നാടൻ പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ ചില മുഹൂർത്തങ്ങളും അക്ഷരശ്ലോക ഗദ്യപദ്യരൂപത്തിലുള്ള ചില പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നതും ഒരു മേന്മയും സെബാസ്റ്റ്യൻ സാറിനുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാകണം ആ വർഷത്തെ ഞങ്ങളുടെ സ്കൂൾ മാസികയുടെ ചീഫ് എഡിറ്ററായി സെബാസ്റ്റ്യൻ സാറിനെ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്.

ചീഫ് എഡിറ്ററായ സെബാസ്റ്റ്യൻ സാറിന് രണ്ടു നിർവ്വാഹം - ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസിൽനിന്ന് എഴുത്തുകാരും എന്തെങ്കിലും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനായി നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ. ക്ലാസിൽ ഒരു കൂലങ്കുഷമായ ചർച്ചയ്ക്കു ശേഷം സാർ പിടിച്ചെടുത്തു. "നിന്റെ കവിത...." ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി. അതുവരെ കവിയാനുള്ള കഴിവ് നാലുപേരുമറിയുന്ന ഞാൻ കവിത എഴുതുന്നുണ്ടെന്നോ! ഛേ! എനിക്കു പറയാൻ സമയമില്ല. സാർ ദാവനയുടെ മായാലോകത്തിലേക്കു ഞങ്ങളെ ഒന്നടങ്കം ആട്ടിക്കൊണ്ടു പോവുകയായി. "തെന്നിത്തെന്നി നടുമുറ്റത്തൊരു സന്ധ്യാവേളയിൽ നിങ്ങളുടെ വീടിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തുള്ള മുന്തിരിച്ചെടിയിൽ നിങ്ങൾ പോകണം... പച്ചവിരിച്ച നെൽപ്പാടങ്ങളും ഹരിനാദമായ കുന്നിൻചരിവുമുള്ള മുറ്റങ്ങിയൊഴുകുന്ന ഓടനുവിയും നിങ്ങളുടെ കവിതയിലേക്കു നയിക്കും...." സാറിന്റെ നുറുങ്ങുവെട്ടം പോലുള്ള വാക്കുകളിലൂടെ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുപോയി. ഒടുവിൽ മിഴിതുറന്നപ്പോൾ കണ്ടത് പൊടിപിടിച്ച കവിതാശകലം എഴുതിയ കീറിയ പേപ്പർ.

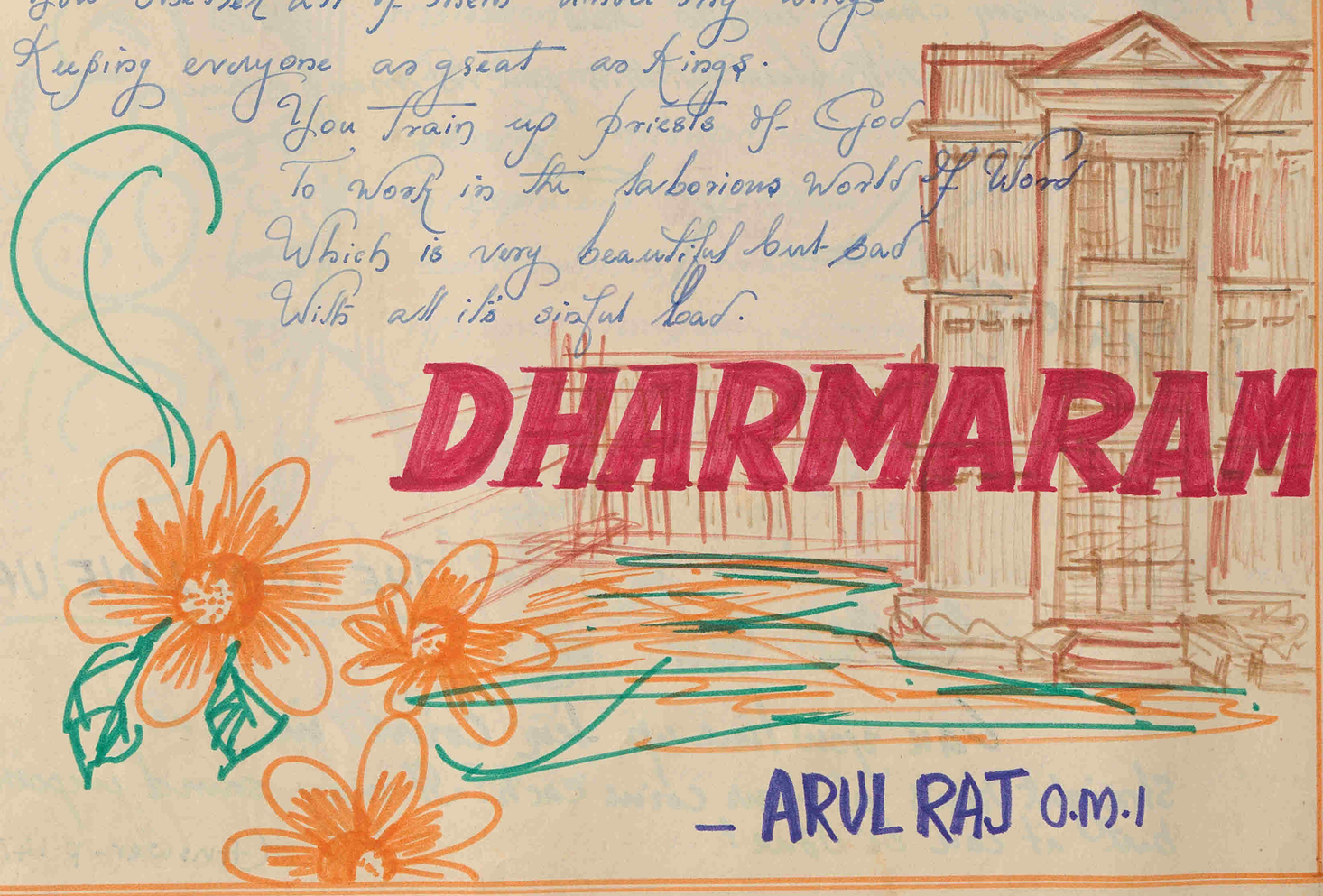
നോക്കാതെന്ന ഞാനും തീരുമാനിച്ചു.

അതൊക്കെ മൃണ്മയും അലക്കാരവും കവിതയ്ക്കു അനിവാര്യമാണെന്നു. ഏതാണ്ട് തരക്കേടില്ലാത്ത മാർക്കിനു മുറിച്ചു ഞാൻ മൃണ്മയാണെന്റെ ഹരിശ്രീ കോറിയിട്ടിരുന്നു. എങ്കിലും നാലക്ഷരം കടലാസിൽ അച്ചടിച്ചു കാണണം എന്ന മോഹം എന്നെ ഒരു നിമിഷം കവിയാക്കി കളഞ്ഞു. സ്കൂൾ വിട്ടു വീട്ടിലെത്തിയ ഉടനെ ഒരു തുണ്ടു കടലാസ്സും ഒരു മഷിപെൻസിലുമായി ഞാൻ പടിഞ്ഞാറുവശത്തെ മുറിയിൽ ചമ്രം പടിഞ്ഞിരുന്നു. എന്റെ കൊച്ചനുജനും എന്റെ പിന്നാലെ കൂടി. അവൻ തന്റെ ചങ്ങാതിയുടെ ഒരുജന്മദിനത്തിൽ കൊടുക്കുവാൻ ഒരു കവിത എഴുതിക്കുന്നതിനു ഞാൻ സഹായിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ കവിതാരചന തുടങ്ങി. ഒന്നാം ക്ലാസിൽ പഠിച്ച "പൂവുകൾ നമ്മുടെ പൂന്തോട്ടം..." എന്ന കവിതമുതൽ ഏതാണ്ട് തരക്കേടില്ലാത്ത പാഠപുസ്തകത്തിൽ നിന്നു മുതിർന്നപ്പോൾ "ലഞ്ചാപ്രക്ഷോഭം" എന്ന വരെയുള്ള വരെ ഞാൻ തിരുത്തിയും പിന്നിച്ചും ചേർത്തിണക്കിയിട്ടും രണ്ടു നീതിയിലെങ്കിലും ഒരു കവിത പടയ്ക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഭിത്തിയിൽനിന്നു തുടങ്ങുവിൻതൊപ്പിലെ നിറമെന്റെ മുട്ടു ചൊടി എന്റെ തലയിൽ വീഴുന്നതുവരെ ഞാൻ രണ്ടു ശ്രമം തുടർന്നു. ഒടുവിൽ മടുത്തു വിഷാദത്തിനിടനിന്നും രക്ഷപ്പെടുവാൻ എന്നെ ചൊറിഞ്ഞാൽ മതിയെന്നായി.

അവസാന തീരുമാനവും എന്നിൽ. എന്നിട്ടും എന്റെ കടലാസ്സിൽ ഒരു വരി പോലും എഴുതിയിട്ടില്ല. ഒടുവിൽ ഞാൻ രണ്ടും കൽപ്പിച്ചു തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. മലയാളത്തിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ കവിതയിൽ ഒരു ഒരു ചെമ്പനീർ പൂക്കൊച്ചന്റെ നാടുവരിതവിത ഞാൻ നാടുകടത്തിയെങ്കിൽ അത് ഏതുവിധേനയും ഭംഗിയാക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ, എന്ന ചിന്തയിൽ നിന്നായിരുന്നു അതുപോൽ എനിക്കു. കോപിയടിച്ച കവിതാവരികൾ ഉണ്ണിസ്വാമിനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുമ്പോൾ എന്റെ മനം വിറച്ചു. ഞാൻ വെറുതേ നേരം വീട്ടിലെത്തി. മനസ്സിൽ ഒരു കാരം പോലെ. ചെമ്പനീർ പൂക്കൊച്ചന്റെ കവിത ഒരു മനുഷ്യച്ചങ്ങലപോലെ എന്റെ നിദ്രയിലും എന്നെ പുതപ്പിച്ചിരുന്നു. രാത്രിയിൽ ഒന്നരണ്ടുതവണ ഞാൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു. മനസ്സമാധാനം നഷ്ടമായ ഞാൻ ചിന്നിച്ചിതറിയിരുന്നു. "രാവിലെ തന്നെ ഉണ്ണിസ്വാമിനെ കണ്ടു തെറ്റു ഏറ്റുപറയണമെന്ന്" ഒടുവിൽ ഒരു നഷ്ട നിശ്ചയത്തോടെ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ശേഷം P.92



O, my beautiful garden of virtues
Within you blooms flowers of various hues
You look like a palace to him who views
And within you, love and kindness fuse.
You are not selfish to contain only Carmelites
But you gave a resting place even to Oblates
And to the Lugs montfortians
And also to the Diocesans.
Your door is not shut to the sons of Thérèse
The Saint who lead a life of grace
You shelter all of them under thy wings
Keping everyone as great as Kings.
You train up priests of God
To work in the laborious world of Word
Which is very beautiful but sad
With all its sinful load.



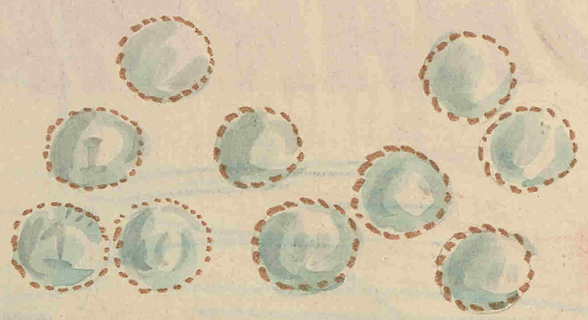
— ARUL RAJ O.M.I

You have many a beautiful deer
And also a dark black bear
If one's there and go very near
Without any hideous fear.

You have our old grandfather monkey
And also, horse, high quality donkey
To have lot of cows you are lucky
And a vineyard like a ground of hockey.

I can go on writing about you
But I like to end with lines a few
Let the season change in its due
So that, flowers will bloom within you, in many a hue.

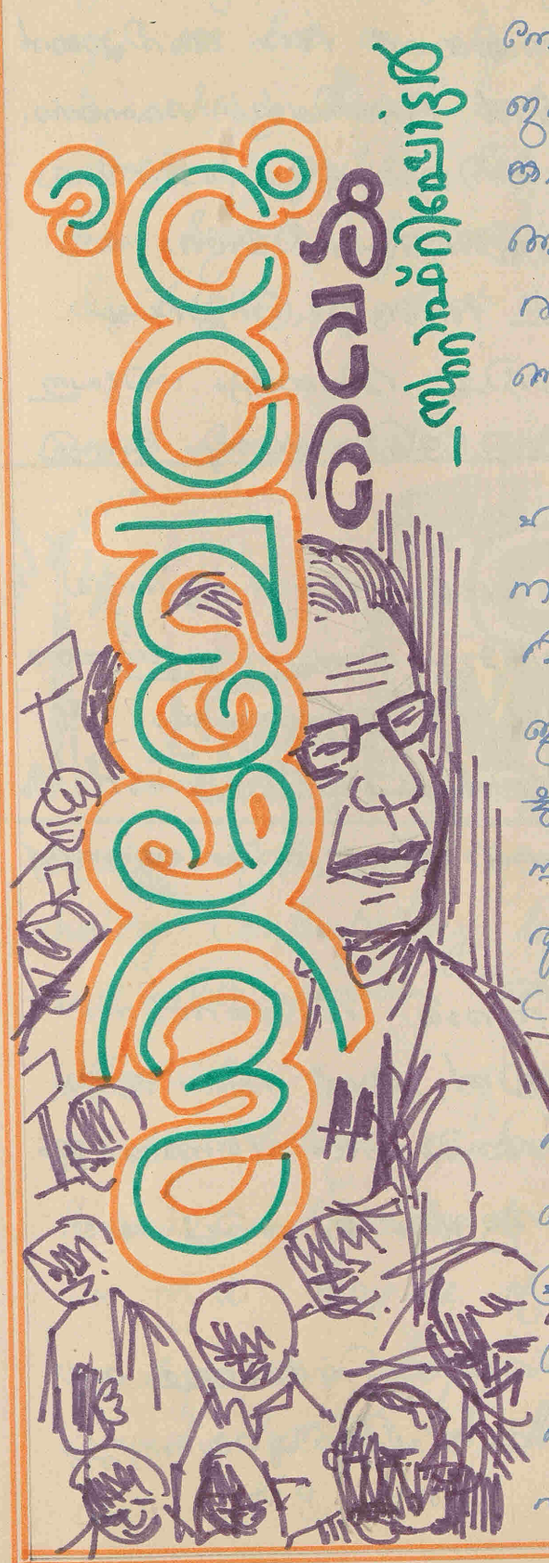
A Challenge!!



THE COIN LINE UP!

Can you line up ten coins in five straight rows of four coins each? It may sound impossible, but it can be done!

(Answer - p 147.)



ഭരണഘടനയുടെ ശരീരം പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരമ്പരയിലാണ് നിലനൊള്ളുന്നത്. നിലനിൽക്കുവാൻ അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങളും ഒരു ഭാഗത്ത്, മറുഭാഗത്ത് ഇന്നുനേരിടുന്നതിന്റെ അഭിമതിയും അനാസ്ഥയും. പ്രശ്നസങ്കീർണമായ ഭാരതത്തിൽ അസ്വസ്ഥതയുടെ കാർമേഘങ്ങൾ ഉരുണ്ടുകൂടുകയാണിന്ന്. ഭരിക്കുന്നവരും ഭരണീയരും രണ്ടുണ്ട്, അവരവരുടെ വാദഗതികളും വിഭിന്നമാണുതാനും പ്രത്യേകിച്ചുമൊന്ന്.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഫ്രണ്ടിയർ ഹോസ് അങ്കമാലി ബിഷപ്പായിരുന്ന ശ്രീ. ജയപ്രകാശ് നാരായണന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടക്കുന്ന സമരത്തെ വിലയിരുത്താൻ തീരുമാനിച്ചത്. അഭിമതിയും അനാസ്ഥയും അവസാനിപ്പിക്കാനായി, അസംതൃപ്തി ചിരിച്ചുവിടണമെന്ന അനുഭൂതിയുമായി അദ്ദേഹം നയിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സമീപനം ഈനാടെന്ന നിന്നുകൊണ്ടുള്ള നിരീക്ഷണമോ, അപ്പുറമോ ഇപ്പുറമായിരുന്നുള്ള സംവാദത്തിന്റെ (Debate) വിഷയം.

അദ്ദേഹത്തെ ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലാക്കിയത് റവ. ഡോ. ജോർജ്ജ് മണക്കുന്നേലിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ റവ. ഡോ. തെക്കുന്നേൽ പൗലോസ് റവ. ഡോ. വടിയത്തുണ്ടം, ശ്രീ. ജയപ്രകാശിന്റെ നയത്തെ എതിർത്തുകൊണ്ട് റവ. ഡേവിസ് മണ്ണുമ്പിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ റവ. ഫാ. ജോസഫിയത്, റവ. ഡോ. ഫ്രാൻസിസ് ചെറുവത്തൂർ എന്നിവരും സംസ്ഥാനമുതിർന്നുവന്നു.

ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ വി. ചെറുപുഷ്പം സി.എം.ഐ.

അനുശോചനം

അനുശോചനയോഗത്തിലാണ് റവ. അച്ചൻ പ്രഥമമായി അവതരിപ്പിച്ചത്. നിരവധിപേർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തിൽ ദുഃഖവും അനുശോചനവും രേഖപ്പെടുത്തിയ കത്തുകൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫ്രഞ്ചിൽ മനിപ്പെടുത്തിയ വാർത്ത നമ്മുടെ നാടിനെ അറിയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, മരണത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാണ് അദ്ദേഹത്തിനെ തടഞ്ഞുനിർത്തുകയെന്നതാണ് — അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു.

അന്ത്യശയനത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രിയപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥം വായിക്കുന്നതിന്റെ ഫോട്ടോയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം വരെ വഴിതുറന്നുകൊടുത്ത പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ പ്രതീകമായി സൂക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നും റവ. അച്ചൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

അദ്ദേഹം തുടർന്ന്: ഇന്ത്യയിലെ ഒരു സമ്പന്നസമൃദ്ധമായ സാംസ്കാരം ബീഹാറാണ്. ഇന്ത്യയിലെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട സംസ്ഥാനവും അതുതന്നെ. ഭൂരിപക്ഷമായ ഇന്ത്യയുടെ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിലെ 80% ഉപരിതലവും ഫോസ്ഫറസും ധാരാളമുണ്ട്. ഇതിലെ രണ്ടുശതമാനം പേർ Small Scale വ്യവസായം നടത്തുന്നു. അവിടത്തെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ കാരണം.

ഗാന്ധിജി ബ്രിട്ടീഷുകാരെ നിരായുധരായി, അഹിംസയിലൂടെ എതിരായി 1942 ൽ സമരം നയിച്ചപ്പോൾ, ഇന്ന് ഗാന്ധിജിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ ചിന്താപരമായ ഒരു പ്രതിസന്ധിയും അഴിമതിയും അനാരോഗ്യവും എതിരായി സമരം നയിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു വൈമുഖ്യവും കാണുന്നില്ല എന്ന പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പ്രസംഗം ഉപസംഹരിച്ചു.

റവ. തെങ്ങുനിൽക്കുന്നതിൽ റവ. വടിയത്തറയുടെ പ്രതികരണത്തിന്റെ സമയത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥി ഭാഗഭാഗിത്വത്തെപ്പറ്റി ന്യായീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് സംസാരിച്ചത്.

ശേഷം P. 110

The Vatican II stressed the importance of reading 'the signs of time' as the Council Fathers put it. The age we live in, is an age of Communication explosion that sends its echos through out the World. It is said of St. Paul, the Apostle of gentiles, that, had he lived in modern times he would have become a Journalist. He asked the question 'how can the Gospel be heard, if it is not preached.

The theme of the fifth world day of social communication was "the means of social communication at the



service of the unity of Mankind." We are living in a new era of history. Contemporary life of the society is clearly seen in Television and other social communication media. In a historic period in which the media of communication play a significant role in the relation between nations and people, the Catholic Church cannot remain indifferent to the progress of these techniques. The good use of it may be of considerable advantage to her mission of amalgamating people who, though of different faiths are nevertheless bound together, by the bond of their common origin from the same Father.

Today much attention is being given to the educational potential of Television. International bodies, like UNESCO, have undertaken not only studies but practical projects as well, to extend through out the world the use of T.V. in teaching of everykind. The Church, though of divine origin has a human dimension also. If she wishes to be relevant to the needs of the 20th century men especially to the restless youth. She has to take a significant role in that field also. Thus great progress had been made by the Church in United States in connection with the use of press, cinema and television. Nearly every American diaecase has its weekly, rich in information on local activities and an official level of the Church. Therefore one of the greatest objectives of Church in U.S.A. is the systamatic use of T.V. in apostolate today. As we know the work of Bishop Sheen is notable in this direction. There already existed a National Catholic office for "Radio and T.V." with head-quarters in New-York.

How can the Church utilize these communication media for the benefit of the humanity? The answere to the question is vast and wide. By its effective utilization, the Church wants to promote honour, rectitude, the value and human life, the degnity of human person, the nobility of work and so forth. Now man can talk to one another, can meet one another, even from the ends of the world. Thus we can say that the social Com-

to continue on P. 44

- ജോസഫ് അരിപ്പാക്കൽ

സഹനമേ സംഗീതമായ്

ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജനിച്ചു വളർന്നുവെന്നും, ജീവിതത്തിൽ ഏറെ വിശക്കുന്ന വയറുകളെയും കണ്ണീരുകളെയും അടുത്തറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു മനുഷ്യനെന്നും സാധാരണ പറയുന്നതിൽ കവിഞ്ഞു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പ്. "ജനിച്ചു വളരെ ചെറുപ്പത്തിലേ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ സംഗീതമറിഞ്ഞു. വളരെ ചുരുങ്ങിയ രീതിയിൽ ജീവിക്കുവാൻ പഠിച്ചു. അത് കൊച്ചുനാളിലുള്ളവർ സായിക്കുന്നു." എന്നു നോബർട്ട് കൈതപ്രത്തിന്റെ വാക്കുകൾ ഒരു വെളിപ്പെടുത്തലായിരുന്നു- ജനനത്തെ ദാരിദ്ര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം.

'നമ്മുടെ പിഞ്ചുകൊച്ചുങ്ങൾ തടിയുടുത്തു വളരുന്നതുകൊണ്ടാ' എന്നെ വിഷമിപ്പിച്ചിരുന്നതിലെ ജനങ്ങൾ തന്ന് അന്നന്നുള്ളതിനും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും, ദണ്ഡവും ചേർന്നു ഞെരുങ്ങിനീങ്ങുകയാണ്. മുക്കാൽ ദാരിദ്ര്യലഘുവും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ വെറിയാടുകയാണ്. മിക്കവരും ചേർന്നൊഴിൽതേടി അലയുന്നവരാണ്. എന്തുകൊണ്ട് ഈ ചുരുങ്ങിയ ഭൂവിടത്തിൽ മുച്ചിരിക്കുന്ന എന്നതിനു മുഖ്യമായ നക്ഷത്രം ശതമാനവും പാവപ്പെട്ട ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവാണെന്നതിൽ തർക്കമില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു. ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ അനുനിമിഷം ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവിടുത്തെ ദാരിദ്ര്യവും തൊഴിലില്ലായ്മയും അതിന്റെ ചേരിൽ മാത്രമാണെന്ന് വിധിയെഴുതുന്നതിൽ തൊട്ടുകൂടാത്തതുണ്ട്. ജനസംഖ്യാപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ മറവിൽ ജനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു

നിലേക്ക് ഉണരുമാം ഞെരിപിരി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചിന്തുകളെ അതാതു രീതിയിൽ വിശകലനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതുപോലെ വിശകലനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നില്ല. ജനനനിയന്ത്രണം ചരിത്രമാകുന്നു:

ഇൻഡ്യാ ഗവണ്മെന്റ് ജനനനിയന്ത്രണത്തിനായി കോടിക്കണക്കിന് രൂപ ചിലവഴിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും പൂരോഗതിയുടെ രണ്ടു രേഖകൾ ഉണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ന്യായമായ അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ ജനനനിയന്ത്രണം സാധിക്കുന്നത് ചെറുകാരുണ്യവും ശ്രോണിശോചനം അറിയുന്നതുമാണ്. എന്നാൽ ജനനനിയന്ത്രണത്തിന്റെ പേരിൽ കൃത്രിമമാർഗ്ഗങ്ങൾ അവലംബിക്കുന്നത് അനേകം വിചിത്രങ്ങളെ വിളയുവാനുണ്ടാക്കുന്നതിന് തുല്യമാണെന്ന വസ്തുത ഈ ഗവണ്മെന്റ് സന്തുഷ്ടിപൂർവ്വം വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തികനില വഷളാകുന്നതിനുവേണ്ടി ജനസംഖ്യാനിയന്ത്രണം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു തന്ത്രം മാത്രമാണ്. സാമ്പത്തികരംഗത്ത് ഇപ്പോഴുണ്ടായിട്ടുള്ള വിപ്ലവങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാതെ ജനസംഖ്യയെ സാമ്പത്തികവിഭവങ്ങളുടെ തുല്യം ഞെരുക്കിത്താഴ്ത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ബുദ്ധിജീവികൾക്കുപോലുമുള്ള നിലപാടാണോ എന്നു സംശയിക്കണം. ഒരുദ്ദാഹരണത്തിന് വളരെ ചിന്തനീയമായ ഒരു പ്രസ്താവനയുണ്ടായി. ദാരണം അവരുടെ വീരപുരുഷന്മാരെ ഞെരുക്കുന്നവരെപ്പോലും അവരെ ചെറിയൊരുതരത്തിലും അനുകരിക്കാനും ജനവർഗ്ഗം തയ്യാറല്ലെന്നതാണ് വസ്തുവം." ജനനനിയന്ത്രണം ഇടതുപക്ഷ ജനനനിയന്ത്രണം അധ്യാത്മികവും മനസ്സിനെ ശരീരത്തിനെ ഒരുപോലെ ചൂഷണമുക്തമാക്കുന്നുവെന്ന് - ഗാന്ധിജി ചിന്തിച്ചിരുന്നത് ഒരു വനരോദനമായിപ്പോയിരിക്കയാണിവിടെ. ഞെരുക്കുന്നവരുടെ ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയുടെ വക്കിലാണിന്നു ഭാരതം. 1964-നും 1974-നും ഇടക്കായി ഉത്തരപ്രദേശിൽ നടന്ന 13543 ബലാത്സംഗങ്ങളിൽ നാലിലൊന്നു ശതമാനവും കുടുംബാസൂത്രകരാകുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ഇതിനോടു നാം ചേർത്തുവായിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 30-നും 40-നും ഇടക്കു പ്രായ

ഈ സ്കൂളുകളുടെ അടുത്തവർഷത്തിൽ 1948-ൽ ഇടപ്പാൻ ഒന്നാം സ്ഥാനം നേടിയെടുത്തത് ഗർഭിണിയായ അവിവാഹിതയുടെ പേരിലാണെന്ന വസ്തുത ഇന്നും ചരിത്രത്തിൽ ഒരു കുറ്റപ്പെടുത്തലായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഈ ഗുണപാഠങ്ങൾ ഒന്നുപോലും ഈ ദുരന്തത്തിന് നിമിത്തമായി തീർന്നിട്ടില്ല എന്നത് ചിന്തനീയമാണ്.

വിപ്ലവങ്ങൾ:

വ്യവസായരംഗത്തും കാർഷികരംഗത്തും വിപ്ലവങ്ങൾ തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് നവീനമായ ഒരു സംസ്കാരത്തിന് രൂപം നൽകുവാൻ ഈ ഗവണ്മെന്റിന് പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഇന്നൊരു സാധാരണ കുടുംബങ്ങൾ ഒരു ചിന്തയാണ്. ഭക്ഷ്യോത്പന്നങ്ങളുടെ ഒഴുക്കിലും ഈ ചെറുചലനങ്ങൾ എത്രമാത്രം പരിണാമങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു എന്നുള്ളതും കൃഷിക്കാരുടെ മാത്രമല്ല ഇന്ത്യയിലെങ്കിലും കൃഷിയെ ഞെരിച്ചമർത്തുന്ന രാഷ്ട്രീയവും ഇൻഡ്യയിലെന്നപോലെ വ്യവസായത്തിലും, വ്യാപാരത്തിലും, വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതും കൃഷിക്കാരുടെ നെഞ്ചിൽ പദമുന്നി നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഈ മുദ്രണവും ചരിത്രത്തിൽ ചെന്നു ചേരുന്നതിനുള്ള അവസരമുണ്ടായത്.

വിദ്യാഭ്യാസവും രാഷ്ട്രീയവും:

വിദ്യാലയങ്ങൾ പോലും ഇന്ന് രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ ഞെരുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നത് വലിയൊരു അപകടസൂചനയാണ്. സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും സമരത്തിനുള്ള വഴി തുറന്നുകൊടുത്ത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ നിഴലാട്ടം ഇന്ന് നടമാടുകയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആലക്തികമായ രഥം മുന്നോട്ടുനീക്കുന്നത് വിദ്യാർത്ഥികളെക്കൊണ്ട് കാര്യം കാണുന്നത് 'കൊച്ചുകിടങ്ങുമാരെക്കൊണ്ട് ചുടുചോറു വാരിക്കുന്നതിന് സമാനമാണെന്ന് പറയേണ്ടിവരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, വിദ്യാഭ്യാസം അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെ പ്രാപിക്കുന്ന ലക്ഷണമില്ല.

ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ. വിദ്യാഭ്യാസരംഗം ശരിയല്ലാതെയൊച്ചുപോൾ അത് നൂതന പ്രശ്നങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുകയാണ്. ഇന്നത്തെ വലിയൊരു പ്രശ്നം തൊഴിലില്ലായ്മയാണല്ലോ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഈ പ്രശ്നവുമായി എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടോ? ശരിയാണ്, വിദ്യാഭ്യാസം തൊഴിലോ, തൊഴിലില്ലായ്മയോ ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അനുദിനം പുതുപുത്തൻ വിദ്യാഭ്യാസം തൊഴിലന്വേഷകർ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് തൊഴിലില്ലായ്മയിലേക്കും നയിക്കും എന്നതാണ് വാസ്തവം. രാജീവിന്റെ അഭിപ്രായം ഈ പ്രശ്നത്തിനൊന്നും പറഞ്ഞാൽ തീരില്ല.

സോഷ്യലിസം:

രണ്ടുതരം അന്ധന്മാർ ഈ സുന്ദരഭാരതത്തിനുണ്ട്. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിനെതിരുനിൽക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കൊണ്ടുനടക്കുന്നവർ. രണ്ടാമത്തെയാൾ? ദാരിദ്ര്യത്തിനും മോശപ്പെട്ട സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയ്ക്കും പട്ടിണിക്കും പരിഹാരമുണ്ട്. അവിടെയെത്തിയാൽ മനുഷ്യൻ വെറുമൊരു 'ജീവി' മാത്രമാണ്. വഴിയിൽ പരിചയപ്പെടുന്ന കൊടാരങ്ങൾ! വഴിയരികുകളിൽ ഉറവുകുന്ന മനുഷ്യരക്തങ്ങൾ! അന്യരുടെയെങ്കിൽ സ്വതന്ത്രമല്ലാത്ത ലക്ഷോപലക്ഷങ്ങളുടെ നേരവാകാണ് ഇന്ന് കാരോ പട്ടണവും. വലിയവനും ചെറിയവനും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടാനാവാത്തവണ്ണം. അസ്വസ്ഥത പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ പേരിൽ ധാർമ്മികതയെ കുഴിച്ചുമൂടുന്നതിനെതിരുനിൽക്കുന്നവർ ഒരു വശത്ത്; സാഹോദര്യം പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ട് സഹോദരന്റെ കഴുത്തറക്കുന്നവർ മറുവശത്ത്. ഇന്നു നടമാടുന്ന സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ഒരു വിലയിരുത്തലാണിത്.

ഇന്നത്തെ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം അവയിൽനിന്നെന്ന പോലെ നമുക്കുമുമ്പിൽ പൊട്ടിവീണതല്ല. ഇവയെല്ലാം മുക്കാൽ പിടിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ വേറെയാണ്. അവയെ പരിചരിക്കാതെ ഇന്നത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കാര്യമില്ല. നിലയും അനുരോഗ്യപരമായി ചിന്താഗതിയും നമ്മിലുണ്ടാകു

അതുവഴി സ്വാമിജിയെയും ധാർമ്മികബോധത്തിന് ഉടയ്ക്കം നൽകുവാൻ കഴിഞ്ഞു. മഹാത്മാവിന്റെ ആശയാദർശങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ ഇവിടത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ വിലയിരുത്തി പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിൽ നാം വിപ്ലവകാരികളായി മാറുകതന്നെവേണം. നൂതനവും ക്രിയാത്മകവുമായ നിക്കങ്ങൾക്ക് നൂറുശതമാനവും ചാൻ തുണ ലഭ്യമാകണം. സ്വാർത്ഥനിതിയിൽ 'ഞാൻ-നീ' വൃത്താന്തം നിന്ന് 'നാം' ചിന്താഗതി ഉയർന്നുവരണമെങ്കിലേ, മഹാത്മഗാന്ധി വിഭാവനം ചെയ്ത 'രാമരാജ്യം' നമുക്കൊരു പ്രേമരാജ്യമായി ഭവിക്കയുള്ളു. അത് കാലവിളംബവും വൈയക്തികമായ അദ്ധ്വാനവും ആവശ്യപ്പെടും.

P. 34 ഇടയ്ക്ക്

ചന്ദ്രന്റെ ചന്ദ്രികയിൽ അദ്ദേഹം ചൊല്ലുന്നു:
ചാരുനിലയല്ലേയിവൾ? ഗുരുവറിയുന്നില്ലേ?
നാഥനോ ചാരുനിലയെ നാരദന്റെ നിന്ദനം
മൈമ്പേ മുറെച്ചുകൊ സ്വന്തമാക്കിയെന്നാൽ:

"ആനന്ദത്തിന്റെ മോഹനസന്ദേശം നാൻ
ഈരേഴു ലോകത്തിൽ വിതരുവാൻ
വേദങ്ങൾ പൂക്കാനും മനുഷ്യർ സ്നേഹിക്കുന്ന
വിശ്വമനുഭവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിൻ മുദ്രയാം."

"ചന്ദ്രന്റെ നീലാംബരേ, മണിച്ചുവർ ചോരാ, ചിരന്തന
സ്വർഗ്ഗനിധേ തെയ്യാനാ, വഹിച്ചു പൂന്താനത്തിൽ.
നശ്വരവിശ്വത്തിന്റെ പുതുയാം മനസ്സിന്റെ
ചന്ദ്രന്റെ മനസ്സിനെ തൊട്ടുണർത്തീടുക."

Developed from Luke 4/36-43.

(P. 110 തുടർച്ച.)

ഉറങ്ങുന്നതിനെക്കാളുപരി, ഒരു ചിന്താവിഷയം മുഴുവൻ വിജയിച്ചറിയിക്കുന്നതെന്നാണ്, നവ. ദേവ. മനസ്സിലാക്കിയ ഏറ്റവും പുതിയ പാഠമെന്നു തോന്നുന്നു. മിത്രങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ നാണംകെടുന്നതിനേക്കാൾ പുറത്തു നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അറിവുണ്ടാവുന്നതാണ് ശ്രമിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം ഉത്ബോധിപ്പിച്ചു.

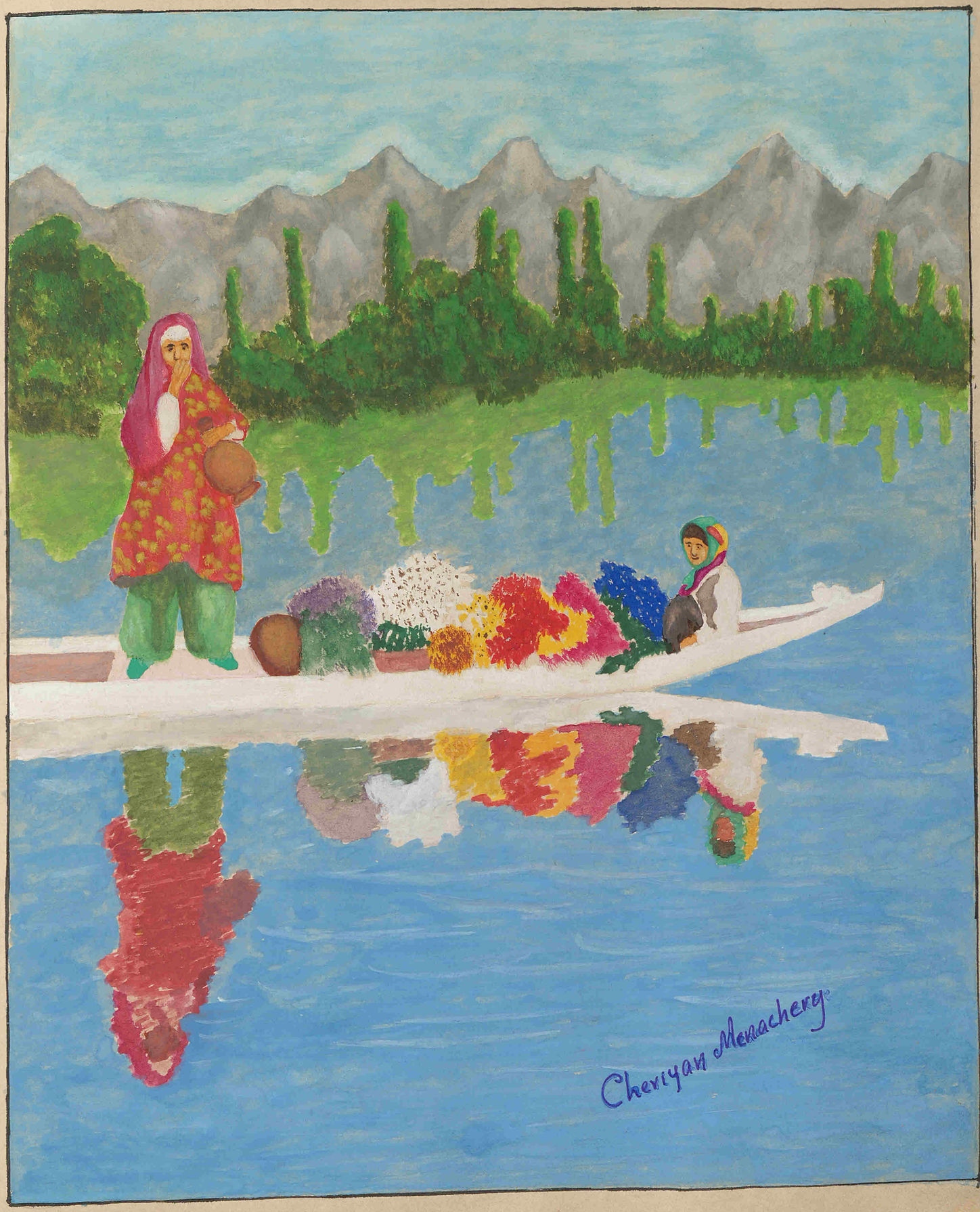
തുടർന്നു നടന്ന ചോദ്യംചോദിക്കൽ, മുമ്പത്തെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചോദ്യങ്ങളുടെ, ഒരു ചിന്തയ്ക്കു തുടക്കമിടുന്ന അനുഭവമായിരുന്നു.



We Challenge You!!

The challenge here is to place six ordinary wooden mateches in position so that each one touches every other one firmly. This may be tougher than you think! If you try to arrange them like the spokes of a wheel, bringing the heads or the ends together at the centre, the thickness of each match will spoil the manoeuvre. The solution to this won't come by thinking of the obvious!!

(answer. p. 147)


Cheriyan Menachery



വിദ്യാഭ്യാസവും രാഷ്ട്രീയവും

എഡി: ഞാളിയത്ത്

ജനാധിപത്യത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം വെളിവാക്കി കൊണ്ടാണ് റവ. മാത്യു വിള്ളുവെട്ടി പ്രബന്ധമാരംഭിയ്ക്കുന്നത്. പുരോഗതിയും പ്രായവും തമ്മിൽ നേരിട്ടുള്ള ബന്ധമില്ലാത്തതിനാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്നും രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെടണം. എത്രമാത്രം ഇടപെടണം എന്നവരെയിട്ടുകാണിക്കാൻ പുസ്തകമുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിൽ പങ്കെടുക്കണമെന്നത് നാവശ്യമാണ് ജനാധിപത്യ രാജ്യത്ത്.

മാത്യു വിള്ളുവെട്ടിക്കൽ: രാഷ്ട്രീയമാനമാനിയന്ത്രണത്തിന്റെ ഉണങ്ങാത്ത മുറിവുകളെ കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മപ്പെടുത്തലാക്കി കൊണ്ട് പ്രബന്ധകർത്താവ് ഇങ്ങനെ വാദമുഖങ്ങൾ നിരത്തുന്നു. "വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു പൗരനെ വാർത്തെടുക്കാൻ പറ്റിയ ഉപാധിയാണ്; പക്ഷേ വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടുമാത്രം ഒരു നല്ല പൗരൻ ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നില്ല. സാമൂഹ്യസേവനമല്ലാതെയും, ഉദ്ദേശ്യമില്ലാതെയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനപ്പുറമല്ല, രാഷ്ട്രീയ

വിവേകപൂർണ്ണമായി നിക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥിയെ രാഷ്ട്രീയ രംഗപ്രവേശം സഹായിക്കും."

ലക്ഷ്യം സങ്കീർണ്ണമായ നവരാഷ്ട്രീയത്തിലിടപെടുന്നതുകൊണ്ട് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ലഭിക്കുക. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കൂടുതൽ ലക്ഷ്യമായ നിഷ്പക്ഷതയിൽ രാഷ്ട്രീയ ഘടകം കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപദേശകർക്ക് കഴിയുന്നില്ല. ഇതിനെ ഊന്നിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, "സങ്കീർണ്ണമായ പ്രശ്നങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതിനും വേണ്ട പരിചയം നൽകുന്നതിനും, വിദ്യാഭ്യാസം രാഷ്ട്രീയവുമായി സംയോജിപ്പിക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള രാഷ്ട്രീയ രംഗപ്രവേശത്തിൽ നിന്ന് അവർക്ക് നിരവധി ഗുണങ്ങൾ കൈവരുന്നതായി കാണാം. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ഇവയിൽ പ്രധാനമാണ്. മറ്റൊന്ന് അവസരസമത്വത്തിലുള്ള സമത്വമാണ്. അവകാശങ്ങൾ മൗലികാവകാശങ്ങൾ കൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്ന പ്രധാനമായും വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തു നിന്നും പഠിക്കുമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾ സഹകരണത്തിലും വളർത്തുന്നതിനും സമൂഹത്തിനെ ഉറക്കെ പറയാനും അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കാനും കഴിയുമെല്ലാം വിദ്യാഭ്യാസവും രാഷ്ട്രീയവും തമ്മിൽ സംയോജിപ്പിക്കുന്നത് കാരണമാകും. പഠനത്തിനു മുൻതൂക്കം കൊടുത്തുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയത്തെ വിദ്യാർത്ഥിജീവിതവുമായി

ബന്ധിക്കണമെന്ന് മഹാത്മജിയെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രദ്ധേയം വതാരകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

കുര്യൻ തോമസ് CST : "രാഷ്ട്രീയം നിഷിദ്ധം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്"

വിദ്യാർത്ഥികൾ = വിദ്യ നുകരുന്നവർ എന്ന ലഘുനിരുക്തിയിലൂന്നിക്കൊണ്ടാണ് റവ. തോമസ് തന്റെ വാദമുഖം തുടങ്ങിയത്. വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹത്തിന്റെ കാതലായ സത്ത നഷ്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ സമഗ്രവളർച്ച സാധിക്കാൻ ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹത്തിന് കഴിവില്ലാതായിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ചിലത് എന്നെക്കണക്കിൽക്കൂടെ കാരണങ്ങൾ തന്റേതായ രീതിയിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി; സർവ്വകലാശാലയിലെ അനാരോഗ്യകരമായ അന്തരീക്ഷം, ലക്ഷ്യബോധമില്ലാത്ത കുടുംബാന്തരീക്ഷം, രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളുടെ ഇടപെടൽ, രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനം വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകൾ ഇവ.

രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെടാൻ പഠനകാർക്കുണ്ടാകുന്ന ഉത്തേജനം അവരുടെതല്ല; പൊതുജീവിതത്തിലുപരിയായി ഉയർന്നിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയാധിപത്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമത്രെ വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകളിൽനിന്ന് കാണാനാകുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികളോടും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരോടും അനുഭാവം കാണിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ റവ. തോമസ് ഇങ്ങിനെ

സമർത്ഥിച്ചു: "വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സംഘടനകൾ നിഷിദ്ധമാണ്. രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും ഉചിതമാണ്. പക്ഷെ നമ്മൾ നമ്മുടെ കണ്ണാടിയിൽ നിന്ന് നാം പഠിക്കുന്നു, നമ്മൾ ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത തലത്തിൽ." വിദ്യാർത്ഥി പ്രക്ഷോഭണത്തിന്റെ മനഃശാസ്ത്രത്തിലേക്കും പ്രബന്ധകാരൻ അനുകൂലമായ ഉൾക്കാഴ്ച നൽകി: രാഷ്ട്രീയം വിദ്യാർത്ഥികളെ വൈകാരികമായി നയിക്കുന്നു; വികാരം വിദ്യാർത്ഥികളെ അനീതിയിലേക്കും അക്രമത്തിലേക്കും, അസ്വാഭാവികതയിലേക്കും നയിക്കുന്നു. ഇതു കൊണ്ടുതന്നെയാണ് "രാഷ്ട്രീയം നിഷിദ്ധം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്" എന്ന ചൊല്ലു വന്നതു കൊണ്ടാണ് ഇതെന്ന് പഠിയൻ.

ഡി. കരോട്ടെമ്പ്: "കലാലയം കലഹാലയം"

കലാലയം കലഹാലയമായതിന്റെ കാരണമായി ഡി. കരോട്ടെമ്പ പറഞ്ഞു: "അലസരായ അദ്ധ്യാപകരും കോളേജിലെ മറ്റുജോലിക്കാരുമാണ് ഇതിനുത്തരവാദികൾ. പകുതി ദിവസവും ഇവർ ലീവിലാണ്; വന്നാൽ പകുതി സമയം പഠിപ്പിക്കും (ജോലിചെയ്യും). അതുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളെ പഴിചാരിട്ടു കാര്യമില്ല." കക്ഷി രാഷ്ട്രീയം കൂടാതെ ഇതരവിഷയങ്ങളും സുഗമമായിട്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന പ്രസംഗകൻ

ശേഷം P. 72



— POEM

Is This The Meaning Of Love?

— MATHEW VADAKKAN

In the fair garden of Roses, on a sultry evening
Deep lost in thought, sat a young man of florid complexion
Turning his pipe and yawning at the vortex rings
Sometimes whistling aloud and sometimes crooning to himself.
Many-hued clouds were caressing the azure sky
And nigh was the brook burbling with myth
The crickets were creaking in the variegated meadows
And the birds perching and twittering as a harbinger of twilight
Filled the air with sweet melodious symphonies
Which even the most tender string of a harp'd fail to make
The clock chimed seven and the church bells sounded forth in a peal
On the crutches and crotches of the burgeoning trees
Were the owls and owlets screaming their jarring notes
And there blew a cool wind whence unknown
Wafting the sweet scent of red roses.

Now the man woke up from his thoughts
And began to meddle with the undulating roses.
"O! rose, red rose; thou art pretty indeed!" quoth he;
"Thou blowest at day-break with wrinkles of innocent smile
Cold beads of dew prepare a garland of pearls and jewels
And the rising sun chuckles at thy bridal grace!
But, but... thou droopest in the evening; thy petals bruised;
Forsaken by everyone! - even by the southern breeze -!
Nobody comes to shed tears; power and glory lost!
Ye, wisemen! tell me IS THIS THE MEANING OF LOVE !!!"

---

continued from P. 86

in that school of about 1200 students. I have the epitaph still on my hand of the two strikes given to me with a sizable cane. Thus my sincerity was rewarded.

All these were overheard by my class teacher and friends. I went into the jaws of shame and when I oozed out of the office-room, yellow paled, my friends consoled with all possible means. My voice was shivering with heart broke.... The class teacher came to our class. Before marking attendance, she imparted the final touches on me, already deluged under frustrations and agonies. I was given to moping and mooning by the haphazard jumble influences.

One of the absent students on 15th, skulked out of the class seeing the peon coming with notice. Thus he was saved.



ആശാനിലൂടെ അനശ്വരം

— മാത്യു നെടുങ്ങാടപ്പള്ളി

കേരളീയരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ മഹാദ്വിതീയ വിചാരവികാരങ്ങൾ കൊണ്ടനുനിമിഷം ആഭിമുഖ്യദർശനത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കാൻ സന്തോഷിപ്പിച്ചും കരയിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു മഹാദ്വിതീയനാണ് മഹാകവി കുമാരനാശാൻ. ചുരുക്കി, കുമാരനാശാൻ എങ്ങനെയാണ് ഇവിധത്തിലായിത്തീർന്നതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതരംഗങ്ങൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നുവെന്നും നമ്മിലധികമാരും ചിന്തിച്ചിരിക്കാനിടയില്ല. സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോൾ, ഈ മലയാളത്തെ നവ്യസൗഭഗയുകൊണ്ടു വന്നവരിൽ പ്രഥമഗണനീയനായി നമുക്കു കുമാരനാശാന്റെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു തെല്ലൊന്നെത്തിനോക്കാതിരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലതന്നെ.

1873 ലെ ഏപ്രിൽ മാസത്തിലാണ് കുമാരനാശാനെ ലോകത്തിന് സംഭാവന ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൗഭാഗ്യം സംലബ്ധമായത്. കായിക്കര് എന്ന സ്ഥലത്ത് നമ്മുടെയിൽ കാലക്ഷേപം കഴിച്ചിരുന്ന ഒരു വൈദ്യരിയും ചൊതുക്കാരിത്തട്ടുരത്തിൽ നാരായണന്റേയും സുന്ദരിയും സുശീലയും ഈശ്വരഭക്തയുമായിരുന്ന ദേവകിയുടേയും മാനവിവല്ലരിയിൽ വിരിഞ്ഞുവി

ന്ന ഒൻപത് മനോജ്ഞമലനുകുഞ്ഞൻ രണ്ടാം സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയ സുര
ഭിലസുനാമധേയൻ 'കുമാരു'. വിദ്യാഭ്യാസവും ദൈവസ്നേഹവുമായി ആ ഒമ്പത്
കുമാരൻ ബാലകാലവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം പ്രഥമസ്ഥാനിയായി സ്വീകരിച്ച
വെങ്കിടം ചെരുപ്പനസന്യാസത്തിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛാൽ കൊണ്ടാൽ വീട്ടിൽ
നിന്നകലേക്കുപോവണം. ഇത്തരുണത്തിലാണ് പ്രൊതുക്കാരിക്രസ്ക്കനായ നാരായണ
ന്റെ അഭിനയത്തിനാൽ വീട്ടിനുമുന്നിലൂടെ ഗവണ്മെന്റു സ്കൂൾ ഇയന്ത്ര
വന്നത്. സ്കൂനിർമ്മാണം വിധം സർവ്വസ്വവും സ്വായത്തമാക്കിക്കൊണ്ടു സർവ്വരുടെ
യും അനുശംസാപാത്രമായിത്തീർന്ന, ബാലനായ കുമാരു. പക്ഷേ, പ്രായത്തിൽ ചെറുപ്പമായിരുന്നതു
കൊണ്ടു മുന്നോട്ടുള്ള അഭ്യുപഗമനം മുടങ്ങിപ്പോയി വീട്ടിൽ നിന്നും വിരമിക്കേണ്ടി
വന്നു.

അടുത്തതായി ബുദ്ധിശാലിയായ കുമാരുവിനെ നാം കാണുന്നത് ഒരു പൊന്തവ്യാപാരിയുടെ കടയിലെ ജോലിക്കാരനായിട്ടാണ്. പക്ഷേ, പഠനദാഹത്താൽ നിരന്തരം അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ബാലൻ വിഷാദ കലുഷിതഹൃദയത്തോടെ വ്യാപാരമുപേക്ഷിച്ചു. കുമാരുവിന്റെ ഈ വിഷമ സ്ഥിതിയിൽ മനസ്സലിഞ്ഞ വ്യാപാരി അച്ഛന്റെ അനുവാദം വാങ്ങി കുമാരുവിനെ പ്രഥമപഠനത്തിന് പറഞ്ഞയച്ചു. തുടർന്നുള്ള പഠനത്തിന് ചീനാവ ശ്രമമായിരുന്നെങ്കിലും കുമാരുവിന്റെ പൗരുഷാതുരയിൽ സംപ്രീതനായി ഗുരുദേ വൻ സന്തുനിവാദ്യാഭ്യാസം നൽകിയനുഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെ പഠനത്തിൽ സർവ്വ ശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിച്ചു് നടന്നകാലത്താണ് കുമാരുവിന്റെ ചേരൽ പാട്ടുകളും മറ്റു പല സാഹിത്യസൃഷ്ടികളും പുറത്തുവരുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങിയത്. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുമായി പരിചയപ്പെടുവാൻ ഇടയായതും ഈ അവസരത്തിലാണ്. ബാലന് പതിനെട്ടു വയസ്സായപ്പോഴേക്കും ഈ പരി ചയം സുദൃഢമായിത്തീർന്നു. നാരായണഗുരുവിലൂടെ ഈശ്വരനെന്ന അവബോധം

ഭാവം ദർശിച്ച കുമാരുവിന് ഒരു സന്ന്യാസിയായിത്തീരുന്നതിനുള്ള മോഹം അതികലശലായി. ചക്കേ വീട്ടിൽ നിന്നു അനുവാദം ലഭിക്കുകയസാദ്ധ്യമായതു കൊണ്ടു ഒളിച്ചോടേണ്ടിവന്നു.

ഇങ്ങനെ വീടിനേയും വീട്ടുകാരേയുമെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു സന്ന്യസിച്ചിൽ പ്രവേശിച്ച ബുദ്ധിമാനായ സൽസ്വഭാവിയും, ഈശ്വരഭക്തനായ സുന്ദരഗാത്രനുമായ കുമാരുവിനെ ഉചിതചിന്താർത്ഥം ബോധിപ്പിച്ചു തന്നെ സുഹൃത്തിന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി, നാരായണഗുരു. ഉചിതചിന്തമാരംഭിച്ചതോടുകൂടി കുമാരു "ചിന്മയസ്വാമി" യായിമാറി. ബ്രഹ്മത്തിങ്കലുള്ള ആത്മജ്ഞാനത്തിന്റെ വാദ്യമായിത്തീർന്നതിൽ പിന്നെ 'സ്വാമി' ഈഴവനായിരുന്നെങ്കിലും പ്രഥമസ്ഥാനം മനുഷ്യകുലത്തിനുള്ളതല്ല. അനുഗ്രഹമായ ശ്രേഷ്ഠൗഷധമൂലം രണ്ടുവർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബോധഗുരുവിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം തൽക്കണ്ഠയിലേക്കുയർത്തപ്പെട്ടു. അവിടെയും ചിന്തനത്തിൽ അദ്വിതീയനായിരുന്നു സ്വാമി. ഈ ഉചിതചിന്താവസരങ്ങളിൽ വരുന്നതെന്തോ വരട്ടെയെന്നു വെച്ചു ചിന്താമണിപോലെ വരുന്നിടത്തു വച്ചു മനുഷ്യനായിരുന്നു അദ്ദേഹം ബോധത്തിലായിരുന്നു. ഇതുചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വഴിയിൽ തൽക്കണ്ഠായിൽനിന്നും തിരുവെണ്ണിയൂർസ്വാമി സ്വഗുരുവുമെന്നു സൗഹൃദത്തിൽ സേവനത്തിനും ഈഴവസമുദായസമുദ്ധാരണത്തിനും തന്റെ സർവ്വശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിക്കുകൊണ്ടു പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചു. കേരളത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടു കൊടുങ്ങല്ലൂർ വിദ്വൽസഭയുടെ സംസ്കൃതവും വേദങ്ങളും പഠിച്ചു. ഈ അദ്ധ്യയനകാലാരംഭത്തിനുമുമ്പു ചട്ടമ്പിസ്വാമിയും ഇങ്ങനെ സമുദായസേവനാദിമഗ്നനായികഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്താണ് ഗുരുവും ശിഷ്യനും കൂടി എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗസ്ഥാപനത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയതു (1903). അന്നുമുതൽ 1919 വരെ അതിന്റെ സെക്രട്ടറി സ്ഥാനം വഹിച്ചതു സ്വാമിയായിരുന്നു.

ചിന്മയാനന്ദസ്വാമിക്ക് നാലഞ്ചുദിവസം വേണ്ടിവന്നു തന്റെ ബ്രഹ്മാനന്ദവുമായി ഒന്നിച്ചുകഴിയുന്നതിനും ഭൗതികമായ ആവശ്യങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുവരുന്നതിനും. ഈ ഒരു ദൈർഘ്യം എന്തൊരു ശ്രദ്ധാലുക്കളുടെ ശ്രദ്ധയിലാണ് അവരുടെ വസതിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ഉപയോഗം കുറച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടുവന്നത്. ചിന്മയാനന്ദ വലയ്ക്കുന്നൊരു രോഗികളായിരുന്ന ദിനങ്ങളിലെങ്കിലും സ്വാമി ചർച്ചചെയ്യുന്നതൊക്കെയും മനുഷ്യരാശിയുടെ മുന്നേറ്റത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. സുന്ദരിയും സുശീലയും ബുദ്ധിശാലിയുമായ ഈ പുരുഷനോടു സ്വാമിക്ക് അത്രമാത്രം വാത്സല്യം തോന്നി. സർവ്വശക്തനും സ്നേഹനിധിയുമായ ഒരവതാരപുരുഷനെയാണ് ചിന്മയാനന്ദയിൽ ദിനങ്ങൾക്കു കാണുവാൻ സാധിച്ചത്. തന്മൂലം തന്നെ സർവ്വസ്വവുമായി അദ്ദേഹത്തെ അവർ സ്നേഹിച്ചാരാധിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഏതാണ്ടു രണ്ടുവർഷത്തോളമായപ്പോഴേക്കും ഈ ഗുരുശിഷ്യബന്ധം വിവാഹത്തിന്റെ ചട്ടവട്ടങ്ങളിലെത്തിച്ചേരുകയുണ്ടായി. ദിനങ്ങളുടെ മനോഭാവത്തിലും മാറ്റങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അയൽക്കാരെപ്പോലും എതിരു ചുമടുചുമപ്പിച്ചു. ആരെന്നോ എന്തെന്നോ അറിയുവാൻ കഴിയാത്തവരെപ്പോലും അദ്ദേഹത്തെ വെറുത്തു. ചുമടിന്റെ വേദനയുടെ തീഷ്ണതയിൽ കിടന്നു പിടച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിലും കേൾക്കാൻപോലുമിഷ്ടമല്ലാത്ത ശാന്തനായി, സൗമ്യനായി അദ്ദേഹം ചിരിച്ചുപറഞ്ഞു, "എന്റെ ജീവിതം എന്റെ വകയാണ്. മറ്റുള്ളവർക്ക് ഉപദ്രവകരമല്ലാത്ത രീതിയിൽ എന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു ഞാൻ ജീവിതം നയിക്കാനുള്ള അവകാശം എനിക്കുണ്ട്. വിവാഹം കൊണ്ട് എന്റെ കവിതാവാസനകൾക്ക് ചരമഗീതമെഴുതുകയുണ്ടായി. ഇഷ്ടമനുസരിച്ചൊരു കവിയായിരിക്കാനെങ്കിൽ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാവശങ്ങളും അറിഞ്ഞനുഭവിച്ചിരിക്കണം. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമമെന്നിൽ നിന്നാണെങ്കിലോ ലോകോത്തരമായ കാവ്യങ്ങൾ

ഞ്ഞൊഴിഞ്ഞത്." എന്ന് ഈ അനുഭവമാണ്

"കുന്നം കനൽക്കു സമമാം വിഷമം സഹിച്ചെ-
ത്തിന്നുന്ന നേരമകതാരുതുകേണ്ടതെങ്കിലും
കുന്നുന്നു കുഞ്ഞിനുടെ ചോരലചമാനവും -
വന്നെത്തുമാനന്ദലേതമെൻകുകശാന്തനായി" എന്ന വരി
കൊണ്ടെഴുതുവാൻ ആശാനെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവസാനം നീനാരായണ
ഗുരുവിൽനിന്നും വധൂമതാചിനാക്കുളത്തിൽ നിന്നും അനുവാദം വാങ്ങിപ്പോയ
1918 ആഗസ്റ്റ് മാസം 5-ാം തിയതി നാല്പത്തിയഞ്ചു വയസ്സായ ചിന്നസ്വാമി
ചതിനേഴ് വയസ്സുള്ള ദാനമ്മയുമായിരുന്നു മടവൂർ നാരായണനാശാനെ കാണാൻ
1919-ൽ അദ്ദേഹം വക്കീലാഫീസ് ക്ലർക്കുപണി കഴിഞ്ഞി
രുന്ന മേനോനെയും കൂട്ടി, അന്നായ്ത് എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ സ്ഥാനം
രാജി വച്ചു. പിന്നീടു സമ്പൂർണ്ണമായും സാഹിത്യസൃഷ്ടികളിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്ന
കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം. ഇങ്ങനെ ചലച്ചിത്രസാഹിത്യത്തിലൂടെ നാടിന്റെ
സേവനതല്പരനായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയ അദ്ദേഹത്തെ 1962-ൽ മദ്രാസിലെ
'വെയിൽസ്' രാജകുമാരൻ 'ചട്ടും വാളും' നൽകി ആദരിച്ചു. അടുത്ത വർഷം
എസ്. എൻ. ഡി. പി. പ്രസിഡന്റു സ്ഥാനത്തേക്കു അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്ക
പ്പെട്ടു. ഒരു യഥാർത്ഥ കർമ്മയോഗിയായിരുന്നതിൽ ജീവിതത്തിന്റെ
എല്ലാ വശങ്ങളും അറിഞ്ഞനുഭവിച്ചിരിക്കണം എന്നതാണല്ലോ ആശാ
ന്റെയഭിമതം. തദനുസാരം തന്റെ പ്രധാനകൃതികൾക്കെല്ലാം അദ്ദേഹം ജന്മം
നൽകിയത് വിവാഹാനന്തരമാണ്. (ചിന്താവിഷ്ടയായ സീതയുടെ ആരംഭം വിവാ
ഹത്തിനുമുമ്പായിരുന്നെങ്കിലും അതിനു നൂറുവും ഭാവവും നൽകിയത് വിവാഹ
ശേഷമാണ്.) 45 വയസ്സുവരെ സന്ന്യാസാനുഭവങ്ങളെയും വൈരാഗ്യഭാവങ്ങളെയും
'സ്വാമിയ്ക്കാണ്' നൽകിയതെങ്കിൽ രാവുകൾക്ക് ജന്മം നൽകിയത്. ആശാന്റെ പ്രണയകാ
ലത്തിൽ പ്രധാനമായൊന്നാണ് അദ്ദേഹം ജീവിതത്തിലൂടെ അനുഭവിച്ച

വസ്തുതകൾ അതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാസൃഷ്ടികളിലൂടെ വെളിച്ചം കണ്ടുതുടങ്ങിയെന്നു സന്തോഷം. ഇതാണ് കുമാരനാശാനെ മഹാകവി കുമാരനാശാനാക്കി നിർത്തിയതിന്റെ രഹസ്യവും.

വിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത് 'പുന്നക്കാവുഴി' എന്നപേരുപോലും സ്വന്തമായുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ചിന്താമഞ്ചലവൃത്തിക്കായി അനുഷ്ഠാനം ചെയ്തുതുടങ്ങിയത്. ക്രമേണ ചിന്താമഞ്ചലത്തിൽ ക്രമേണയുണ്ടായിരുന്ന ചരിത്രകാരന്റെ അംഗീകാരത്തിൽ സ്വയം ചോദ്യമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് മുന്നോട്ടുപോകാൻ അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. ക്രമേണ സങ്കീർണ്ണമായ ജീവിതത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യന്റെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലൂടെ മനോഭാവങ്ങളിലൂടെ പുൽകുന്നതിലൂടെയാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ഈ അനുഭവവിശേഷത്തിൽ അദ്ദേഹം തന്നെ മുദ്രകുത്തിയിട്ടുണ്ട്, കേവലം രണ്ടു വരികളിലൂടെ.

" ചിന്താം ചലിച്ചിതിൽ ചേരുന്നു മുൻപിലെ
നെഞ്ചിൽ കലുഷവൈവസ്വതനാണ് ധീരൻ". ഒന്നുതന്നെ മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെത്തിയിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം. ചുറ്റുപാടുകളുടെ മുമ്പിൽ ചഞ്ചലചിത്തനായിരുന്നു. തന്റെ ക്രമേണയുണ്ടായിരുന്ന വീഴ്ചകൾ കണ്ടെത്തിയതോടെ 'കവിത്വ'നഷ്ടത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തിലേക്കുണരുന്നതിനദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ലൗകികനഷ്ടങ്ങൾക്കിടയിലും തന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തിനു ക്ഷതം വരുത്തുന്നവിധത്തിൽ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോയ അദ്ദേഹം തന്റെ അവസാനനിമിഷങ്ങളിലും വൈക്കത്തുള്ള മത്തായി നിക്കോദിമുമായി കൊണ്ടുനടന്നിരുന്നു. തന്റെയുള്ളിലെ ഓജസ്സുമാരനെയും സൂര്യകിരണത്തെയും ചന്ദ്രകിരണത്തെയും മാനുഷത്വത്തിന്റെ അഭിലാഷങ്ങളാണ് "ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി" യിലൂടെ അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചത്, തന്റെ 57-ാമത്തെ വയസ്സിൽ.

"കണ്ണീരുചുടുതാതെന്തിന് - ജീവിതചലചാരം" എന്നു ചോദിക്കുന്ന ഇടശ്ശേരിക്കവിതയോടൊന്നുകൂടി കണ്ണീരുചുടുവീഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് ജീവിത

ചലചാരമനുഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ; അത് ഇനി കരഞ്ഞുതീർക്കാനുള്ളതാണ് സഹജീവികൾക്കു ദാനമേകേണ്ടതും ചെയ്തു.

"ഗുണമെന്നിയെ ചാരാൾക്കുമെന്നിൽ നി -
നനയുവാൻ തരമാകണം, വിരോ
ധങ്ങളിവിടിലും സഹോദര -
ത്വം തിരിച്ചറിയാതെ തോന്നേണം." എന്ന ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ജീവിതയഥാർത്ഥങ്ങൾക്കാഴവും പരപ്പും ഉൾക്കാമ്പും ഉദാത്തം ചെയ്ത ആ ദിവ്യജ്യോതിസ്സിന്റെ പ്രകാശധോരണിയിൽ പെട്ടുഴറിക്കൊണ്ട് നിലകൊള്ളുകയാണ് ചലനയന്ത്രത്തിന്റെ തിരുമുറ്റത്തെ "കുമാരകോടി" എന്ന ശ്മശാനഭൂമി.

നമുക്കിന്ന് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലേക്കു ചുരുങ്ങി ചഞ്ചലം രതിനൈരാശ്യവിക്കാവുന്ന നിരവധി സവിശേഷതകൾ സമ്മിശ്രസമ്മേളനമായിരിക്കുന്നൊരു പുണ്യതീർത്ഥമാണ് മഹാകവിയുടെ ജീവിതം. ഈ സവിശേഷതകളിലൊന്നാണ് 'ദുഃഖപൂരിതമായ ജീവിതത്തിന്റെ അനുഭൂതി'. അവഞ്ഞതീയിലെ ഇരുമ്പുചാട്ടുളിയുടെ - കണ്ണുകൾ - ശിലാ - തന്ത്രി - നൈരാശ്യമായി നിഗൂഢചാതുരിയുടെ അടിവയ്പുവയ്പുവിന്യാസം സ്വപ്നത്തിലേക്കുവെയ്ക്കുവാൻ മഹാത്മാക്കളെയും വിളിക്കുന്നു. ഇതൊരു ചവിട്ടുപടിയാക്കുന്ന മനുഷ്യരേ, ഇതിനൊരുദാത്ത ഗുണത്തിലേക്കു ചവിട്ടിക്കയറുന്നു. ഈ ജീവിതത്തിലേക്കു അച്ചട്ടൊന്നെത്തിനോക്കുവാനവകാശപ്പെടുന്ന നമുക്ക് ജീവിതയഥാർത്ഥങ്ങളെത്തിപ്പിടിച്ചു കയറുമ്പോൾ കിതയ്ക്കും തളർച്ചയും നൽകുവാൻ ഇതുപകരിക്കട്ടെ. ദുഃഖപൂരിതമായ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെക്കൂടെ മനുഷ്യന്റെ മഹത്വത്തിന്റെ ഉത്തുംഗശിരസ്സിലണയുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. മിക്കപ്പോഴുമുള്ള ചവണ്ടാൽ ഇതിനെന്തെങ്കിൽ മനുഷ്യജീവിതം ദുഃഖപൂരിതമായിത്തീരുവാനുള്ള കാരണമായിട്ടുവിലയിരുത്തുമ്പോൾ, അതുപോലെ ദുഃഖവിഷാദങ്ങൾക്കു അധീനരാകുമ്പോൾ ഈ ജീവിതം നമുക്കുനേടുന്ന ഏതുവും ഉന്നതിയിലുള്ള വൃത്തിയിലും, തിരിച്ചു.

P.62 തുടർച്ച

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ രാഷ്ട്രീയ ബോധത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒരുതരത്തിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ചൂണ്ടുപലകയാണെന്ന് ചരിത്രം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, കഴിഞ്ഞവരാണ്. അവർ ദാരിദ്ര്യത്തിനെതിരെ കണ്ണുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെടണം. ദേശത്തിന്റെ തെറ്റുകളും കുറ്റങ്ങളും വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇല്ലാതാക്കി പ്രവർത്തിക്കുമെന്നതാണ് കാലാകാലങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസവും. "രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നന്മക്കുവേണ്ടി വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളോടൊന്നും സഹകരിക്കരുത്" എന്നുള്ള സംഘടനകളുടെ നയം വിദ്യാർത്ഥികളെയും ഉന്നേജിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് രാജ്യസ്നേഹത്തോടെ അല്ലേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നു.

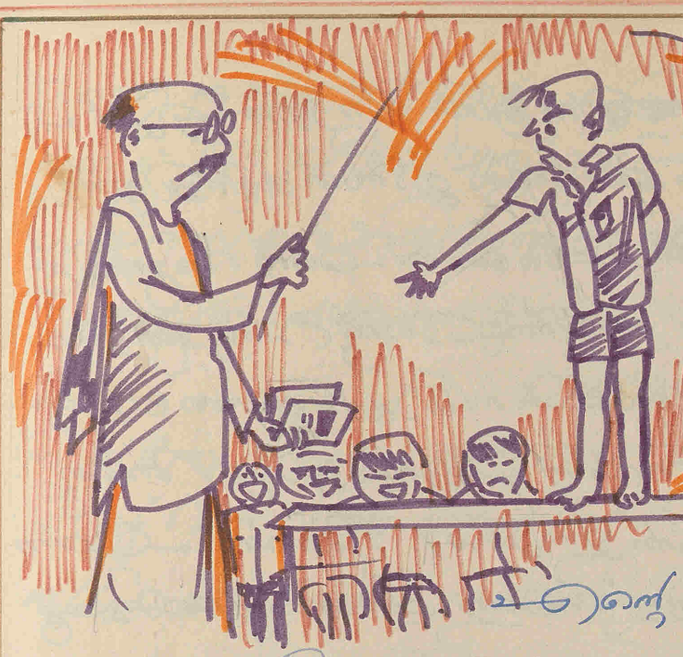
എ.സി. ഉണ്ണിയാനിക്കൽ: "വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനാരാഷ്ട്രീയം"

ചരിത്രം കുടികൊള്ളുന്ന കോലാഹലങ്ങളും കൊണ്ട് അധികാരസ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നവരുടെ കണ്ണുതുറപ്പിക്കാനെന്നോണം കീഴ്വഴക്കം നമ്മുടെ ജനാധിപത്യം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാൻസ് ബഹിഷ്കരണമെല്ലാതെ മറ്റുവഴി മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും എന്ന് വിദ്യാർത്ഥികൾ ചിന്തിക്കുന്നതില്ല.... ഇന്ന് നമ്മൾ നടത്തുന്ന സമരങ്ങൾക്കൊ രാഷ്ട്രീയ സ്വഭാവമാണുള്ളത്. സമരത്തിന്റെ തലതൊട്ടപ്പനായി വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനകളുടെ രാഷ്ട്രീയമായ ഒരു വിഭജനമാണ് ഈ സംഘർഷങ്ങൾക്കുള്ളത്. സംഘടനകളുടെ നേതാക്കന്മാരുടെയും അനുചരന്മാരുടെയും

ശേഷം P.96



പൂമ്പാറ്റകളെപ്പോലെ പാറിപ്പറന്നു നടന്നിരുന്ന കുഞ്ഞുനാളിലെ ആ കഴിഞ്ഞകാലം – വിദ്യാലയജീവിതം! ആയിരം മധുരസ്മരണകളുടെ നമ്മുടെ സ്വപ്നലോകം ഇതാ ഇവിടെ ചിലർ വരച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളിലൂടെ ഒന്നു കണ്ണോടിക്കൂ! അവരുടെ അനുഭവങ്ങൾ അവരുടേതുമാത്രമല്ല, നമ്മുടേതുകൂടിയാണെന്നു ബോധ്യമാകും.....



എന്റെ സ്കൂൾജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും രസകരമായസംഭവം

ഡി. കനോട്ടെന്ദ്ര : ഉയരം കുറഞ്ഞ

എന്റെ സ്കൂൾജീവിതത്തെ കുറിച്ചുചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഒരു രസകരമായസംഭവം ഓർമ്മയിൽ വരുകയാണ്. ഞാൻ 9-ാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഉയരത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചാണ് ക്ലാസിൽ ഞങ്ങൾക്കിരിപ്പിടം നൽകിയിരുന്നത്. ഞാൻ കുറഞ്ഞ ഉയരത്തിന്റെ മുൻപിലാണല്ലോ ഇരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഏറ്റവും പുറകിലുള്ള ബെഞ്ചിലായിരുന്ന സാധാരണക്കാരനായ എന്റെ സ്ഥാനം. ഞാൻ ഇരുന്നിരുന്ന ബെഞ്ചിന് കാലൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. രണ്ട് സൈഡിലും ഉണ്ടായിരുന്ന ഇഷ്ടികകളിലായിരുന്നു ബെഞ്ചിന്റെ രണ്ടറ്റവും ഉറപ്പിച്ചിരുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ ഒരേയൊരു വിനോദമായിരുന്നു ഉച്ചഭക്ഷണസമയം കഴിഞ്ഞുള്ള ഇടവേളകളിൽ ക്ലാസ്സിലിരിക്കുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ ഇടവേളകളിൽ ചേർന്ന് P.T. ക്ലാസ്സിലായിരുന്നതിനാൽ സ്കൂൾഗ്രൗണ്ടിലെത്തുന്നത് അപൂർവ്വമായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുദിവസം ഞങ്ങൾ ക്ലാസ്സിലിരുന്ന് ബഹളമുണ്ടാക്കുന്നതുകേട്ട് 'ഫിസിക്സ്' പഠിപ്പിക്കുന്ന സാർ ക്ലാസിലേക്ക് കയറിവന്നു. ഞങ്ങളുടെ ബഹളത്തിനിടയിൽ സാർ വന്നതൊന്നും ഞാനറിഞ്ഞില്ല. പെട്ടെന്നാണ് സാർ എന്റെ ബെഞ്ചിന്റെ ഒരറ്റത്തുള്ള ഇഷ്ടിക തട്ടിമാറ്റിയത്. ഞാൻ ബെഞ്ചിൽനിന്നും നിലത്തേക്ക് വീണു. ഞാൻ വീണതുകണ്ട് ക്ലാസ്സിലുള്ളവരെല്ലാം ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ ചമ്മിയിരിക്കുകയാണ്. ഇതുകണ്ടുകൊണ്ടാണ് സാർ ക്ലാസിലേക്ക് കയറിവന്നത്. സാർ എന്നെ ബെഞ്ചിലിരുത്തിയിട്ട് ക്ലാസ്സെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് താഴെവീഴുന്നതുകണ്ട് സാർ ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇ

പോൾ തുടങ്ങിയപ്പോൾ സാർ വന്ന് "മിനസ്സും പ്രണ്ടെണ്ണമെങ്കിലും കയറിയിരുന്നോളാം" എന്നു പറയും. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഞങ്ങൾ ക്ലാസിൽ കയറിയിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരു ദിവസം പലയാളും ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനും പെൺകുട്ടികളും നിന്നിരുന്നു. അവൻ പെട്ടെന്ന് വന്നു ഞങ്ങളുടെ നേരെ പേനയെടുത്തു നീട്ടിയിട്ട് എന്തോ ഒരു നമ്പർ കാണിച്ചു തന്നു. ഞാൻ അവന്റെ കൈയ്യിൽ നിന്നും പേന വാങ്ങി അവന്റെ കൈയ്യിൽ തന്നെ തിരിച്ചു കൊടുത്തു. അവൻ പെട്ടെന്നു തന്നെ ഞങ്ങളുടെ മുഖത്തു നോക്കി വഷളൻ ചിരിയും ചിരിച്ചു. അവൻ പെട്ടെന്നു തന്നെ കോണിപ്പടികൾ ഇറങ്ങിപ്പോയി. ഞാൻ ഇതിനെക്കുറിച്ച് ഓർത്തു കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അടുത്ത ക്ലാസ്സിലേയ്ക്കു പോകുകയായിരുന്നു. ഞാൻ തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ അച്ചൻ സാർ അവിടെത്തിയിരുന്നു. അച്ചൻ സാർ വളരെ കാലമായി പരിചയമുള്ളതുകൊണ്ട് ഞാൻ കാര്യങ്ങളെല്ലാം സാറിനോടു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അച്ചൻ സാർ പെട്ടെന്നു തന്നെ ദേഷ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. "നിങ്ങളോടു പറയുന്നതിനു മുമ്പ് അവൻ എന്നോടു പറയണമായിരുന്നു" അച്ചൻ സാർ പറഞ്ഞു. ഇതിനിടയിൽ പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കാത്ത കുഴപ്പക്കാരനായ പെൺകുട്ടിയുടെ അപ്പനെ വിളിച്ചു കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു. ഉടനെ അച്ചൻ സാർ തന്റെ കൈയ്യിലിരുന്ന ചോക്കുകൊണ്ട് ബ്ലാക്ക്ബോർഡിൽ ചോക്കുകൊണ്ട് ഒരു പടം വരച്ചു. ഞങ്ങൾക്കതിനും പുഴയുടെ പടമാണെന്നു തോന്നിപ്പോയി.

പെറിയാൻ മേനാച്ചേരി —— കഴിഞ്ഞ കാലം :

സൂപ്പർ ജൂനിയർ കാലത്ത് രസകരമായ ഒരുപാടു കഥകൾ ഉള്ള ഒരാളാണ് പെറിയാൻ മേനാച്ചേരി. ഞാൻ രസകരമായിട്ടുള്ളതിനെ കുറിച്ചു പറഞ്ഞാൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ള

പിറ്റേന്നു തുടങ്ങിയ കുഴപ്പം. ചെന്നാൽ രണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികളെയും ഗുരുവരേണ്ടാ കൂടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു വരുമായിരുന്നു. രണ്ടുപേരുടെയും രസകരമായ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ അഭിനയത്തിനു തുടക്കമിട്ടു.

നാലരക്ലാസ്സിലെ ചെറുക്കൻ കുഞ്ഞു. രണ്ടു ദിവസത്തേയ്ക്കുവരും, ഞാനക്കാലം നാലാം ക്ലാസ്സിൽ നിന്നെത്തിയ്ക്കുന്നവനും തോമസ്സ് 5-ാം ക്ലാസ്സിൽ ചെന്നുചേരുന്നു. ഇവർ സംസാരിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ കുഞ്ഞു വിനുഭയപ്പാടോടെ ഇവളുടെ നസ്യത്തിനും ഇവിടേയ്ക്കും തുറിച്ചുനോക്കുന്നു. 4½ ക്ലാസ്സുകാരിയുടെ ഞാൻ ഇവളുടെ മേൽത്തരം വേണം; രണ്ടുപേർക്കുമുള്ള കാരണം ചെയ്യ്. ക്ലാസ്സുകാരിൻ ചെറുതായിരുന്നതുകൊണ്ടാണോ എന്നറിയില്ല കുഞ്ഞു ഇവളുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു. അവൻ നോട്ടുപുസ്തകത്തിന്റെ ധാരാളിത്തവും ഇവളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വാത്സല്യവും കൊടുക്കുവാൻ ഞാൻ ഇവളുടെ ചിലവിലേയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. ചെറിയ ഞാൻ പ്രതിഫലവും. ഞാനൊരിക്കലും ആവശ്യപ്പെടുന്നതിൽ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു ഇവളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുള്ള സമ്മാനം. ഇവൾ കുഞ്ഞുവിനു നൽകിയ സമ്മാനം ഒരു കുഞ്ഞുപുസ്തകമായിരുന്നു. ചെന്നാൽ ഞാൻ കുഞ്ഞുവിനു കൊടുക്കുന്നതിൽ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു ഇവൾ കുഞ്ഞുവിനു നൽകിയ സമ്മാനം. ഇവൾ കുഞ്ഞുവിനു നൽകിയ സമ്മാനം ഒരു കുഞ്ഞുപുസ്തകമായിരുന്നു. ചെന്നാൽ ഞാൻ കുഞ്ഞുവിനു കൊടുക്കുന്നതിൽ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു

ഇ.മോളേങ്ങോടൻ — "ഹിന്ദുവേണ്ടാസമരം"

ചന്ദ്രധാരൻ തന്റെ കൊച്ചുകടലാസ്സ് തുണ്ടുമായി എന്നെ സമീപിച്ചപ്പോൾ ഇങ്ങിനെയായി സന്തോഷമാണ് അനുഭവപ്പെട്ടത്. ഞാൻ അതു വാങ്ങിവെച്ചു. അതിനെ സംബന്ധിച്ചു തന്നെയാണ് അന്നു രാത്രി ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ സംസാരിച്ചതും. അതുകൊണ്ട് അതിലെ ഓരോ വരിയും ഞങ്ങൾക്കു നല്ലവണ്ണം പരിചിതമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതിനെ ഒരു പുതിയ കണ്ണോടുകൂടി വീണ്ടും വായിച്ചു. അപ്പോൾ അതിലെ ഓരോ വരിയും ഓരോ വാക്കും ഓരോ അക്ഷരവും പുതിയ പുതിയ അർത്ഥങ്ങൾ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നതായി തോന്നി. ഞാൻ അതിനെ വീണ്ടും വീണ്ടും വായിച്ചു. ഓരോ പ്രാവശ്യവും

ചടങ്ങുകളെല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ഏഴുമണിയായി.

സമ്മേളനത്തിനു വിദ്യാലയത്തിന്റെ പ്രധാനകവാടത്തിനു മുന്നിൽ പന്തലൊരുക്കിയിരുന്നു. കുട്ടികളും അദ്ധ്യാപകരും രക്ഷിതാക്കളുമെല്ലാം അവിടെ വന്നുചേർന്നു. ഒരു ഭാഗത്ത് കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി കസേരകൾ നിരത്തിയിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരു ഭാഗത്ത് മുതിർന്നവർക്കുള്ള കസേരകളും. ഒരു വശത്ത് ഉയരത്തിൽ ഒരു വേദിയും ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിനു പിന്നിൽ ഒരു വലിയ ഫ്ലക്സ് ബോർഡ് കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ചിത്രവും അതിനു ചുറ്റും കുറെ പൂക്കളുടെ ചിത്രങ്ങളും വരച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനു നടുവിലായി വലിയ അക്ഷരങ്ങളിൽ 'വായനാവാരം' എന്നും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ കുട്ടികളും അദ്ധ്യാപകരും രക്ഷിതാക്കളുമെല്ലാം അവിടെ എത്തിയിരുന്നു. ഞാൻ അവരുടെ കൂടെ പോയിരുന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉദ്ഘാടനച്ചടങ്ങുകൾ തുടങ്ങി. ആദ്യം പ്രാർത്ഥനാഗാനം ആലപിച്ചു. പിന്നീട് സ്വാഗതപ്രസംഗം നടത്തി. അതിനുശേഷം അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം നടത്തി. അതിനുശേഷം ഉദ്ഘാടനപ്രസംഗം നടത്തി. അതിനുശേഷം ആശംസാപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. അതിനുശേഷം നന്ദിപ്രകാശനം നടത്തി. അതിനുശേഷം ദേശീയഗാനം ആലപിച്ചു. അതോടെ ഉദ്ഘാടനച്ചടങ്ങുകൾ അവസാനിച്ചു.

രണ്ടാമത്തെ ദിവസം വന്നപ്പോൾ. വിദ്യാരംഭത്തിനായി കുട്ടികളെല്ലാവരും രാവിലെതന്നെ സ്കൂളിൽ വന്നുചേർന്നു. കുട്ടികളുടെ രക്ഷിതാക്കളും അവരോടൊപ്പം വന്നിരുന്നു. ഞാൻ അവരുടെ കൂടെ പോയിരുന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിദ്യാരംഭച്ചടങ്ങുകൾ തുടങ്ങി. ആദ്യം പ്രാർത്ഥനാഗാനം ആലപിച്ചു. പിന്നീട് സ്വാഗതപ്രസംഗം നടത്തി. അതിനുശേഷം അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം നടത്തി. അതിനുശേഷം ഉദ്ഘാടനപ്രസംഗം നടത്തി. അതിനുശേഷം ആശംസാപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. അതിനുശേഷം നന്ദിപ്രകാശനം നടത്തി. അതിനുശേഷം ദേശീയഗാനം ആലപിച്ചു. അതോടെ ഉദ്ഘാടനച്ചടങ്ങുകൾ അവസാനിച്ചു.

രണ്ടാമത്തെ ദിവസം വന്നപ്പോൾ. വിദ്യാരംഭത്തിനായി കുട്ടികളെല്ലാവരും രാവിലെതന്നെ സ്കൂളിൽ വന്നുചേർന്നു. കുട്ടികളുടെ രക്ഷിതാക്കളും അവരോടൊപ്പം വന്നിരുന്നു. ഞാൻ അവരുടെ കൂടെ പോയിരുന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിദ്യാരംഭച്ചടങ്ങുകൾ തുടങ്ങി. ആദ്യം പ്രാർത്ഥനാഗാനം ആലപിച്ചു. പിന്നീട് സ്വാഗതപ്രസംഗം നടത്തി. അതിനുശേഷം അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം നടത്തി. അതിനുശേഷം ഉദ്ഘാടനപ്രസംഗം നടത്തി. അതിനുശേഷം ആശംസാപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. അതിനുശേഷം നന്ദിപ്രകാശനം നടത്തി. അതിനുശേഷം ദേശീയഗാനം ആലപിച്ചു. അതോടെ വിദ്യാരംഭച്ചടങ്ങുകൾ അവസാനിച്ചു. ഞാൻ അവിടെ നിന്നു.

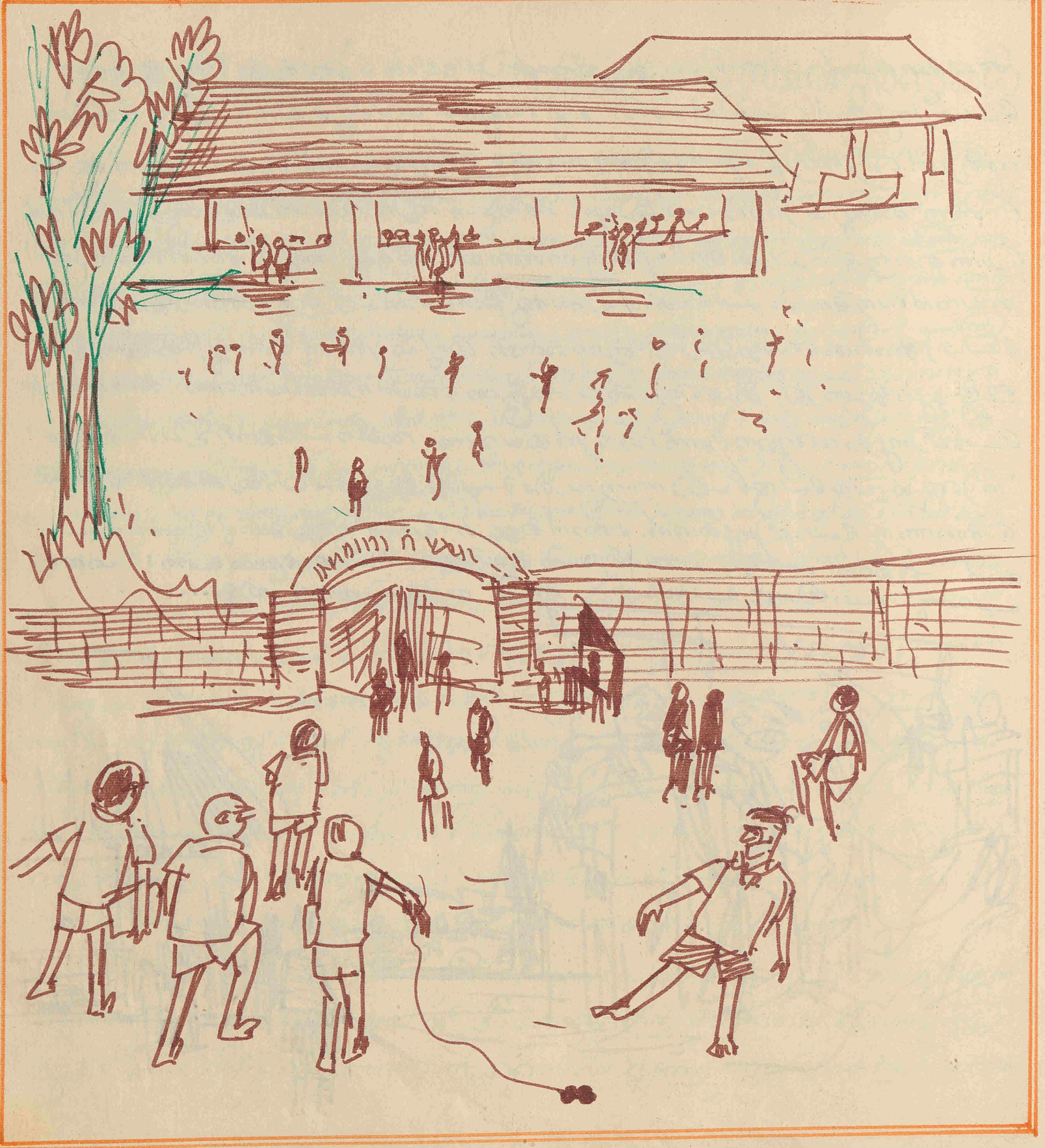
ഡി. കുറ്റിക്കാട്ട് — വിമോചനസമരസ്മരണകൾ

"ഒട്ടും താമസിക്കാതെ ചായകുടിക്കാൻ കയറിയിരുന്നോ" "വേഗം പോരെ" എന്ന് ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ചായക്കടയിലേക്ക് കയറിച്ചെന്നു. 1959-ലെ വിമോചനസമരകാലം, ഞങ്ങൾ കുറച്ചുപേർ കുന്നിയുടെ ഓഫീസിൽ കയറിയിരുന്നു സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. കുന്നിയുടെ ഓഫീസിൽ കയറിയിരുന്നു സംസാരിക്കുന്നതിനെ കുന്നിയുടെ ചായക്കട എന്നാണ് പറയുക. കുന്നിയുടെ ചായക്കടയിൽ ഒരു ചായയ്ക്ക് എത്ര രൂപയാണ് വില എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരം പറയാൻ പ്രയാസമാണ്. കാരണം, കുന്നിയുടെ ചായക്കടയിൽ ചായയ്ക്ക് വിലയില്ല. ചായ കുടിക്കുന്നവർ കുന്നിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള തുക കൊടുക്കുന്നു. (ചിലപ്പോൾ കുന്നി ചായയ്ക്ക് പണം വാങ്ങുകയേ ഇല്ല.) ചായയിലേക്ക് പാൽ ചോദിച്ചാൽ കുന്നി പറയും, "പാൽ ഞങ്ങൾ പശുക്കൾക്കാണ് കൊടുക്കുന്നത്." അതുകൊണ്ട് പാൽ ചായയിൽ ചേർക്കുകയില്ല. ചായയിൽ പഞ്ചസാര ചേർക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് കുന്നിക്ക് പറയാനുള്ളത് ഇങ്ങനെയാണ്: "പഞ്ചസാര ചേർത്താൽ ചായയുടെ രുചി നഷ്ടപ്പെടും." അതുകൊണ്ട് പഞ്ചസാരയും ചായയിൽ ചേർക്കുകയില്ല. കുന്നിയുടെ ചായക്കടയിൽ ചായയ്ക്കുപുറമേ M.S. സിഗാറ്റ്, റെഡ്ലെബൽ ബീഡി എന്നിവയും വിൽക്കുന്നുണ്ട്. കുന്നിയുടെ അടുത്തുവരുന്ന പരിചയക്കാരെല്ലാം കുന്നിയോട് ചായ ചോദിക്കും. ചായ കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞ് കുന്നിയോട് ഓടട്ടെ എന്ന് ചോദിക്കും. ഓടിയാൽ ചോദിക്കുന്നതിന്റെ കാശ് കൊടുത്തിട്ട് പോകും. കുന്നിയുടെ പങ്കിൽ വിശ്വസിച്ച് അവന്റെ കടയിൽ കയറുന്നവരെല്ലാം ഓടിയവനുടെ പിന്നാലെ ചോദിക്കാതെ ഓടും. അങ്ങനെയാണ് കുന്നിയുടെ കടയിൽ കച്ചവടം കുറഞ്ഞുപോയത്.

രണ്ടു കുതിരയുടെ പുറത്ത് ചേർന്നിരിക്കുന്ന ഒരുത്തൻ പുറത്തെഴുന്നള്ളി നടന്നു നോക്കുന്നതുപോലെ കുന്നിയുടെ കടയിലിരിക്കുന്നതോടൊപ്പം തൊട്ടടുത്തുള്ള പുരയിടത്തിൽ

കാടക്കാരന്റെ പുറത്തിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു കുട്ടം തുണ്ടുകടലാസുകൾ വയലിൽ ഒരിടത്തു കൂടുന്നതു കണ്ടു. വേറേചിലർ ചിതറിയിരിക്കുന്നതിനെ വീണ്ടും കൂട്ടുന്നതും കണ്ടു. ഇതെല്ലാം ഇവിടെ നടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടും ഒന്നുമറിയാത്തതുപോലെ ഇരിക്കുന്ന കാടക്കാരനോടു ഞാൻ ചോദിച്ചു. "ഇതെന്താണു കാടക്കാരാ?" കാടക്കാരൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "ഇതു നമ്മുടെ നാടിന്റെ ഭരണഘടനയാണ്." "ഭരണഘടനയോ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു. "അതെന്താണ്?" കാടക്കാരൻ പറഞ്ഞു. "നമ്മുടെ നാടിനെ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള നിയമങ്ങൾ അടങ്ങിയ പുസ്തകമാണ്." "നീ പോടാ! അങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകമുണ്ടോ? സ്നേഹിതന്റെ തൊഴുത്തിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടും ഒന്നുമറിയാത്തതുപോലെ ഇരിക്കുന്ന ഒരു നിയമപുസ്തകം! കാരണം പോലീസുകാരനെന്നെ വന്നു നിന്നിൽക്കയറുന്നതു രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ വിചാരിക്കുന്നു." "നിനക്കു രണ്ടേ രണ്ടു ചെന്നായ്ക്കളെ?" ചായക്കടയുടെ നിന്നിൽക്കാൻ നടന്നതെങ്കിലും ഒരു പോലീസുകാരൻ. ഞാൻ കണ്ണുകൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ചോദ്യത്തിനു ഉത്തരം പറയാൻ. "എങ്ങനെ ഞങ്ങൾ ചായകുടിക്കാൻ കയറിയതാ"... "ഒന്നു വേഗം പോടാ" എന്നു പറഞ്ഞു പോലീസുകാരൻ ചായപ്പീടികയിൽ ഞാൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു കയറിച്ചെന്നു.....





എനിക്കേറ്റം തല്ലുകിട്ടിയ — "ഇൻട്രൊഡക്ഷൻ"

"ഹിന്ദി" എന്നിക്കു അത്ര കേൾക്കുമ്പോൾ അപ്പം നാവും മനസ്സും! അത് ശരിയാണ്. എന്റെ ഏഴാം ക്ലാസു വരെയുള്ള ജീവിതം ഒരു ഗവണ്മെന്റ് സ്കൂളിൽ. അവിടത്തെ 'ഹിന്ദി വാദ്ധ്യാർ' ഒരു മലയാളം ബ്രാഹ്മണനാണ്!! അങ്ങനെ അഞ്ചാം ക്ലാസുമുതൽ ഹിന്ദി പഠിച്ചുതുടങ്ങുവാൻ അവസരമുണ്ടായി. ഞാൻ ഇടയ്ക്കൊക്കെ ഓർക്കുകയാണ്, ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഹിന്ദിയക്ഷരങ്ങളുടെ ഒരു ഏഴുവടിവ്യത്യാസമായി ഹിന്ദിയുടെ ചിഹ്നങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. വലതുകൈയ്യിൽ ചൂരൽ കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഓരോ അക്ഷരങ്ങളും ബോർഡിൽ വരച്ചു കാണിക്കും. അതുപോലെ അതിന്റെ മലയാളാക്ഷരങ്ങളും. 5, 6, 7 ഈ ക്ലാസുകളിലുള്ള ഹിന്ദിപഠനം ഏതാണ്ട് ഇപ്രകാരം തന്നെ നടന്നു. എല്ലാ വർഷാവസാനവും ഹിന്ദിയുടെ ചുമതല "ഓറൽ" മാത്രം. എല്ലാവരും ജയിക്കുകയും ചെയ്യും.

അങ്ങനെ ഞാൻ 7-ാം ക്ലാസിൽനിന്നും ജയിച്ചു. ഒരു ചെറുവട്ടം സ്കൂൾ ചേർന്നു. എന്റെ ഹിന്ദിയുടെ "ക്യോ ഹൗ" കേട്ടിട്ടു അങ്ങിരുന്നു. ഹാ!!! എല്ലാവിഷയങ്ങളും ഓരോ ചെറിയ "ഇൻട്രൊഡക്ഷനോടു" കൂടി അവതരിപ്പിച്ചു. പിന്നാൽ ഹിന്ദിവാദ്ധ്യാർ ഒരാഴ്ചയിട്ടും 'ഇൻട്രൊഡക്ഷൻ' നിന്നുപോയില്ല. ഹിന്ദിപീരിയഡിൽ സ്വാർ വരും! ഹാജർ വിളിക്കും! പിന്നെ ശേഷം ചൂരൽ തലയിലുണ്ട് വാതോരാതെ ഹിന്ദിയിൽ എന്തൊക്കെയോ പറയും. നാം 'ഇൻട്രൊഡക്ഷനിലേക്ക്', അദ്ദേഹം വല്ലതും പറയട്ടെ എന്നു കരുതി. ഒരാഴ്ചയിഞ്ഞിട്ടും, അവസാനമായും 'ഇൻട്രൊഡക്ഷൻ' തീരുന്നില്ല! പല പല സംശയങ്ങളും മനസ്സിൽ പൊങ്ങിവന്നു. ഒരു സതീർത്ഥനെ നിർബന്ധിച്ചു രഹസ്യമായി എന്റെ സംശയം ചോദിച്ചു. അയ്യോ! ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി! ഒരാഴ്ചകൊണ്ടു അവന്റെ മനസ്സിൽ 7 പേജുകൾ തീർന്നിരുന്നു. എന്റെ ഹിന്ദിയുടെ

"മ്മ്നോ ഹൂ" അന്നവരെ ഞാൻ മാത്രമേ അറിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ... എന്നാൽ ഇപ്പോഴോ?..... ഞാൻ ലജ്ജയൊന്നു അവിടെനിന്നും ഓടിപ്പോയി! പിന്നെ തിരക്കിലപ്പോൾ മനസ്സിലായി നൂറുവാട്ടിന്റെ ബൾബുകളുടെ പ്രാധാന്യം മനുഷ്യനെന്ന്.....

ജോസ് തോട്ടത്തിൽ — അപ്പോൾ ബോധം വന്നു:

.... അപ്പോൾ മോഹം വന്നു ....

ഒരു സുപ്രഭാതം. ഞാൻ നിദ്രയിൽനിന്നു ഉണർന്നു. അന്നു പള്ളിയിൽ പോകുവാൻ പറഞ്ഞു വിമ്മിഷ്ടം തോന്നി, എങ്കിലും ഞാൻ അനുസരിച്ചു. ട്രൗസ് മാറിയപ്പോഴാണ് അന്നത്തെ ഷൂസ്സിന്റെ കാര്യം എന്റെ മനസ്സിൽ ഓടിവന്നത്. എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു സന്തോഷം. ഞാൻ പുറപ്പെട്ടു നടന്നു. ഞാൻ പള്ളിയിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ കുഞ്ഞാനയുടെ ഒരു നക്ഷത്രഭാഗം കഴിഞ്ഞു. എല്ലാവരും എന്നെ നോക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഞാൻ നേരെ കയറി ഇരുന്നു. ചെന്ന സ്ഥിതിയും കഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിയും അറിയാം. കുഞ്ഞാന കഴിഞ്ഞു അച്ചൻ അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞു, ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടും തിരിഞ്ഞു. വീട്ടിചെന്നിയപ്പോൾ അമ്മ ചോദിച്ചു: 'എന്താണ് ഇത്ര നേരത്തെ എന്നിയത്? കുഞ്ഞാന ഇത്ര പെട്ടെന്ന തീർന്നോ?" ഞാൻ മുഖം പറഞ്ഞു: "അല്ലാ നേരത്തെ നിന്നു". ഉടൻ തന്നെ കൊച്ചിവാങ്ങി കഴിച്ചു. കഴിഞ്ഞെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് വന്നു; ഉടൻതന്നെ പെട്ടെന്നെടുത്ത് നടുമുറ്റത്തെയ്ക്ക് ഓടിച്ചു നോക്കി, അതിനു മുമ്പ് അന്നത്തെ ഷൂസിനുവേണ്ടി പുസ്തകമെടുത്ത് പോകുമ്പോൾ ഓരോന്നായി മറിച്ചു. പക്ഷേ, അന്നത്തെ മാഷ്! അന്ന് എന്നെ ശിക്ഷിക്കുന്നു, അതുകൊണ്ട് ദൈവം അടുത്തിരുന്നു, അതുകൊണ്ട് ദൈവം ചിരിക്കുവാൻ പറ്റുന്നു' തോന്നിയിരുന്നു. വാതിൽ നോക്കി. മണി ഇടാക്കാനായി.

ഏതായാലും അന്ന് ഞാൻ പതിവിലും നേരത്തെ അന്നു
ത്തെ ജോലി നിർത്തി. ഇറങ്ങാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഞാൻ ഓടിച്ചെന്ന് സ്കൂളിലേക്കു നടന്നു. സ്കൂൾ
അടയ്ക്കാറായിരിക്കുന്നു. ഞാനൊന്നു ചുറ്റിയടിച്ചു, തിരിച്ചു. കുട്ടികൾ ഓരോന്നായി
വന്നുതുടങ്ങി. അന്നത്തെ എന്റെ സംസാരം മുഴുവൻ ഇന്നലെ പഠിപ്പിച്ചതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ബെല്ലടിച്ചു; സാർ ക്ലാസിൽ വന്നു; അദ്ദേഹം എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റു, ഞാനും. സാർ അറ്റൻസ്
എടുത്തു. ഞാൻ ഇരുന്നപ്പോൾ ഇളിയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സാർ എന്തൊക്കെയോ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്താണ്ടാ ഇന്നലെ, അന്നത്തെ ക്ലാസ് നിന്നതു ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല.
അൻ പതിവിലും നേരത്തെ സ്കൂൾ വിട്ടു. എല്ലാവരും പുസ്തകമെടുത്തുകൊണ്ടു പോകുന്നു, നല്ല വീട്ടുകാർ. എനിക്കു ഒരു നല്ല ശീലം കുടി. എല്ലാവരും അക്ഷമരായി മണിനാദം കാത്തു നിന്നു. ഇന്നലെ തുടങ്ങിയപ്പോൾ 4.15 ആയിരുന്നു. രണ്ടു പേരെ നിന്നും ഉറപ്പായിരുന്നു; ആരുടെയായി രുന്നാലും അവസരം ലഭിച്ചു. പടിഞ്ഞാറു, ചക്രവാളത്തിൽ ഗോളമെന്നും അടയാളപ്പെടുത്തി. ഇപ്പോഴേക്കും എഴുന്നേറ്റുപോയി. അവരുടെ നിരാശ, എനിക്കും, ഞാനറിയുന്നുണ്ട്. ഇന്നു വീണ്ടും അവരുടെ ഇഷ്ടവസ്തുക്കൾ ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ രണ്ടുപേരും പുറത്താൻ തുടങ്ങി. സെന്റ് ജോൺസിന്റെ അൾത്താരയുടെ മുകളിൽ വച്ചിരുന്ന അലങ്കാരപ്പൂക്കൾ. ഏതാണ്ടു നമ്മൾ തമ്മിലെന്നും ഒരുമിച്ചായി ഞങ്ങളുടെ കൂടപ്പിറപ്പിന്റെ കാലിൽ കിടന്നു. പിന്നെ നടന്നതു വിശ്വസിക്കുവാൻ അല്പം പ്രയാസമുണ്ടാക്കും. രണ്ടു സെമിത്തേരിയും, മുമ്പിലും, പുറകിലും വന്നവരെ
ഏതെന്നറിയാതെ ഉച്ചത്തിലൊരു മുദ്രാവാക്യം മുഴങ്ങി; ഞങ്ങൾ നിശ്ചലരായി നിന്നു പോയി; അഗസ്റ്റിൻ സെമിത്തേരി സ്പ്രൈ ചെയ്തു; സെക്രട്ടറി മുഹമ്മദിനെ കൊണ്ടു; മുഹമ്മദ് അഗസ്റ്റിനു ഒരു ഗ്ലാസ് സ്പ്രൈ കൊടുത്തു; അഗസ്റ്റിൻ ആ തുള്ളികൾ അവന്റെ മേലാകെ തളിച്ചു. അപ്പോഴാണ് ഞാൻ പരിസരം ശ്രദ്ധിച്ചതു. ആരുടെയോ കൈയിൽ നിന്നും ഒരു തൊപ്പി! അവൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നുണ്ട്, തന്റെ തൊപ്പിയ്ക്കു വേണ്ടി. പടങ്ങൾ പൊട്ടിക്കുന്നു; അപ്പോൾ ബോധം വന്നു...

അന്നു ഞങ്ങൾ തുടച്ചു. വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ എന്റെ മുഖം

നീങ്ങുന്നു. അപ്പോൾ ഞാൻ കാരണം തിരഞ്ഞു. വളരെ വിഷമിച്ചിട്ടാണെങ്കിലും ഞാൻ അമ്മയോടു സത്യം തുറന്നു പറഞ്ഞു. രണ്ടുദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും ആ ടീച്ചറുടെ കൂട്ട് എന്റെ മനസ്സിൽനിന്നും വിട്ടുമാറിയില്ല. ഞാൻ ആ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുമ്പോൾ എനിക്കു ചേടിതോന്നുന്നു. അങ്ങനെ അന്നത്തെ അവരുടെ സന്തോഷം എന്നിലും ദുഃഖമായി പരിണമിച്ചു. ഇതുതന്നെ നാം ഓരോരുത്തരുടെയും ജീവിതത്തിലും ഉണ്ടാകുന്നു. ഒരുവൻ സന്തോഷിക്കുമ്പോൾ അപരൻ കരയുന്നു.

ഡി. കോളേജോടൻ്റെ "ഏഴാം ക്ലാസിൽ":

എന്റെ 13-ാം വയസിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണ് ചെറിയ മാസ്റ്ററുമായി പരിചയപ്പെടുന്നത്. ശരീരസംബന്ധമായ കാരണത്താൽ 'ശരദ് ടീച്ചർ' രണ്ടുമാസത്തേക്കു ലീവായപ്പോൾ പുതിയ ടീച്ചർ വന്നു.

ആരായിരിക്കും അടുത്തയാളെന്നാണ് അന്നത്തെ സംസാരവിഷയം. ചോദിക്കും മുമ്പേ നമ്മുടെ മുന്നിൽ അവതരിച്ചു ഉയരക്കാരി സുന്ദരിച്ചേച്ചി വരുന്നു എന്ന ചെൺകുട്ടികളുടെ പ്രാർത്ഥന ഒരു വശത്തു തോൽക്കാം. ചെറുപ്പക്കാരൻ വരുന്നു. അപ്പോഴാണ് 'ചാണ്ടിസൈമൺ്റെ ചോദ്യം. "ടാ ഡേവിസേ, അവരായിരിക്കുമെടാ"... "ചെറുമാമിയിരിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞുതീർന്നില്ല. സാർ ക്ലാസിൽ തനിക്കഴിഞ്ഞു. നടുക്കുടെ പുറം പോക്കിറ്റുള്ള അഞ്ചിക്കുപ്പായവും (ഷർട്ടും) പാൻ പൊക്കി വച്ചപ്പോലെയുള്ള മുടിയുമായി സാർ. ഗ്രീഷ്മസ്ഥാനത്തിൽനിന്നുള്ള പ്രതിഫലനമായി ചെറുപ്പത്തിന്റെ തുടിപ്പുകൾ നുകർന്നുകൊണ്ട് ക്ലാസിൽ തിരുമുറ്റത്തു.

പ്രതീക്ഷ വിട്ട് തുടിച്ചുവന്ന കണ്ണുകളുടെ സാർ

എന്നെ നോക്കി ചിരിച്ചു. "ഗിരീ - ജൂനി - സ്റ്റാന്റപ്പ്." ഞാനും തിരിച്ചു ചിരിച്ചു. എന്റെ മുടിയിൽ പാണ്ടിമൊട്ടുന്നതു കണ്ടിട്ടോ എന്തോ .... പാണ്ടിയിനു നൻ ചിരിക്കുകയാണ്. അവന്റെ വായിൽ മുഴുവനുള്ള പൊടി തിരുമ്മിത്തുപ്പാൻ തോന്നി. വീണ്ടും ഗിരിന്റെ വിങ്ങൽ സ്വരം. "നടി, ചെടി, എന്നൊന്നെ വിളിച്ചാൽ നാടി തിടേം. തൂക്കിപ്പോടുവേം." സംസാരവൈകല്യമുള്ള ചെറുകുട്ടിയുടെ ശാസന വഴിയേ ഇടയിലിടപെടുവാൻ പാങ്ങാനെയുമില്ലാതെ ഞാൻ വാതുക്കൽ തന്നെ നിന്നു.

അന്തരിച്ചു നാലാം നാൾ മുതൽ ചെറുകാടിന്റെ ഭൗതികം ചേതനയുള്ള എന്നെന്നിനും അനശ്വരമാക്കിത്തീർത്തു. വെള്ളിയാഴ്ച തോറുമുള്ള സന്ദർശനങ്ങൾ - അതിൽ ഓടിയെത്തുന്ന അനിർവ്വചനീയമായ ഉന്മേഷം തന്നെ "ചിന്തി" യെന്ന ചെറുപട്ടണത്തെ ദൂരാന്തരനായ എന്റെയും പ്രിയങ്കരമാക്കി. വെള്ളിയാഴ്ച ഉണരുമ്പോൾ ഞാൻ നാലഞ്ചു ചോദ്യങ്ങൾ എന്റെ മുന്നിലുണ്ടാകും. "എങ്ങനെയും മുഹൂർത്തം, ചരുപാരായണം," തുടങ്ങിയവയാണ് വിഷയങ്ങൾ. സംശയനിവൃത്തിക്കു മുമ്പേതന്നെ ഓടിയെത്തുന്നു ചില്ലറ വിഭവങ്ങളും കുന്നവരി പ്രസാദവും. അതായത് ഓടിയെത്തുന്നു നിറഞ്ഞാൽ 'മതിയേടാ ചിന്തി', 'ഇതൊന്നെ തന്നാപ്പാം പിരിങ്ങേ' - എന്ന ചീത്തയും പാത്തും കിട്ടും. എട്ടുമണിക്കുള്ളിലും അഭിപ്രായം പറയുമെന്റെ ചിന്തയാണ്. ഒരുങ്ങുന്നു എന്നർത്ഥം. ഒരുങ്ങുകയെന്നാൽ എന്തിനെയെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടാകും. അഭിപ്രായമുടനെന്നാവശ്യമുണ്ടാകും. "ങ്ങു... എന്നെന്നിക്കുവെന്നെ പറയാം...." പക്ഷേ, അന്ന് അവിചാരിതമായി ചെറുകാടിനാൻ അഭിമുഖമായി വന്നിട്ടുള്ളത്. "ബ. അപ്പുണ്ണിനെ ഇടുക്കാൻ ഇച്ചുണ്ടെ" എന്ന സംശയനിയുടെ ചോദ്യം കേട്ടും പറയാനാവാതെ അന്ധാളിച്ചുനോക്കി നിന്നു. അവസാനം ഒന്നുരണ്ടു വിഷയം വിട്ടു. അനുൻകുടിക്കാം കൊള്ളാം ചേച്ചിയും അന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. തുടർന്നും ചെൽപ്പുടിനുടെ മുഖത്ത് വിടർന്ന- ഇങ്ങനെ- അനുവർത്തിച്ചുപോയിരുന്ന എന്ന ആശ്ചര്യമാണെന്നിക്ക്.

ചിന്തിനെ കുറിച്ചു വന്നു തുടങ്ങുമ്പോൾ

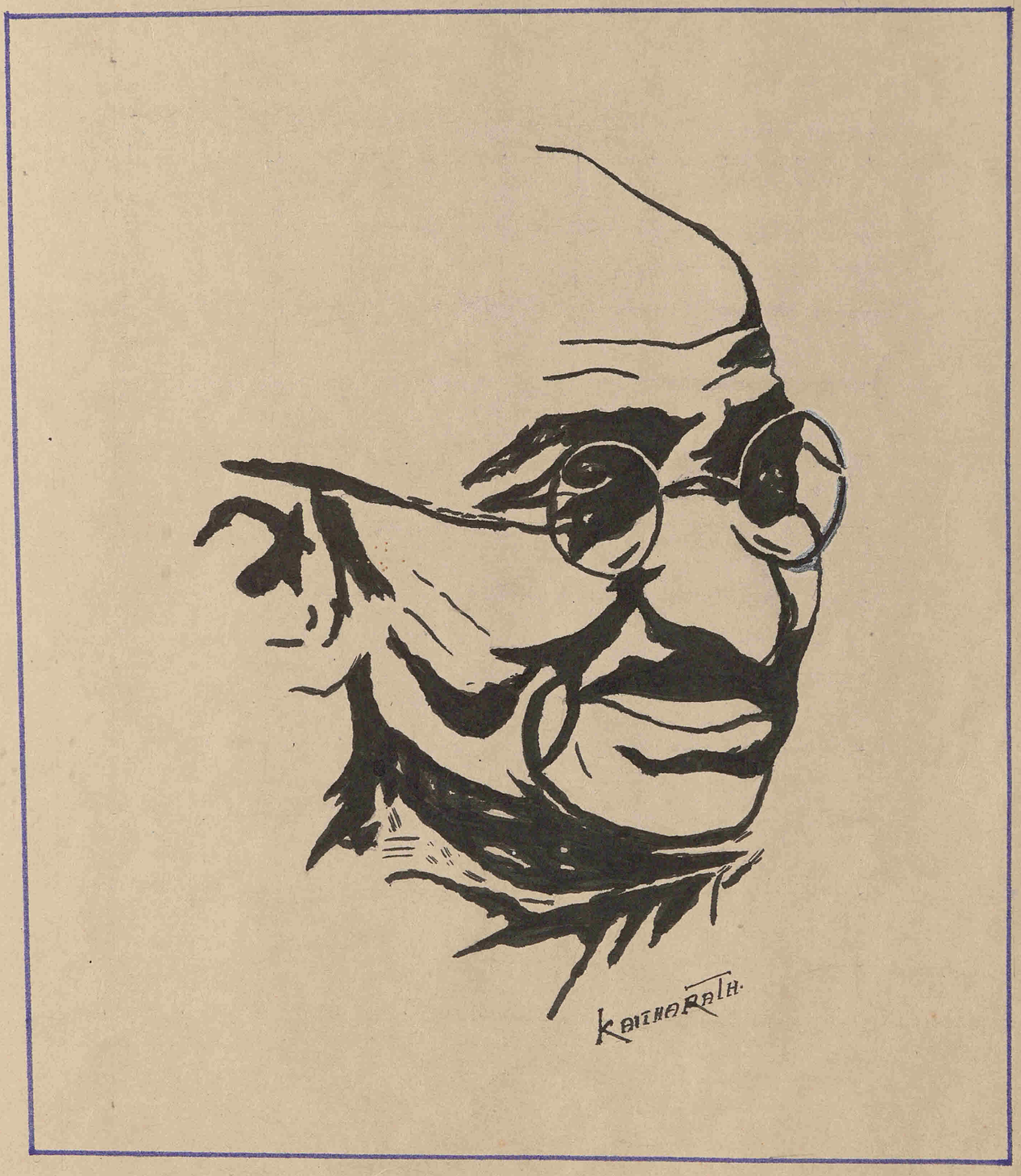
ചെറുമാസ്റ്ററുടെ വിധി. "അരുതേയ്യോം., ക്രൂസംഗത്തിന് ഒരുമ്പെടുവരാൻ ശ്രമിക്കണോം, ഇത്തിരം ഇല്ലിയാണുന്നത് നോക്കോണ്ടോം. ഉം, പൊയ്ക്കോ... മിടുക്കനാവണോം" ഒരുക്കൂതെ ചെന്നതിൽ രണ്ടു മാർക്കുകളുടെ തരാതരിക്കും ഈ നിന്ദയെന്ന വിചാരിച്ചു വിറച്ചുചെന്ന ഞാൻ കുറച്ചും വിഷമത്തോടെയാണ് സ്കൂൾ മുറ്റത്തിറങ്ങിയത്. എന്നിട്ടും സംശയം തീരാതെ എന്റെ ക്ലാസിലെത്തി - ബാഗ് - തനിയെ ചൊറിഞ്ഞുനോക്കി - ഷൂവിൽ - കാലുകൾ ചാടുണ്ടോയെന്ന്. വിധിയെഴുതാൻ . . . .

J. MAMPILLY — "CUSTODIAN OF THE FAITH"

"Sit down! You are a disgrace to my class" concluded the class teacher and I sat down burdened with humiliation. I have clear recollection about it now. On the previous day, August 15th, I could not offer my presence at the flag hoisting function in my school due to the solemn prolonging liturgical ceremonies in our parish church. I could reach the school only after the function. I was marked absent.

On the next day I was called to the headmaster's office while chatting with some of my classmates. They all accompanied me, both boys and girls without knowing the context. (I had co-education). I was severely interviewed by the headmaster. I was prialed naughty when I failed to convince him about our church ceremonies. At that time I was the sole Catholic

to continue on P. 64.


KAITHORATH.



ARUL RAJ O.M.I

When we speak about religion, the first question which arises in our minds is, "Do we need a religion in the 20th century?" The answer is very simple. Whether it is 1st or 10th or 20th or 50th century we need a religion and God. For, as T. Watson says, "If you take out God and religion, for no purpose men live." He is correct in his saying. Because if there is no religion and God, men would live only for themselves. Even though man reaches out to the stars he still needs a religion. Some people believe in the omnipotence of science. They think that in words of science there is no place for God. But they forget that no scientist of repute was ever an atheist. One has only to remember such names as Louis Pasteur, Copernicus Roger Bacon, Volta, Einstein, Newton etc.

All men seek happiness and joy. But some seek in wrong places — in bars, taverns, gambling dens and houses of prostitution. But they easily forget that the true spirit

Religion alone can give the happiness and joy they need. Joy is something internal. It is a matter of the heart. It is not affected by external things like time, place and circumstance. One who has found out the true spirit of religion is never influenced by the change of time; whether it is 10th or 15th or 20th or 50th century, it does not matter to him. He is always the same. But time does influence a man who has not found out the spirit of religion.

If theists don't want to have a religion, because they are cowards. For if they believed in God they have to think of the consequences yourself. So like the proverbial ostrich they prefer to bury their heads in doubts and babble "there is no God". But a man who really wants to God finds Him, loves Him and in Him he finds joy. That is the essence of religion. All the atheists forget that if they were not right towards God, they can never be right towards men.

One may write philosophies to change the moral life of men but we must not forget it can never do better than a religion. One must never despise religion, any religion. Each religion has its own merit and its own good influence on its faithful. As Carlyle says, "A man who puts aside his religion, because he is going into society, is like one taking off his shoes because he is about to walk upon thorns". So one must be never discord his religion because of his society. If he has the true spirit of his religion

he will be a better citizen than without it. To influence his society by his religion one must do as St. Paul says, "Let them learn first to show piety at home. One must not forget that the family altar is more venerable than that of the greatest cathedral.

So now let us all remember that the greatest arms to fight the corruption and vices in this world is religion. Because all religion at aim at a good object. All religions fight against evils. Yet one may ask in surprise, "If all the religions do good, why do they have enimies? Why do many people dont accept religion?" That is because as Massillon says, "Religion would not have enimies, if it were not an enemy to the vices."

If after all this, one doesn't want to have God or religion, I have nothing to say except to quote the words of philosopher Kant "Without God and immortality of soul a moral and peaceful life in the society is not possible."

But what is the present state of religion in the world. Is there any meaning in the saying of Karl Marx that religion is the opium of the people? Of course, he is correct in a sense, because, for many religion has become mere superstition in this 20th century. You can see all the nooks and corners trees and stones that are worshiped. No religion is exempt from this — superstition. Hindus are worshiping stones, Muslims are having 4 lawful wives and any number of concubines and other religions have their own nonsenses. Don't think that we catholics are best people. We also still

think that we can get more grace by lighting more candles. The next vice in the religions in the 20th century is superstitious belief. For example Hindus still think that God has 88 of hands, legs and heads And Muslims think that heaven has the biggest harem and they can have lot of wives there. We Catholics are one of them. We still have some priests who say, "don't worry about the life in this world now. you will have a good eternal life later." And we have nuns who advise children, at their first Eucharist, not to bite the Eucharist the Bread because it is disrespect just to Communist. Above all this some Catholics still believe that on Tuesday St. Anthony is there in the Holy Eucharist. So all this superstitious beliefs must be removed from the religions in this 20th century and the spirit of religion should be found out.

Nowadays people think that they can enter in heaven as they enter into a friends house - if they only caressed their bodies, moved their lips, and beat their knees. This is why I say for many people religion is superstition. Because as Voltaire says "Men will struggle for religion, write for it, fight for it, die for it except living for it." For them faith reaches to their heads only, but not to their hearts. People think that they can please God with their money. They are immersed in all sorts of consumption and give a part of their body to God to please Him.

People always like to have a religion which can accomodate their faults and evil inclinations instead of adapting them-

selves to a good religion. Thus _____ says, "What I want is not to possess a religion, but to have a religion that shall possess me"

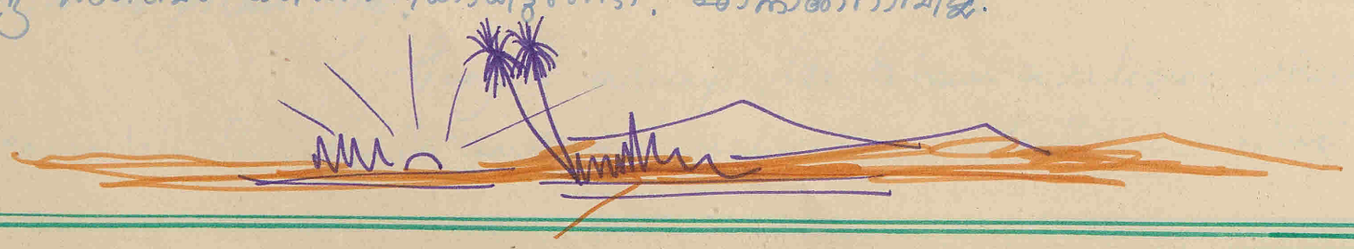
So this type of religion we want, is a religion which avoids two extremes, i.e. superstition and atheism. It must be concerned with the people who have both soul and body. Now-a-days because of their material prosperity Americans and Japanese are forgetting about their soul. We easterners are immersed in superstition. Let us avoid these two extremes and have a religion which as Ruskin says "makes the truest and happiest heroes". Such a religion will be the best religion in this world whether it was be in the 1st or 20th or 50th century. Such a religion has been originated 20 centuries ago. But man has disfigured it, dubbed it with his ignorance and superstition. Now let us go back to that source and pure fountain which alone will give life to this dying world.

The student has his Rome, his Florence,
his whole glowing Italy, within the four walls
of his Library. He has in his books the
ruins of an antique world and
the glories of a modern one — Longfellow.

P.46 തുടർച്ച

സാധാരണക്കാരിയായി നേരത്തെതന്നെ സ്കൂളിലെത്തി. സ്റ്റാഫ് റൂമിന്റെ ജനാലയിൽക്കൂടി എത്തിനോക്കി. ഉണ്ണിസാറും നേരത്തേതന്നെ വന്നിട്ടുണ്ട്. സ്കൂൾ മാസികയുടെ എഡിറ്റിംഗ് ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം. വിറയ്ക്കുന്ന കാലുകൾ വച്ച് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിലെത്തി. കണ്ണടയുടെ വിടവിൽക്കൂടി കണ്ണുകൾ മുകളിലേക്കുയർത്തി "ഉം, ... നിഷ്മ.. നെന്റെ കവിത ഞാൻ വായിച്ചു. തരക്കേടില്ല. പുണ്യനാടുകളിലെ ചിത്രശലഭങ്ങൾ എന്നു തിരുത്തിയാൽ മതി." ഞാൻ നിന്നു വിയർത്തു. "സാർ ..", ഒരു കിടിലത്തോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു "ആന്റ്.... ഞാൻ ഒരാഴ്ചയിൽ നിന്നു ചമച്ചതാണ്." ദൈവമേ ഇനി എന്തു ഭൂകമ്പമാണോ സംഭവിക്കുക. ശ്വാസമടക്കിനിന്നു. സാർ മുമ്പിലിരുന്ന കടലാസ്സുതുണ്ടിൽ നിന്ന് വീണ്ടും തലയുയർത്തി. "അതിനതിനോ ഇന്നാ... അതപ്പാണ്ടു സ്വന്തമായിട്ട് കവിതയെഴുതാൻ നെന്റെയീ ക്ലാസ്സിൽ നെനക്കൊഴിയോ? നുവിടെഴുതിയ കവിതയാണെങ്കിൽ ഇതിനുതന്നെ തോറ്റി തന്നുവോ... ഞാൻതന്നെ എത്രതവണ തോറ്റിച്ചെയ്യുന്നതിനെയാ സ്വന്തമായിറ് ഒരു കവിതയെഴുതാൻ നോക്കുന്നത്." ഞാൻ അന്തം വിട്ടുപോയി. അപ്പോൾ ഞാനുടെ സ്കൂൾ മാസിക നിറയെ തോറ്റിയതും കവിതയുമും വേറെങ്ങുമുണ്ടെന്നോ? ചിന്തിച്ചാരക്കിരം ഗണ്ടിച്ചിക്കേ. ചാകോച്ചന്റെ കവിതയുമായി ഞാൻ സ്റ്റാഫ്റൂമിന്റെ പുറത്തേയ്ക്കു നടന്നു. മുഖത്തുവച്ച് ആ കവിതാശകലം ചീറ്റിച്ചീന്തി ദൂരെയ്ക്കെറിയുമ്പോൾ സകല കവിതയോടുമുള്ള അവജ്ഞയായിരുന്നു എന്റെ മുഖത്ത് നിറയെ.

ഒരു മാസത്തിനശേഷം മാസിക പുറത്തുവന്നു. മനോഹരമായ പുറംചട്ടയുമായി ഞാൻ പേജുകൾ മറിച്ചു. അതാ വന്നു തുടൽന്നെന്നെയുണ്ടായിരുന്ന ഉണ്ണിസാറിന്റെ ഉണ്ണിച്ചന്തായ മുഖച്ചിത്രസംഗം. പക്ഷേ, ഒരു മാസിക നിറയെ തോറ്റിയടിച്ച കവിതയും വേറെങ്ങും ചെറുതായിപ്പോലുമില്ലെന്നുള്ള ദുഃഖം എന്നെ വലച്ചു. ഞാൻ മാസിക മടച്ചു. എഴുത്തുകാരിയാകണമെന്ന എന്റെ വിശ്വാസം നഷ്ടമാകാൻ ഒരു സംഭവം ഇംഗനെ മതിയായിരുന്നു. എനിക്കറിവില്ല.





പകൽ സമയം മുഴുവൻ സൂര്യൻ ശക്തമായ രശ്മികൾ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. സൂര്യന്റെ ഉഗ്രകോപത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ വേണ്ടി അയാൾ നിശയുടെ മടിത്തട്ടിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു. സൂര്യനെ അയാൾക്കു വലിയ ഭയമുണ്ട്. പക്ഷേ, വെറുപ്പില്ല. ചന്ദ്രനക്ഷത്രങ്ങളെക്കാളും ശ്രേഷ്ഠവും ഉന്നതവും നൽകുന്ന ഒരു ദിവസത്തിന് അയാൾക്ക് ഉള്ളിൽ സ്ഥാനമുണ്ട്.

ഉണർന്നുവരുന്ന ഓരോ പ്രഭാതവും അയാൾ, തന്റെ കുടിയുടെ ഉത്പന്നമുള്ള ഒരു നാളത്തിനുവേണ്ടി കാത്തിരുന്നു. ആത്മാർത്ഥതയോടെ വെയ്ക്കുന്ന തൈകൾ നനച്ചുവളർത്തുന്നു. പക്ഷേ..... ദാഹജലം തേടിവന്ന അയാൾക്കു കിട്ടിയതു പച്ചവെള്ളമായിരുന്നു. ഇച്ഛാഭംഗവും സങ്കടവും വേദനയുമെല്ലാം ഒരു കുമിളയിലെന്നപോലെ അയാളിൽ ഉറഞ്ഞുകൂടി. അയാളുടെ വേദനയെക്കാളും ഒരു ശോകഗാനമായി അന്തരീക്ഷത്തിലൂടെ അലയടിച്ചു. ഒരു ഭീരുഗാനവിഭാഗം പ്രകൃതിയുടെ നിഷ്പക്ഷവിധിയാണെന്നു മനുഷ്യനിൽ ചുമത്തി. ഒരു തരംഗമുണ്ടാക്കാൻ വായുവിലൂടെ അതിവേഗം പ്രയാണം ചെയ്ത ചക്രവാതങ്ങൾ ചെന്നടിച്ചതു പ്രതിബന്ധമായിരുന്നു. ആ പ്രതിബന്ധത്തിൽ തോറ്റ് അയാളുടെ നിശ്ചിതകർമ്മം നടക്കാതെയായിരുന്നു.

അയാൾ നടന്നുനീങ്ങുന്നതിലൂടെ യാത്ര തുടർന്നു. നേരിൽ ഒരു വലിയ ദണ്ഡുകൊണ്ടും ചെറിയൊന്നു, നിശ്ചിതമായി അടിവച്ചടിവച്ച്.

വഴിഞ്ഞുപുണ്ണു നിങ്ങളെയാണയാൾ. നിശ്ചിതനി എങ്ങും വ്യാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കരിമ്പടത്തിനിടയിലൂടെ നാരേന്ദ്രനു ചിരവാരങ്ങളും ഉമിയിലേക്കു നോക്കുന്നുണ്ടു്. ചുമരിൽ സ്ഫടികം പോലെ തിളങ്ങുന്ന ഒരു നാടൻതോക്കിലേക്കു് അയാൾ ഇടക്കിടെ നോക്കി. നാടൻതോക്കിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ തെളിഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടക്കുന്ന രണ്ടുമനുഷ്യരുടെ വിചിത്രമനുഷ്യങ്ങൾ വന്നുവിളങ്ങുന്നു..... അയാൾ അല്പനേരം സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. പിന്നെയും യാത്ര തുടർന്നു.

പാൽപ്പുതപോലെ വെണ്ണയുള്ള ചുമരുകളിൽ മിന്നൽ അക്ഷരങ്ങൾ മിന്നിത്തെളിഞ്ഞു. ഇടക്കിടെ തുറക്കപ്പെടുന്നപോലുള്ള ജനാലുകളിൽ അവ പരസ്പരം എന്തൊക്കെയോ മന്ത്രിക്കുന്നുണ്ടു്. വേദനകൊണ്ടു പിടഞ്ഞുമുറിയ ഉമിയുടെ കറുത്തുണ്ടിച്ച പാടുകൾ പോലെ അവിടവിടെയുള്ള ദുഷ്കീർത്തിയുടെ നാഴികകൾ മനോഹരമായ ചുമരുകളിലൂടെഴുകിയിറങ്ങുന്നു.

ഉമിയിലേക്കു നോക്കുന്ന ചിന്തയും ലോകത്തും മനുഷ്യനിലനിന്നിരുന്ന സ്വഭാവികനാവശങ്ങളുടെ നേരെ സഹതാപം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതെന്തിനും അന്ധനുനുള്ള നിർവികാരതയിൽ വിമർശിക്കുന്നതുപോലെ ചലിക്കുന്നതായി.

അയാൾ യാത്ര തുടർന്നു. അയാളാരാണ്? അയാൾക്കു രൂപമുണ്ടു്, ദാവമുണ്ടു്, വ്യക്തിത്വമുണ്ടു്. അയാൾ ശ്രവിക്കുന്നു, നോക്കുന്നു. അയാളുടെ ദൃഷ്ടികൾ ചുമരുകളിലെഴുതിയതിനുമുകളിൽ ചെന്നെത്തുന്നു. അയാൾ ഉണർന്നു, ഓർത്തുപോയി; പക്ഷേ, മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള അയാൾ മാറുന്നു. 'ടിക്' 'ടിക്' എന്ന ഭദ്രശബ്ദത്തിലുണ്ടാക്കുന്നതും വിളറിയുവാനും ചുരുണ്ടുവാനും കഴിയുന്നതുമായ ഒരു യന്ത്രം അയാളുടെ വലതുകൈയിലുണ്ടു്.

അല്പം അകലെയായി ഒരുനരബലിയുടെ മരത്തിൽ ചുവടിലുണ്ടായിരുന്ന ജീവനുള്ള ചെടി ചാടുന്നു. അവരിൽ ഒരുവൻ തന്റെ സുഹൃത്തിനോടു ചോദിച്ചു: "ഒരു പോരുന്നതു മനുഷ്യനാണോ മൃഗമാണോ"?

"രണ്ടിലേതായാലും നമുക്കെന്ത്?" സുഹൃത്ത് ഗോവിന്ദന്റെ ഉത്തരം നൽകി. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയും ഉത്തരമായതോടെ സംതൃപ്തരായി. രണ്ടു വിഭാഗം അവർ ഉപേക്ഷിച്ചു.

അയാൾ നടന്നുനടന്നു വിവശനായി. അയാളുടെ ലക്ഷ്യം തിരുനല്ലം ക്ഷേത്രത്തിലെത്തുക എന്നതാണ്. അവസാനം അയാൾ വെണ്ണൊഞ്ഞിയ രണ്ടു ദേവാലയങ്ങളുടെ പടിവാതിൽക്കലാണ്. അതിന്റെ മുൻവശത്ത് തങ്കലിപികളിൽ എഴുതിവച്ചിരിക്കുന്നു "ശ്രീപുരുഷോത്തമക്ഷേത്രം". അതൊരു പക്ഷിയാണോ, അമ്പലമാണോ, മോക്ഷമാണോ എന്നയാൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും യാതൊരു രാഷ്ട്രീയവും ശ്രദ്ധിക്കാതെ അയാൾ അകത്തേക്ക് പ്രവേശിച്ചു.

വിശാലമായ രണ്ടു ദേവാലയങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന പ്രകാശങ്ങൾക്കൊണ്ടും നിറമനോഹരങ്ങളായ അനേകം വിഗ്രഹങ്ങളുണ്ട്. ചിലത് ചിരിച്ചുകൊണ്ടും മറ്റുചിലത് ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടുമിരിക്കുകയാണ്. കാരണം അവയെല്ലാം രണ്ടു രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ സ്ഥാപകരുടെയും അവരുടെയുള്ള സ്വർണ്ണവിഗ്രഹങ്ങളായതുകൊണ്ടാണ്. അവരുടെയെല്ലാം നേതൃത്വത്തിൽ വലിയ ദാണ്ഡികതയുണ്ട്. ചിലത്, രണ്ടു രാഷ്ട്രീയത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവരാരും തങ്ങളുടെ തേച്ചുമിനുക്കിയ ദാണ്ഡികതയിലേക്ക് ദൃഷ്ടി പായിച്ചില്ല. രണ്ടു സ്വർണ്ണവിഗ്രഹങ്ങളുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുകയാണ് അവരുടെയെല്ലാം ലക്ഷ്യം.

രണ്ടു ദേവാലയങ്ങളുടെയും ചില നേരങ്ങളിൽ രണ്ടുടയും ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കാതെ നിസ്സഹായരായി മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കിക്കൊണ്ട് ചില മുഹൂർത്തങ്ങൾ കടന്നുപോകുന്നുണ്ട്.

ഗോവിന്ദൻ നടന്നടുത്തു. സ്വർണ്ണവിഗ്രഹം അയാളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. അയാളും രണ്ടു മുഹൂർത്തങ്ങളിലെപ്പോലെ മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി നിന്നു. ഏതോ അദൃശ്യമായ രണ്ടുകണ്ണുകൾ അയാളെ നോക്കുന്നതുപോലെ തോന്നിയ നിമിഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാളുടെ ദാഹമെല്ലാം പെട്ടെന്നില്ലാതായി തോന്നി. അയാൾ ദാണ്ഡികതയെ വിട്ടുകളഞ്ഞു. അയാളുടെ ഹൃദയം നിർമ്മലമായി. ശോകം മുഴുവൻ

അന്തിന്റെ ഉള്ളിലായിരുന്നുടങ്ങി. തന്നെ വിശ്വിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപക രണ്ടു മഞ്ഞുതുള്ളികളെ നോക്കി മിഴിച്ചുനോക്കി, ഒന്നുപ്രയാസപ്പെട്ട് കാരണത്തിന്റെ യുഗപ്രഭാതവും പ്രതീക്ഷിച്ച് അവൾ നിദ്രയിലാണ്ടു. അവിടെ ഇരുട്ടിലായി.

അയാളുടെ പേരാണ് — മിനക്ഷി.

P. 72 തുടർച്ച.

മിനാക്ഷിയും ദേഷ്യമായി അവിടെനിന്നിറങ്ങിപ്പോന്നു, രണ്ടു ദിവസം മിണ്ടാതെ സമരത്തിലായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. "അനാഥരെന്നാൽ ചവറ്റുകൂനയിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരും പെറ്റുതള്ളപ്പെട്ടതിനാൽ അറിയപ്പെടാത്തവരും രാഷ്ട്രീയ അഭയാർത്ഥികളുമാണ്. വിദ്യാലയങ്ങളിലെ രാഷ്ട്രീയസ്വാധീനം കൊണ്ടുവരുന്ന നിയമങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കൊരിക്കലും ബാധകമല്ല. ഒരുദിവസം ഞങ്ങൾ ചോദിച്ചു. "ചില ദിവസങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിസമരത്തിൽ നിങ്ങൾ പങ്കെടുക്കാറുണ്ടോ?" അപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായ അനുഭവത്തെക്കുറിച്ച് അവർ വിവരിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു സമരത്തിൽ പങ്കെടുത്തപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായ ദുര

സ്മരണീയ യുഗത്തിന്റെ



ശില്പിയും ആചാര്യനും!

സെൻറ് തോമസ് അക്വീനസ്!

യുഗപ്രഭാവനായ ആ
കർമ്മയോഗി മൺമറഞ്ഞിട്ട്
700 വർഷങ്ങൾ പൂർത്തിയാകുന്നു.

1274 – 1974



സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യകാരനും

-ഡേവിസ്പട്ടത്ത്

ആധുനികമനുഷ്യൻ ആധുനിക ക്രിസ്തുവിനെയാണ് അന്വേഷിക്കുന്നത്. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറത്ത് ജീവിച്ച ക്രിസ്തുവിനെയല്ല ഇന്നുചുറ്റും നടക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിനെയാണ് ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ ക്രിസ്തുപ്രകാശനത്തിൽ സാഹിത്യകലകളെ മാറ്റിനിർത്തുകയോ; മാറ്റിനടത്തുവാൻ സാധിക്കുമല്ല. കാരണം കലയും സാഹിത്യവും മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്ന ഘടനതന്നെ. നാമെന്തെല്ലാം ലോകത്തിന് ജീവിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിനെ കാഴ്ചവെയ്ക്കുകൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിലും, ക്രിസ്തുവാചകരെ വാർത്തെടുക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിലും സാഹിത്യാദികലകളിലൂടെയും വരുംവരുവാൻ സർവ്വമതാനുഗ്രഹിക്കുകയാണ്, നിറവായി അനുഭവിക്കുകയാണ്. ഇന്നുനമ്മിൽ സാഹിത്യത്തിലേക്കും അതിന്റെ കഴിവുകളിലേക്കും സാഹിത്യകാരനിലേക്കും അവന്റെ കടമകളിലേക്കും, കണ്ടെത്തലുകളിലേക്കും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ഞാൻ ക്ഷണിക്കുകയാണ്.

ചൂഷണത്തിന്റെ അനുകരണമാണ് കല, വികാരങ്ങളുടെ സംവേദനമാണ്, ഫലനത്തെയാണ് നാം ഇന്നംഗീകരിക്കുന്ന പരമാർത്ഥങ്ങളെന്ന്.

ചുറ്റുമുള്ള നിശ്ശബ്ദതയിൽ കുന്നുകൂടി കിടക്കുന്ന സൗന്ദര്യത്തെ ഭാവനയുടെ ചന്ദനത്തേരുരുട്ടി വികാരവിചാരങ്ങളുടെ മൃഗേതിഹാസചിത്രം- മനുഷ്യന്റെ തിരിച്ചടികളും ആലസ്യങ്ങളും കേൻഡിഷെക്കൊണ്ടാണ്, ഒരുപക്ഷേ ആത്മകഥാകാരൻ, സാഹിത്യകാരൻ ഒരു കലാരൂപത്തെ തന്റെ ചിന്താലയത്തിൽ നിന്നും പുറത്തെടുക്കുന്നത്. അതിൽ ഹൃദയത്തിന്റെയും അനുഭൂതീയത്വത്തിന്റെയും അതേ സമയം സഹൃദയന്റെയും ഹൃദയം കുത്തിക്കവരുന്ന വിജ്ഞാനവും സമൂഹവ്യവസ്ഥിതിയുടെ കാഠിന്യത്തിന്റെയും ക്രൂരതയുടെയും സമ്മിശ്രമായ സമ്മേളനവും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ വിധം ഒരുങ്ങിയൊരുക്കാനുള്ള കഴിവ് ചെല്ലാവർക്കുമുണ്ടാകണമെന്നില്ല. അനുഭവത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയിലുമുള്ള ഈ വ്യത്യാസത്തെപ്പറ്റിയാണ് സാഹിത്യകാരുടെ ചെല്ലാവർക്കും നൈസർഗ്ഗികമാണ്. അപ്പോൾ ഒരു സാഹിത്യകാരനാകുവാൻ സാംസ്കാരികസമ്പന്നനാകുവാൻ ചെല്ലാവർക്കും സാധിക്കും. പക്ഷേ നിരന്തരമായ ചരിത്രബോധവും വ്യക്തമായ ജീവിതവീക്ഷണവും അനുപേക്ഷണീയഗുണമാണ്. ഇന്നാൾവരെ സാഹിത്യലോകത്തവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചെല്ലാവരും ഒരുപോലെ പറയുന്ന സത്യമാണ് "To try; you can conquer". ചരിത്രമെന്നതിന്റെ മീതെ തല കുനിക്കാത്ത ജീവിതപടകങ്ങളുടെ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ. ഒരുതുള്ളി കണ്ണീരോടെയും ഞരുമ്പുസാക്ഷികളെയും ചവിട്ടിത്തെറിക്കാൻ കെല്പുള്ളതാണ് ചരിത്രബോധം.

സാഹിത്യകാരനെ വളർത്തിയെടുക്കുന്നത് സംസ്കാരമാണെന്നുള്ളതിന് ചർച്ചയാവശ്യമില്ല. ഏതിടത്തെയെല്ലാം സംസ്കാരങ്ങൾ പുഷ്ടിപ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടോ അവിടെയെല്ലാം കലാസ്വാദകർ വളർന്ന് വികസിച്ചിട്ടുണ്ട്. നദീതടങ്ങളാണ് കലാസംസ്കാരങ്ങളുടെ ഉറവിടം, ഉദാഹരണം. സിന്ധുനദീതടത്തിന്റെ ചോദ്യമുനയായ വ്യാസനും വാല്മീകിയും ഭാരതപ്പുഴയുടെ തീരത്തായി പുനർജനിച്ചതും വള്ളത്തോളും കരുമനയാറിന്റെ കിരൽക്കവർന്ന ഉള്ളൂരും ഇതിന് സജീവസാക്ഷ്യങ്ങളാണ്. അപ്പോൾ അനുഭവസമ്പന്നതയിൽ സംസ്കാരസമ്പന്നതയിൽ നിന്നും അനുഭൂതിയുടെ ഉൾ

ഞൊണ്ണുന്ന കലാസൃഷ്ടികൾ സംഭവിക്കുന്നു. മറ്റൊരു വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ ധാർമികമൂല്യങ്ങളും സദാചാരബോധവും തകർന്നടിഞ്ഞാൽ ജീവനുള്ള സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ നൂറ്റുവർഷം നിരോധനം ചെയ്യും. തീർച്ചതന്നെ. ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ സംസ്കാരവും സാഹിത്യവും ഒരു ഞെട്ടിലെ രണ്ടു പൂക്കളാണ്. പുരുഷപരിണാമത്തിൽ സംസ്കാരാധിഷ്ഠിത സാഹിത്യാദിവർഗ്ഗവും സാഹിത്യാധിഷ്ഠിത സംസ്കാരാദിവർഗ്ഗവുമുണ്ട്.

മനുഷ്യജീവിതത്തോടും മനുഷ്യകർമ്മങ്ങളോടും ഇതരമായ ഭാവത്തിലുള്ള സാഹിത്യത്തിന്റെ കഥയെന്താണ്? നിരാശയിലമരുന്ന ജീവിതലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ അനർഘവും അനുദാത്തവും അനുപമവുമായ വേഗവും ഉണർവും ഉന്മേഷവും പകർന്ന് ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കുന്ന ഒന്നാണിത്. ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ ആത്മകഥ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഏറ്റവും വലിയ മറവ് ഇതുതന്നെ ആയിരുന്നു വസ്തുതയാണ്. സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന അനീതികൾക്കെതിരെ, അഴിമതികൾക്കെതിരെ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കെതിരെ ഉയരുന്ന പടവാളാണിത്. ഇതുമല്ല മനുഷ്യജീവിതത്തെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനും പുനരുദ്ധരിക്കുന്നതിനും പുനർജീവിപ്പിക്കുന്നതിനും ചെയ്യുന്ന വിപ്ലവകർമ്മമാണ്. ഒരു യഥാർത്ഥ സാഹിത്യകാരൻ തന്റെ സമൂഹത്തിനും സമുദായങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന നന്മ ചെയ്യുന്നതും - സ്വയം അനുഭവിച്ചറിയുന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെയും തെറ്റായ ധാരണകളുടെയും വിശ്വാസങ്ങളുടെയും പ്രബോധനങ്ങളും വിശ്വസിക്കുന്നതുമല്ല. ക്രിസ്തുവിപ്ലവവും, ഗാന്ധിൻ വിപ്ലവവും സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ് ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്. പുരുഷന്റെ ശ്വാസത്തായി ഉള്ളതു സംരംഭത്തിന്റെയും സംവിധാനത്തിന്റെയും ചിന്താൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ കുറുന്തുടി കരങ്ങളെ കണ്ടെത്താനാവുന്നതു് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം മാത്രമാണ്.

ഇതുപോലെ കഥയുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ജീവധാര അനന്തമായ ഏതാണെന്നറിയാൻ നമുക്കും തിടുക്കം കൂടും. ശരിയാണ്. ഇന്നതിയുടെ

ഉള്ളിൽ എന്തിരിക്കുന്നു എന്ന് ലോകം വിധിയെഴുതിയിരുന്ന ഒരു കലാകാരിക്കു ള്ളിലേയ്ക്കു കടന്നു ചെന്നാൽ കാണാം - നരകത്തിന്റെ നടുവിരുന്നു ചോരയും സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ മണിമന്ദിരങ്ങൾ ചങ്ങാതിയിരുന്ന സ്നേഹം.. അതൊന്നുമാത്രമാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലയും. സ്നേഹമാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ജീവനാഡിയെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവാണ് അത്ഭുതമെന്ന സാഹിത്യകാരൻ. കാരണം, ക്രിസ്തുവാണ് അത്ഭുതമായി സ്നേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം മണ്ണിൽ വിതച്ചത്; ചരിത്രിയത്. ഒരു സാഹിത്യകാരൻ ഒരു സമുദായം ചമച്ചിട്ടുണ്ടാവുമെങ്കിൽ അവന്റെ മുന്നോടി ക്രിസ്തുവാണ്. കാരണം അവിടുന്നൊരു സമുദായത്തിന്റെ മാത്രം നവീകരണമല്ല ലാക്കാക്കിയത് മറിച്ചു അഖിലലോകത്തിന്റെ സമൂലവും സമഗ്രവുമായ ചരിവഞ്ചനമാണ് ഉണ്ടാവുന്നത്. അനീതിയുടെ കനത്തിരുട്ടിയാണ് ഒരു സാഹിത്യകാരനെങ്കിൽ അവനുടെയും ശ്രോതാക്കളാടുകിനാണ് ക്രിസ്തുദേവൻ. കാരണം അന്നത്തെ സമുദായത്തിലെ അനാചാരങ്ങൾക്കെതിരെ, അന്ധതകൾക്കെതിരെ, ചൊണയായ അഴിമതികൾക്കെതിരെ അത്ഭുതമായ ശബ്ദമുയർത്തിയത് - കൊടുങ്കാറ്റഴിച്ചുവിട്ടത് ക്രിസ്തുനാഥനാണ്. ചിരിക്കുന്നവനോടു കൂടി ചിരിക്കുകയും കരയുന്നവനോടുകൂടി കരയുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ് ഒരു സാഹിത്യകാരൻ എന്ന അത്ഭുതത്തെ അത്ഭുതമായ ജീവിതത്തിൽ കണ്ടെത്തിക്കാണിച്ചത് ക്രിസ്തുനാഥനാണ്. ഇനിയും കിന്നാരിത്തുമ്പത്തു സാഹിത്യകാരനുടെ സ്വപ്നങ്ങളെങ്കിൽ വൃദ്ധചാരത്തിൽ ചാടിക്കൊച്ചുസ്ത്രീയുടെ മോന്തിയുടെ നിയമപ്രകാരം കൈപ്പറഞ്ഞുകൊള്ളാൻ കൊണ്ടുവന്ന ചരിത്രസ്ത്രീയുടെ കൂടിചന്തം മനസ്സിലാക്കികൊണ്ട് ക്രിസ്തുനാഥൻ പറഞ്ഞതിങ്ങനെ - "നിങ്ങളിലാരാണ്ടവർ അത്ഭുതമായ അവളെ കല്ലെറിയട്ടെ"യെന്ന്. ഇത് കിന്നാരിത്തുമ്പത്തു ചരിത്രിയുടെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ കൂടി ചിന്തകളെന്നുവാണ്. ഒരു സാഹിത്യകാരൻ സമുദായത്തിലെ അഴിമതിയുടെ നേരായ ചൂണ്ടുപലകയാണെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവുമുൻ അഖിലലോകത്തിന്റെയും അഴിമതിയുടെ ചൂണ്ടുപലകയാണ്. ചൂണ്ടുകൊണ്ടിൽ നമ്മുടെ വഴിപ്പാടുകളും ചോദ്യം ചെയ്തിരുന്ന് സ്വയം അനാദിനാമത്തിൽ നടന്നിരുന്ന ക്രിസ്തുദേവനെ ഒരു

യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യകാരനായി കാണുന്നതിൽ ഞാനൊരു ചാതുര്യവും കാണുന്നില്ല.

ഇന്നത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യകാരന്റെ ചാവേറുകൾ ചെറിയ ചെടിക്കൊണ്ടു ഒട്ടേറെ സഹൃദയർ കലാസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചലച്ചിത്രം, അവിടെക്കാണാം ഒരുഗ്രമായ താക്കീതുണ്ട്- "ഗുരുവിനേക്കാൾ വലിയ ശിഷ്യനുണ്ട്; യജമാനനെക്കാൾ വലിയ ഭൃത്യനുണ്ട്." ഇത് സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്ന നമുക്കോരോരുത്തർക്കുമുള്ള ക്രിസ്തുനാഥന്റെ സന്ദേശമാണ്; ആഹ്വാനമാണ്.

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY 34313 BANGALORE

സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും കലയോടുമുള്ള സർഗ്ഗയുടെ സമീപനം ഇന്നലെത്തേതിനേക്കാൾ തികച്ചും വൈരുദ്ധ്യമുൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് ഇന്നത്തേത്. ഒരു നാൾ സർഗ്ഗ സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും സ്വാതന്ത്ര്യകാരനേയും കലാകാരനേയും കലാസൃഷ്ടിയേയും മനസ്സാവരുന്നിടത്തു നിന്നതു ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. എന്നാൽ ഇന്ന് കഴിഞ്ഞകാലത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തനം ചെയ്യുകയാണ് സർഗ്ഗ. ഇന്ന് കണ്ണോടിക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തി ചെന്നാണെന്ന് ചരിത്രാന്വേഷണം വരെ ശോചനീയമാണെന്നേ പറയാനൊക്കൂ. കുട്ടിക്കയ്യന്റെ 'ശ്രീരേഖ'യിലെ ഇന്ദ്രശേഖരൻ മഹാസ്വാരായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ ചെന്നവേണം ചിന്തിക്കുവാൻ. ഈ മഹാന്മായ വിടവ് നികത്തേണ്ടതു നമ്മുടെ കടമയാണ്; കർത്തവ്യമാണ്. അന്ധകാരാവൃതമായ ഈ ലോകത്തെ ശോഭയുള്ളതാക്കാൻ ഒരു തൈത്തിരിയെങ്കിലും തെളിക്കുവാൻ വരെ വൈകിക്കൂടാ. സർഗ്ഗ ഇന്ന് നമ്മോടു ആഹ്വാനിക്കുകയാണ്, ആജ്ഞാപിക്കുകയാണ്. ചൈനീസ് ദർശനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: "Light a candle rather than curse the darkness". ഈ കൊച്ചു വാചകം നമ്മുടെ കണ്ണുതുറപ്പിക്കുവാൻ ഉതകുമെന്നു തോന്നുന്നു.

അടിച്ചമർത്തപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയിൽ, അനുഭവിക്കുന്ന സന്ദേഹത്തിൽ അനുഭവിക്കുന്ന ലോകത്തിൽ മതത്തേയും മതാചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും - ഈശ്വരനേയും ഈശ്വരാരാധനയേയും സ്വീകരിച്ചു സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തു അനശ്വര സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കുള്ള രാവിർഭാഗധേയം നമ്മുടെ ഭൂമി

ചിലരുണ്ട്, കരങ്ങളെല്ലാമുണ്ട് തക്കിപ്പുകാരുമുണ്ടാവും. നാം സഭയുടെ ജീവനാണെങ്കിൽ അതു ജീവനെ വളർത്തുന്നതിനുള്ള കടമ നമ്മുടെതാണ്. നാം സഭയുടെ വാഗ്ദാനമെങ്കിൽ അതിനെ സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു കൊണ്ടുപോകുവാനും നമ്മുടെതാണ്.

ചേരുന്ന ചുറ്റുപാടിനെ പണ്ടുള്ള ക്രൈസ്തവരും പറയുന്ന സാഹചര്യങ്ങളെയെല്ലാം സഭയ്ക്കനുഭവപ്പെടും; മനുഷ്യ മുഖങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളും സന്തോഷവും ദുഃഖവും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന രംഗങ്ങളുണ്ടാവും - സ്വാർത്ഥതയുടെ കനത്ത ഭിത്തിയിൽ നക്കിത്തകർത്ത് വിശ്വസഹോദര്യത്തിന്റെ പൊൻകാലുഷമേന്തി രംഗത്തിറങ്ങുന്ന സാഹചര്യങ്ങളെയാണ് സഭയ്ക്കനുഭവപ്പെടും. നമുക്കൊരാദർശമുണ്ട്, തത്വസംഹിതയുണ്ട്, വ്യക്തമായ ജീവിതവീക്ഷണമുണ്ട്. അത് നൂലിഴ വഴിയായും പ്രസംഗം വഴിയായും സഹോദരസഹായങ്ങളെല്ലാം പ്രസരിപ്പിക്കുന്നതു നമ്മുടെ വിലയേറിയ കടമയാണ് അവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കൊണ്ടും - അതുപോലെ സാഹചര്യക്കാരന്റെ ജീവിതം ദുഷ്കരങ്ങളിൽ ജീവിതത്തിൽ പങ്കുചേർന്നുകൊണ്ടും കർമ്മരംഗത്തേയ്ക്കിറങ്ങുമെന്ന് ഉദ്ഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്ന് വയലുവിശ്വാസത്തിലിരിക്കുന്ന സമുദായം സാഹചര്യരംഗത്തേക്ക് സർവ്വവിധ വാഗ്ദാനങ്ങളും അംഗീകാരങ്ങളും നേർന്നുകൊണ്ട് ഞാൻ പ്രസംഗം നിർത്തുന്നു.



എന്റെ നിനവിനും കൂട്ടുനിന്നവൾ
ഈശ്വരനേകിയ രൂപങ്ങൾ
ചാവനാഴനന്ത പരന്തും
നിന്നെ മോഹന ഭാവങ്ങൾ.

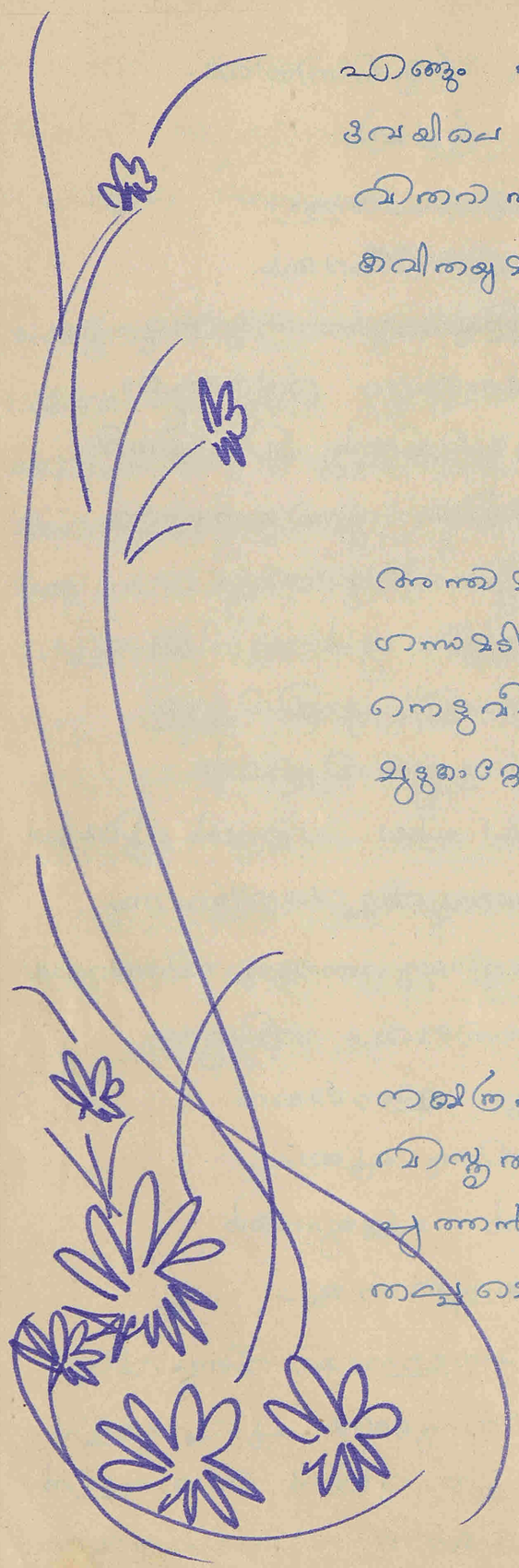
ചന്തിയുറങ്ങുന്നൊന്നുനേരം
ചഞ്ചലനേരെ രസിപ്പോടെ.
കൂടെനിഴലിൽ ഖിന്നിച്ചിതമീ
തുമ്പിയെ കുത്തിക്കുണക്കുന്നു.

മിന്നൽ കൂടിയുണരുന്നൊന്നുനേരം
മിഴിയിൽ വന്നും പുൽതൊടിയിൽ
വെൺമുകിലേ പുണ്ണിരിനുതി
നിന്നിൽ സൂര്യനുദിച്ചുപോൽ.

ചല ചല പറവകൾ ഭൂമിദേവിയെ
നലമൊടുണർത്തുവതെന്നോണം
ചെറുചെറുഗണമൊടു നിരനിരയായി
ഇന്നതിരേചെ ഗമിക്കുന്നു.

മിന്നിടുമെങ്കും നൂനമോരാൻ
വന്നു നിറഞ്ഞു പൂക്കാലം
നീലക്കുടകൾ ചൂടുന്നവർ
നീളെ പൂക്കുന്നുന്നപ്പോൾ.

വണ്ടുകളനവധി വീണ്ടും വീണ്ടും
തെന്നുമയാൽ പൂച്ചെണ്ടുകളിൽ.
പൂന്തേനുകളിൽ തേനാനുകളിൽ
പൂക്കുമതിൽ ഗാനമിണുങ്ങുന്നു.



ചെങ്കും പൂവിരിഞ്ഞതുനോക്കി-
ദേവയിലെ നടുമണ്ഡപത്തിൽ
വിരഹിനടക്കും കുണ്ഡലിക്കാംപെട്ടൊരു
കവിതയുമായിട്ടണയുന്നു.

ചലനിവൃണ്ണവും സുരഭില മിന്നും
സുഖകര മിയുമ്പോൾ താങ്ങിക്കൊ-
ണ്ടെങ്ങും മിടുക്കാടും പൂവുകൾ-
പൂചകിന സ്നേഹത്തിലേകുന്നു.

അന്തിമയങ്ങും നേരം സുന്ദര-
ഗന്ധമടിക്കും മുല്ലപ്പൂവിൽ
നെടുവീർപ്പിനാല ചൊരിഞ്ഞുകയാതി
മുടുക്കാട്ടോടി പുണരുന്നേരം.

ചെമ്പനിനീരും ചെമ്പക മലരും
തമ്പിപ്പൂവും വിരിയുന്ന
പൂന്തോപ്പടയുന്ന കുണ്ണും
തമ്പിക്കുവേ ചൊരിയുന്നു.

നക്ഷത്രപ്പൂക്കൂട്ടുകളെന്നിയും
വിസ്തൃതമാം നീലാകാശം
പൂത്തൻ ശോഭ വിരിച്ചു കൊടുത്തൊരു
നക്ഷത്രമാണുകാ വിരിയുന്നു

വിണ്ണിൻ മലർവാടികയിൽ തെരുതെരെ-
യെണ്ണിത്തീർക്കാൻ വഹിയാതെ
കണ്ണിനെ തെന്തുമേതാനനവധി-
യുണ്ടിത്താരകൾ വിരിയുന്നു.

ശേഷം P.135



Roots of Contemporary Atheism

— A.G. PALATHINKAL

"Man naturally tends to know God." So runs the first thesis of Thomistic theodicy. Human history convinces us that the opposite of that statement is equally true. Even from the very beginning of human quest after truth, denial of God has existed, perhaps not so explicit as our own days. The Charvakas and Sunyavadins of India and the meterealists of Greek philosophy can be cited as examples. But these are only examples of exceptions. Man naturally forms the idea of God. As Mircea Eliade puts, he is in constant search after a unifying centre! Man who denied God was generally considered as a fool. Even these atheists were practical atheists who lived as if there were not a God. But what about our present era? the 'world come of age as Bonhoeffer calls it? Is not God dead in our midst, as Nietzsche calls asserts, Is not He in an eclipse as Buber thinks, Is not He silent as Heidegger puts it? For the modern Death of God Theologians like Altizer, Hamilton and Van Buren

"God is dead in our history, in our cosmos, in our experience" 2.

What is behind all these assertions? The central problem is the dichotomy between faith and culture which is felt most acute in our days. Modern atheism is more and more social & practical. Rationalistic and philosophical atheism form only a remote background for this central phenomenon.

The broadening survey of the proofs for the existence of God remains behind all the philosophical conclusions of the absence of God. Western philosophy from Descartes denies all the proofs traditionally held by the scholastics. But the attempts to make new frameworks were rather futile. Post Kantian philosophy denied the metaphysical arguments and formed the way to idealism which found its blossoming in Hegel and Fichte. The contrary philosophy which wholly denied the idealism came in two principal lines, that of Existentialism and linguistic Analysis. Stressing the concrete, physical and singular they denied the abstract, metaphysical and universal. In Sartre and Merleau Ponty, we find systematic atheistic position. Phylosophy of Hegelians and Positivism stemming from these dominate the entire literary and cultural life of modern European man.

Science & its impact

In the time science from Bacon and Galileo has practically done away with the "Deus Ex Machina" of the Middle ages. In Augustine Comte, we find the systematization of



" EVENING WALK "

S. Thekkedam

the disappearance of the Divine reality. The traditional image of God as Creator, Preserver and Destroyer of every thing was tottered by the new technology which creates and preserves every thing in the daily life of man. Modern war equipments proved that it is the "god" of destruction too. Now the universe is not the "theophany of God", it is the abode of man. Man finds it seldom easy to reconcile between the merciful God and the untold miseries of man. "The cosmos is so ruthlessly vast and the earth which is but a grain in the cosmos is utterly perceived as a mystery. For the ordinary people it is almost impossible to think about this as created out of "nothing zero". People seldom experience the universe as a contingent arena which might collapse into nothingness. This earth is all that matters, there is no time left to think about the origin and finality of such a vast complex. In the brim of problems, man is compelled to assert God is dead. More than a negative assertion it is a positive experience.

In our days the psychological schools are the torch bearers of atheistic explanation of man. Freud states that "God is psychologically nothing other than a magnified father". In "Totem and Taboo" he proclaims that all religions arise from Oedipus Complex in man. The primitive man who killed his father is now seeking after a father-image with a nausea!

The decay of values is the deepest root of cont-

-mporary atheism. In the present day ideology, there is no ultimate order or meaning, no ultimate answer. All are man-made and alterable. This necessarily leads to the denyal of the so called eternal values. This is easily distinguishable in the present day literature art and life pattern. Dadaism and Surrealism in Absurdism and Existentialism in literature are the pointers of the new atheistic cultural pattern.

Humanism and Scientism are at the base of atheic trends. Marx's dialectical relation with the world is the only productive element in the world. Marx wrote, "Objective man, true because he is real, is the result of our own work." Child of his own activity, remaking himself through history, man has no need therefore, to imagine for himself a creator God. Which at one time only a mad man of Nietzsche would utter the words "God is dead." Today it is the order of the day.

Death of God Theology: Its roots.

The logical crisis about the God-talk was first revealed in the virtual disappearance of the discourse about God. The Radical negation of Rudolf Bultmann reduced the biblical God to the Proto-mythical God of apostolic preaching. Neo-orthodoxy and its preaching of dichotomy between revelation and history brought up theology at cross-roads. Younger enthusiasts began to wonder if they were talking about anything

they themselves denied when they talk about God. Theological understanding came to be regarded as an existential analysis of man, a kerygmatical analysis of Bible the demythologisation of everything Dervin: Man-talk instead of God-talk. The religionless Christianity of Bonhoeffer and Death of God Theology of American Protestantism are to be understood in this back ground. They spoke about and proclaimed the Gospel of Christian Atheism.

Conclusion:

Atheism is a great challenge of today. Christs themselves are responsible to a great extent for this. They presented a God who is not there; for the existential man this is hardly tenable. Hamilton writes "My protestant has no faith in God and affirms the death of God and of all the forms of theism..... if there is a movement away from God and religion, there is a more important movement into, for, toward the world and the neighbour, as the bearer of worship by Jesus"[6] How can we accept this call?

Bibliography:

1) MIRCEA ELIADE: 'The Sacred and the Profane 2) ALTIZER: "Radical Theology and Death of God, 1966. 3) W. CRISTIN (Ed.) Radical Theology, p.48. 4) Freud: The future of an illusion, Concilium June 1966, p.34 5) Concilium Ibid 6) ALTIZER Ibid.

(P.50 തുടർച്ച)

ലക്ഷ്യം നല്ലതാണെങ്കിലും ശ്രീ. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മാർഗ്ഗം തെറ്റാണെന്നാണ് റവ. മിഞ്ചിന്റെ അഭിപ്രായം. സ്വ. പിയുടെ നയം സർവ്വോദയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്ത്വങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യതിചലിച്ചുപോകുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം അനുശോചിച്ചു.

സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലത്തെന്നപോലെ ശക്തിയുക്തമായ ഭാഷയിൽ റവ. മിഞ്ചിന് എതിരെ സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി.

സർവ്വോദയനേതാവിന്റെ പ്രസ്ഥാനം നൽകിയ പ്രസ്ഥാനമായി മാറിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം അനുശോചിച്ചു. മാർക്സിസ്റ്റ് അനുകൂലികൾപോലും നല്ല സ്വ. പി. യുടെ ഇടയുണ്ട് — അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. മാർക്സിസ്റ്റ് അനുഭാവിയായിരുന്ന ശ്രീ. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ചൈതന്യമുള്ള മാനസാന്തരം, നല്ലതെന്ന അനുഭവിക്കുന്നിൽ നോക്കുമ്പോൾ പൂർണ്ണമായിരുന്നോ എന്ന് റവ. മിഞ്ചിന് സംശയം പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

റവ. നാരായണൻ, റവ. തോമസ്സുകുട്ടി എന്നിവരും സ്വ. പി. പ്രസ്ഥാനത്തെ വിവിധ കോണുകളിലൂടെ വിശകലനം ചെയ്യുകയും അനുശോചനമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

നല്ലതെന്ന ഭാവത്തിലാണ് അഴിമതിയും അക്രമവും മദ്യവും അവസാനിപ്പിക്കുക എന്നുവരുമെങ്കിലും, സ്വ. പിയുടെ അനുയായികളും മദ്യം ഉപയോഗിക്കുന്നതുപോലെ ചെറുതെങ്കിലും അതു സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. കാലം എടുക്കുന്ന ഒരു പ്രക്രിയയാണത്. ക്ഷമയോടെ നാം കാത്തിരിക്കുക — എന്നിങ്ങനെ സംസാരിച്ചവർക്കു പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നത് ഇതാണ്.

ശോഭനാനന്ദ വേദത്തിനും ചന്ദ്രനും സന്ധ്യ വന്ദനം ചൊല്ലി.

(ശേഷം P.58)



കഥ

ഉപാസന

- ജോസ്തഫിയത്ത്

ഒരു ദിവസത്തിന്റെ യാത്രാമംഗളം ചൊല്ലി ഞാനുണർന്നപ്പോൾ, പോണിനാവിന്റെ അവ്യക്തതയിൽ നീ മറഞ്ഞുപോയി. അപ്പോൾ എന്റെ മേശമേൽ പുതുമഴയിൽ നിറഞ്ഞുടിയ പിച്ചകപ്പൊലിത്തിന്റെ ചൂരുപോലെ കലർന്ന ലവണകണങ്ങൾ ബാഷ്പീകരിച്ചുപൊന്തി. അന്ന് ഗ്രീഷ്മകാലത്തെ മധ്യാഹ്നവെയിലിൽ തിളച്ചുപൊന്തി. നരഞ്ഞുചുരുണ്ടു നീരാവിയുണ്ടായി. നീരാവി തൊണ്ടയിടറി തുറന്നു നിന്നപ്പോഴേക്കും ഉയർന്നു. അവ ആകാശങ്ങളിൽ പരിലസിച്ചുപോന്നു .....

വെളുത്ത വെളുത്ത പാടുകളുള്ള മേഘങ്ങളിൽ തിളങ്ങുന്ന പുക പിടിച്ചു. അപ്പോൾ മേഘം പുഞ്ചിരിച്ചു. തിളങ്ങുന്ന പുകയുടെ സുതാര്യമായ നാരുകൾ, വെളുത്ത മേഘങ്ങളുടെ വെണ്മയിൽ മുങ്ങിനിന്നു.... അവ ഒന്നായി.... ഒന്നായി നിന്നു.

ഒരു കടലിൽനിന്ന്, ഉയർന്നുപൊന്തി വിണ്ണിലുയർന്ന നീരാവി, മേഘമായി, മാർമേഘമായി നിലകൊണ്ടതിന്റെ നിറങ്ങളിലൂടെ, പ്രകാശം തിരിയുമ്പോൾ, എന്റെ മേഘം തുണിയൊരു സ്വപ്നമാണെന്നു ഞാൻ കരുതി.....

ഭൂമിയുടെ സുന്ദരപ്രപഞ്ചം ഞാൻ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. അതിലെ സ്നിഗ്ധതയുടെ സുന്ദരനിധിയായ ഞാനെന്ന നിനവ്. മണ്ണുപുതച്ച, നനവാർന്ന സുഗന്ധമായ, ജീവൻ തുടിയുന്ന നിറവും പച്ചയും വെളിച്ചം കുടഞ്ഞിടുന്ന, അതിർവരമ്പുകളിയുന്ന അനന്തതിങ്കലേക്ക്. ചിരപരിചിതത്തിലെ മറവിച്ച നിലനിൽപ്പിലേക്ക്

വിമാനച്ചക്രം. ദ്രുമി, മാംസതുമ്പിയ ഗോളം അവിരാമമായി തിരിയുന്നു. അതിനു ചുറ്റും ചർമ്മൻ. അതിനു ചുറ്റും സ്വർണ്ണ ചൊവ്വ .... ക്ലോചിദ്ദർ .... ഫ്ലോറൻസ്, നെപ്ട്യൂൺ, നക്ഷത്രങ്ങൾ .... കോടാനുകോടി ദിഗ്ഗോളങ്ങൾ — നിതാന്തശൂന്യതയിലെ നിത്യ നിർമ്മാണശാല, സനാതനാഗ്നിയുടെ ഞാണൊലി ഗാനം.

യുഗഹൃദയത്തിൽ മൃദുവായ ചൊന്തിയ മുന്നറിവ്.....

ഒരു കോടുകതുണ്ടായി, ഒരു കാരങ്ങുതുണ്ടായി, ഒരു നിറങ്ങുതുണ്ടായി, ഒരു സ്വരങ്ങുണ്ടായി...

അപ്പോൾ ഞാൻ യുഗഗർഭത്തിൽനിന്നും പിടഞ്ഞുമാറി.

ഞാൻ ഒരു സൂര്യങ്ങുതിൽ മിന്നിയും പൊങ്ങിയും ചുറ്റിനടന്നു, ഒരു കാരങ്ങുതിൽ പാറിപ്പറന്നു, ഒരു നിറങ്ങുതിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു, ഒരു സ്വരങ്ങുതിൽ പതഞ്ഞിറങ്ങി.

മണ്ണിൽ എന്റെ വേരുമുറങ്ങി. അവ മണ്ണിനെ വലിച്ചെടുത്തു. വായുവിൽ എന്റെ സ്വരങ്ങൾ ലയിച്ചു. അവയെന്നെ മിന്നിച്ചുന്തിയും മിന്നുപ്പിച്ചേർത്തും ഇതൾ ഘടനകൾ സൃഷ്ടിച്ചു— വായുവിൽ ഞാൻ ശലഭമായി, പക്ഷിയായി, വവ്വാലായി, നൂറുംമായി, പോത്തുമായി, റോക്കറ്റായി, മിറാഷ്യുമായി, ഹെലികോപ്റ്റർമായി, അപ്പോളോയുമായി-

ഞാൻ ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു.

ഞാനായിരുന്നു-

അപ്പോഴാണ് ഞാൻ പ്രാണിയായത്. അപ്പോഴാണ് ഞാനെന്ന വിശ്വാസം ഉർക്കിടപ്രണോടെ, ഒരുപാടു ചോദിച്ചതൊന്നും കിട്ടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാതെ പ്രാർത്ഥനയുമായി കഴിയാൻതുടങ്ങിയത്.

പ്രപഞ്ചഗതിയുടെ നാഭിയിൽനിന്ന്, കിടപ്പാടമില്ലാത്തവന്റെ നിസ്സഹായതയിൽനിന്ന്, ഇരുട്ടിലിരുന്നവന്റെ ഭയത്തിൽനിന്ന് ഞാൻ പിടഞ്ഞെണീറ്റു.

നടന്നു. കിണുങ്ങി, ഞെരുങ്ങിനടന്നായി, പരുങ്ങിനടന്നാൽ പഴിച്ചു

ഞാനിരുന്ന എന്റെ തിണ്ണയിന്റെ വരാന്തപ്പുരയിൽ, ഉറങ്ങുവിണ, തുടങ്ങിയ നാ
ളുകളിൽ. ചിലന്തിവലയുടെ ശൂന്യതയിൽ. പാറ്റയും പല്ലിയും ഇരയെത്തേടിയി
റങ്ങുന്ന അന്ധകാരത്തിൽ. എന്റെ ഉറക്കിൽ. എന്റെ മോഹച്ചിറകിൽ.

എന്റെ മുഖത്ത് തൊട്ടിലാട്ടുന്ന നിഷ്പന്ദതയുടെ ഘനമുള്ള ശൂന്യത
ഞാനിപ്പോഴുമറിയുന്നു. അതിനെന്നെ അടുപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന എന്റെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ.
വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ തുന്നിയ വടിവുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ. അക്ഷരങ്ങളുടെ ശൂന്യതയിൽ
നിന്ന് അനുദിനം രൊമഞ്ചങ്ങൾ ഉണരുന്നു. തിടുപ്പുകളുണ്ടായി. വെളുത്ത പൂക്കൾ.
ഘനമുള്ള പൂക്കൾ. വയലറ്റ് പൂക്കൾ ..... ഒടുവസന്തങ്ങൾ വിരിയിച്ച ഒടുപ്രായം
നമ്മളിൽ എന്റെ പൂക്കൾ കൊഴിച്ചു.

ഇങ്ങനെ ചാന്തിനെ രണ്ടു നിങ്ങനെ രണ്ടു മനുഷ്യരുടെ പൂക്കൾ
പൂക്കളുടെ പൂക്കളായി നിന്നു.

വസന്തവിധിയെ പ്രതിരോധിക്കുന്ന ഒരാൾ... അനുദ്രുതിയുടെ
അനുഭവമേഖലയിൽനിന്നും ഒഴുകി പോരുന്ന നമ്മൾ രണ്ടാൾ. നിലാവെളിച്ചം നമ്മിൽ
വീഴുന്ന രാവ്. രാവിന്റെ നാഭികളിൽ പറന്നുനിന്നുകൊണ്ട് മൂളുന്ന
രണ്ടും. കാതിൽ, തുടകളിൽ, എന്റെ പ്രതിരോധങ്ങൾ തടയുന്നു. ചവിട്ടുന്നു.
ദേഹങ്ങളിൽ പിടിച്ചിടിച്ചിരിക്കുന്ന നഖദംശനങ്ങൾ അടർന്നുവീഴുന്നതും നോക്കി
ഞാനിരുന്നു. നിന്റെ ചെറുത്തുനിൽപ്പിന്റെ അവസാനത്തെ പ്രയത്നവും ഞാൻ തന്നു.

പ്രതിരോധങ്ങളുടെ, പ്രയത്നങ്ങളുടെ, നിഴലുകൾ മിണ്ടാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ
പോകാൻ, എന്റെ മിണ്ടലിൽ കുന്നിയ തിണ്ണയിന്റെ അംഗുലിപ്രയാണം. മിണ്ടിപ്പിടഞ്ഞാൻ, മനസ്സിൽ
രണ്ടാത്മാവിൽ പോകിനാവിന്റെ വൈവശ്യതാപ്രഭാതം.

വായുവിനുമപ്പുറം, നൂറ്റുനിറഞ്ഞ, ഇരുണ്ടിയ അഗാധങ്ങളിലേക്ക്
തെന്നിവീണപ്പോൾ എന്റെ പോയ്പ്പുകാലത്തിൽ മറ്റൊരുത്തനായുടെ നിരാവിഷ്കൃതിയുടെ
അനിശ്ചയവസനയുടെ ലഹരി. ഉന്മത്തമിഴിച്ചും ഞാൻ നിർവൃതിയുടെ നിശബ്ദരാഗത്തിൽ
അലിഞ്ഞുപോയ്. വിജാഗരത്തിന്റെ ഉന്മീലനവായുവിൽ ഞാൻ മിഴിതുറന്നു. അവിടെ നിന്നും

ഞാൻ വീണ്ടും അഗാധത്തിലേക്ക്, അഗാധത്തിലേക്ക്, വീണ്ടും വീണ്ടും അടിയിലേക്ക് ഒന്നു ക്രിസ്തന്റെ അനുഗ്രഹത്തിലേക്ക് നയിക്കുമിരുന്നു.

അവിടെ, നൂൽവഴിൽ മിഴങ്ങിക്കിടന്നു. കണ്ണടച്ചുകിടന്നു. മിണ്ടാതെ കിടന്നു. ആയിരത്തൊന്നു രാത്രികളും ആയിരത്തൊന്നു പകലും അവിടെ ഉറങ്ങിക്കിടന്നു. അനക്കമില്ലാതെ, കിണ്ണംതുറക്കാതെ കിടന്നു.... അപ്പോൾ മിന്നാടിയിൽ നിന്നും രാവും നിലാവുമായ മിന്നലുകൾ പുറപ്പെട്ടുവന്നു. പുറ്റിനുള്ളിൽനിന്നു അവ അരിച്ചിറങ്ങി നടന്നു. നൂലിൽ വെന്തുനിന്ന ചിന്തകൾ തെളിനടന്നു. നഗ്നമുഖമായിക്കിടന്ന ശരീരത്തിൽ അവ നൃത്തമാടുകയായി. രണ്ടുമിഴി. ഇതൾപൂവുപോലുള്ള ശരീരം പുറ്റിൽ പിറന്നു. ഇതൾപൂവിൽ ചിന്തകൾ താമസമായി.... അവ മിണ്ടിയും രഞ്ജനയും വരച്ചെടുത്ത നിറവിൽ.... അവ വന്നു, വികസിച്ചു, വീണ്ടും വന്നു....

പുറ്റിൽ വിരുതുകൾ. വിരുതുകളുടെ നിഴലാവിയെടുക്കുന്നു. ചിന്തകൾ ഓടിയകന്നു. പുറ്റിൽ ശർമ്മം. ആടുന്നതിനിടയിൽ അവ പെട്ടെന്നറിഞ്ഞു. അഗാധമായ ചിന്തയിൽ. ചിന്തിന്റെ പുരുഷൻമാർ രാജസഭാങ്കണത്തിൽ ഒരുമിച്ചെത്തിയപ്പോൾ. തിരുമ്പിയിൽ. പുകയുന്നുമായി. വെന്തുപുകയുന്നുമായി. നടിനാടൻ പോലെ മിഴുങ്ങുന്നുമായി. ഉറങ്ങിക്കിടന്ന ചിന്തൻ ഓടിയെത്തിയിരുന്നു.... രണ്ടുകാലിൽനിന്നു. തൈമുകൾ വായുവിൽ വിരിയുമ്പോൾ പുറപ്പുണ്ടിൽ ചെന്നടിച്ചു. അപ്പോൾ, മിന്നിക്കിന്നിന്റെ നാരായവേരുകൾ തുടുതുടുത്തും, അനിവാര്യമായ, അനുഗ്രഹമയ വേദനയിൽ ഞാൻ പുളയുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ഒരു ഞെട്ടലോടെ ഞാൻ മിണ്ടിപ്പോകുന്നു. ഞാൻ അനുഗ്രഹമയ ഇടിഞ്ഞിലാണെന്നാണ്..... എന്റെ പുറപ്പുണ്ടും ഞാനും തമ്മിൽ രണ്ടുപേരുടെ അകലമേയുള്ളൂവെന്ന്; എപ്പോഴും ചിരുചിരുന്ന പുറപ്പുണ്ടുതന്നെയാണ്; നാലുഭാഗവും കുഴഞ്ഞുപോയിയെന്ന്..... യുഗാവതാരങ്ങൾ തുടിയുണ്ടാവിയെന്ന്.

അരണ്ടപ്രകാശത്തിൽ മിഴിനിവരുമ്പോൾ വെളുത്ത നാടുകൾ തുറന്നു വരുന്നു. ഞാനിനിന്നു. നോക്കി ചുറ്റിനും. അതിൽ മിഴിനിറ തുറയെഞ്ഞിവരുന്ന

ഭൈമം P. 140

വെബ്സൈറ്റും ഭഗവദ്ഗീതയും

മാത്രമല്ല, പിന്നെയുമുണ്ട്

ഗ്രന്ഥശാലയിൽ നിന്ന്

ഇറങ്ങിയോടൽ.....

അവയിൽ ചിലതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അനുസ്മരണ

കുറിപ്പുകളാണ് അടുത്ത പേജുകളിൽ ഞങ്ങൾ

അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.....





ഹെർമാൻ ഹെസ്സെയുടെ "സിദ്ധാർത്ഥൻ"

ഞാളിയത്ത്

മനുഷ്യർക്കെല്ലാം തങ്ങളുടെ വ്യക്തിത്വങ്ങൾ ഇവിടെ കാണാം. ജീവിതത്തിന്റെ ചെല്ലും ചുവന്നും ഇവിടെയുണ്ട്. 'ചലനം' ഒരു നോവൽ എന്നതിനേക്കാൾ നോവലുകളുടെ രൂപാത്മകമായ സംഗ്രഹരൂപമെന്നോ, സംഗ്രഹരൂപമെന്നോ ഇതിനെ വിളിക്കുക – ഹെർമാൻ ഹെസ്സെയുടെ "സിദ്ധാർത്ഥൻ".

ഇൻഡ്യയിലെ ഒരു ബ്രാഹ്മണകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു

മനുഷ്യചേതനയെ രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. രൂപനാശവും മരണവും തേടുന്ന മനുഷ്യന്റെ കഥയാണിത്. വേദങ്ങളുടെ സാരാംശങ്ങളെടുക്കുകയും, വിദ്വത്തുകളുടെ ചൊരുക്കുകളുകയും, യോഗത്തിന്റെ പദവികളെടുക്കുകയും സിദ്ധാർത്ഥൻ ചെയ്തു തേടി. ഗൗതമബുദ്ധനിൽ നിന്ന് പുകൾപെറ്റ മരണങ്ങൾ ചരിച്ചു. കമലയിൽ നിന്ന് കാമവിദ്യകളുടെ നിധി. കാമസ്വാമിയിൽ നിന്ന് ധനലക്ഷ്മിയെ നേടി സമ്പന്നമാക്കി. അധികാരവും

ശ്രദ്ധിക്കും വണ്ണമോർത്ത. ഗൃഹിണിയുടെ ചട്ടണത്തിന്റെ തുടക്കമിട്ടു കൊണ്ടാണ് തോട്ട. പുതുകണ്ണ സുഖത്തിലും അയാൾ ഉണ്ടായിരുന്നോ..... സ്നേഹിക്കാനും സാധാരണക്കാരനായ മനുഷ്യനെപ്പോലെ വിചാരിക്കാനും ശ്രമിച്ചു..... ചക്കിമുക്കുടയുടെ ചാരം എവിടെ നിന്ന് അയാൾ ചോദിച്ചു? വടുകുകണ്ണൻ നാണിച്ചു; വണ്ണാത്തി (കുണ്ടൻ) വാൽ നിന്ന്! കിടന്നുകാരൻ വാസുദേവന്റെ ചക്കിലുണ്ട്, നദിയിൽ നിന്ന് അയാൾ ചോദിച്ചു. 'നദിയെ ശ്രദ്ധിക്കുക വണ്ണമെയധികം നീ ചിരിക്കും" — കിടന്നുകാരന്റെ പ്രോത്സാഹനം. അയാൾ (സിദ്ധാർത്ഥൻ) ചോദിച്ചു: പ്രേമത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കവും സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഒന്നാന്തരിയും, സ്ത്രീയുടെ അവികസിതവും. അനേകവർഷത്തെ മനുഷ്യനിരീക്ഷണം വൃത്തമാണെന്ന് കരുതിയിരുന്നു, മുക്ക വണ്ണമോർത്ത. സ്നേഹനിധിയായ ഗോവിന്ദനുണ്ട് അയാൾക്ക് ഉത്തരം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു:

നോബൽ സമ്മാനാർഹനായ ഒരു ചൊല്ല്, സിദ്ധാർത്ഥൻ മനുഷ്യരിലൂടെ നീണ്ടുനീണ്ടുപോയും, അനുഭവങ്ങളിലൂടെയും സകല ജ്ഞാനങ്ങളെയും സ്വീകരിച്ച സംഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അന്വേഷണത്തിന്റെയും ജീവിത ചരിത്രനിരീക്ഷണത്തിന്റെയും കഥയാണിത്. ദേഹിയുടെയും വൈരാഗിയുടെയും, കാമുകന്റെയും, അധികാരിയുടെയും, താന്ത്രികന്റെയും, സാധാരണക്കാരന്റെയും ചരിത്രങ്ങളുണ്ട് സിദ്ധാർത്ഥനിൽ.

To Live is Christ : R.W. Gleason s.j —

ഞ്ഞൊട്ടാരം —

ആധുനിക മനുഷ്യൻ നിരവധി കാര്യങ്ങളാൽ അനാവശ്യമായി അലട്ടപ്പെടുകയാണ്. ഇന്ന് ചുറ്റുപാടും നോക്കിയാലും - ഒരു സ്വസ്ഥത പോലുമില്ലാത്ത മൃഗവനം പൊതിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഇന്നത്തെ ഈ അസ്വസ്ഥതകൾക്കും അസ്വസ്ഥതയ്ക്കും അശാന്തിക്കും നിദാനം ഒരു ചരിത്ര വരദാനമെന്നും ആധുനിക വ്യവസ്ഥിതിയാണെന്ന് പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ അവനെത്തന്നെ ഈ ചുറ്റുപാടിൽ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് അന്യനായിക്കൊണ്ടോ അന്യനായിപ്പോയ അടിമയായിക്കഴിയുകയാണെന്നാണ് പറയുവാൻ നിർബന്ധിതനായിപ്പോകുകയാണ്. ഇന്ന് നമ്മുടെ ചുറ്റും നടമാടുന്ന സംഘർഷങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ മനഃശാസ്ത്രപരമായ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ഒന്നു വിലയിരുത്തുകയാണെങ്കിൽ അവിടെ നാം കാണുന്നത്, പരസ്പര ആദരവും വെച്ചുപൊറുപ്പും സ്നേഹവുമില്ലായ്മ, ദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെയും മനുഷ്യവിശ്വാസത്തിന്റെയും അഭാവം, ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളുടെ വിലയിടിവ്, സ്വാർത്ഥചിന്തയും സ്വാർത്ഥപ്രവർത്തനവും - അങ്ങനെ നിന്നു നിന്നു പോകുന്നവയാണ് അവയുടെ പട്ടിക. ഇന്നത്തെ മനുഷ്യനെ ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിന് നിദാനമായി നിലകൊള്ളുന്നത്, അവനു ചിന്തിക്കാൻ കൊടുക്കാതെയുള്ള ഓട്ടം അവൻ എവിടെ കൊണ്ടെത്തിക്കുമെന്നതാണെന്നാണ് എന്റെ ധാരണ. അഭിലക്ഷണീയവും അഭികാമ്യവുമായ ഒരുന്നതലക്ഷ്യത്തെ

ലേഖനം നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നതും നമ്മിൽ നിന്നാവശ്യപ്പെടുന്നതും അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുമെന്നുള്ളത് തീർച്ചയായും ഒരു വസ്തുതയാണ്. അവസ്തുതയുടെ അഗാധഗർത്തത്തിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്ന ആധുനിക മനുഷ്യന് സ്വസ്ഥതയുടെയും ശാന്തിയുടെയും അവർണ്ണനീയമായ ചൈതന്യം പകർന്നുകൊടുക്കുന്നൊരു ഉന്നതഗ്രന്ഥമാണ് - Rev. Gleason S.J. യുടെ "To live is Christ". അവസ്വസ്ഥതയുടെയും അസ്വസ്ഥതയുടെയും അന്ധകാരത്തിൽ നിന്നും ഇതൾവിരിഞ്ഞ് സ്വസ്ഥതയും ശാന്തതയും പരിലസിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് നമുക്കിവിടെ കാണാനാകുക. അവനെ 'നരകത്തിന്റെ ഗണത്തിലുൾപ്പെടുത്തുന്നവൻ', - 'ഞാനല്ലാത്ത' മറ്റൊരു 'നീ'യിൽ ഈശോ, 'ഞാനായിത്തീരുന്ന വസ്തുത' മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴാണ് - യഥാർത്ഥശാന്തിയും സമാധാനവും കൈവരുന്നവൻ ഗ്രഹിക്കുന്നത്. അതു വസ്തുതയാണ് - 'That they may be one' എന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ചൈതന്യമായൊത്തുചേർന്ന് ഇവിടെ സഫലീകൃതമാകുന്നത്. യഥാർത്ഥസ്നേഹത്തിലും, സ്നേഹത്തിൽ നിന്നുമാണ് ഉരുത്തിരിയുന്നത്. അയഥാർത്ഥസ്നേഹത്തിന്റെയും തെറ്റിദ്ധാരണയുടെയും ഇടവിടാതെയുള്ള ആണിയടികൾ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്, ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഒന്നും രണ്ടും മൂന്നും അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ഈട.

കെ.പി. ശേശവമേനോന്റെ "ജീവിതചിന്തകൾ" — വർഗ്ഗീസ് ചിരോത:

വായനക്കാരൻ, അധികം ചേരെ സംബന്ധിയും അനുഭവക്കാരനാണ്. കാരണം, അനുഭവം വെറുമാകുന്ന, ശാഠാന്തരങ്ങൾ നമ്മെ കടന്നുപോകുന്നവയാണ്; ദിശതെറ്റുന്നവയാണ്. ചിലരാത്രികൾ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ മനോദാഹത്തിന്റെ ഉടമയിലേക്കായി മാറിമറിയുകയാണ്ണെന്ന് ദർശിക്കുന്നു. ഈ പ്രതിദാനം അനുഭവിച്ചറിയുന്ന നമ്മിലേക്ക് പകർന്നുതരുന്നത് കെ. പി. ശേശവമേനോന്റെ 'ജീവിതചിന്തകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ചിന്താധാര ഏതെന്ന തുടങ്ങുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്.

വായനയുടെ കണ്ണാടിയിൽപ്പെട്ട് മനുഷ്യജീവിതമാകുന്ന മുന്നൂറുകൾ കനത്ത പാഠങ്ങളിൽ നിന്തരചിന്തമാകുന്നത് കിഞ്ചിത്താനാവാതെ വെമ്പൽകൊണ്ടുന്നൊരു ധന്യന്റെ ചിന്തകളാണവ. സ്നാതന്ത്ര്യത്തെ കൂടുപിടിക്കുന്ന, സ്വന്തജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ താണുചെല്ലുന്ന് മനുഷ്യജീവിതസാമൂഹ്യാവസ്ഥയിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുന്നു കണ്ണാടിപോലെ പ്രകാശപ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത കണ്ടുപോൾ, നമ്മൾ പഠിക്കുന്ന ഏതൊരു സാഹിത്യകൃതിയുടെയും പൊരുൾതേടുന്നതിനുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ നമുക്കുതന്നെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ, പെൺകുട്ടിയുടെ നടുങ്ങിയ ഹൃദയത്തിലേക്കുകയും നിത്യസത്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്ന ഏതൊരു മനുഷ്യനും തോന്നിപോകുന്നു, ഇതെല്ലാം നമുക്കുസ്വന്തമായി ജീവിതത്തെ വിലയിരുത്തുന്ന ഭാഗങ്ങളിലേക്കോ ഏതെന്ന്?

ഒരുപാടുവിഷമകരമായ കെ. പി. യുടെ 'ചിന്താധാര' ഏതെന്ന കണ്ടുപിടിച്ചു. മനുഷ്യജീവിതം നാം ഏതുതരത്തിലുള്ള വിധം മനോഭാവമാണ്; മനുഷ്യജീവിതം വരും ലോകത്തേക്കു മിടിച്ചുനിന്നു, കാണുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. മനുഷ്യനിലേക്ക് ഉണർത്തും നോടാൻ കഴിവുള്ള

താങ്ങേചോക്കും! ശ്രീമതി ശ്രീലേഖയെന്നാവും മഹാത്മാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ്; മഹാത്മജിയുടെ ചരമദിവസത്തിൽ മഹത്തായ ധന്യമുഹൂർത്തം ജീവിതവിജയത്തിന്റെ വഴിത്താരയിൽ സ്നേഹവും ശ്രീമതിയും. ഇതെന്ന വരെയും ഞങ്ങൾക്കു ചിരിയ്ക്കു കെ. ചി.

മഹാത്മാഗാന്ധി 100 വർഷങ്ങൾ—

ഇ. മരിയദാസ്—

ലോകചരിത്രത്തിലെ ഉജ്ജ്വലനും മഹാത്മാവായ യുഗപുരുഷന്മാരുടെ വേദനയിലേക്കു ഇന്നുചാഞ്ഞിറങ്ങി സംഭവബഹുലമായ ഭാരതീയന്റെ - വിശ്വമാനവന്റെ - മഹാത്മജിയുടെ കാൽക്കൽ വീണുവണങ്ങിയിലേക്കു ഒരു കുറിപ്പ്-

ഗാന്ധിജിയുടെ ജന്മശതാബ്ദി ആഘോഷിച്ച ലോകത്തിലെ സ്വീകൃതരായ നായകന്മാരും സംസ്കാരനേതാക്കളും മഹാമനീഷികളും സംഭവബഹുലമായ ചരിത്രധാരകളിലൂടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഡോ: രാധാകൃഷ്ണൻ ഈ വിശ്വചരിത്രകഥാശകലങ്ങളെ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

ഉദ്ധരണി — ഡോ: രാധാകൃഷ്ണൻ

നിറഞ്ഞ അഭിമാനത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടെ സമുദായത്തിനു ഒരു മുതൽക്കൂട്ടായി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലേക്കു കുറിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

How to win Friends and Influence People — Dale Carnegie -

ജോസ് കൊതോരത്ത് :

'താൻ ഉൾകനാണെന്ന് തന്നെ കുറ്റം പറയുന്നവരോടും ചിലപ്പോൾ നമ്മൾ ദേഷ്യപ്പെടാറുണ്ട്. അവരുടെ മനോഭാവത്തിനെ മാറ്റിയെടുക്കാൻ പലരീതിയിലും നമ്മൾ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ അത് വിജയിക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ പരാജയപ്പെടുന്നു. ഇതുപോലെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ പലപ്പോഴും നമ്മൾ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു 'മനശാസ്ത്രജ്ഞൻ' ആയി അനുഭവപ്പെടും. മറ്റുള്ളവരെ എങ്ങനെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവരാൻ സാധിക്കുമെന്ന കലയെക്കുറിച്ചാണ് ഡെയ്ൽ കാർനേജ് 'How to win friends and influence People' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. നമ്മളിൽ പലർക്കും 'മറ്റുള്ളവർ' എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല' എന്ന അനുഭവമുണ്ടാകാറുണ്ട്. ഡെയ്ൽ കാർനേജിന്റെ ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ അത് മാറിയേക്കാം! ജീവിതം ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തോടെ!! ഈ ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാവരേയും നമ്മുടെ അടുത്ത സുഹൃത്തുക്കളാക്കി മാറ്റാൻ സാധിക്കും.

രസകരമല്ലാത്ത പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഒരു 'മടുപ്പ്' അനുഭവപ്പെടുക സാധാരണമാണ്. എന്നാൽ രസകരമായി സംഭവങ്ങളിലൂടെയാണ് കാർനേജ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ തന്റെ അനുഭവങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അനാവശ്യം നന്നായി ചിരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കാർനേജ് നമ്മളിലേക്ക് ചിന്തോദ്ദീപകമായ ഒരു സമീപനമാണ് പുസ്തകത്തിലൂടനീളം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവരെ സ്വാധീനിക്കുന്നതിനും ജീവിതത്തിലേക്കു നേടിയെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ചിലതാണ്.

മിശിഹായുടെ സന്ദേശമായ ഉണർത്തൽ ആഴത്തിൽ അനുഭവിക്കുകയും ശ്രേഷ്ഠമായി ചെയ്യുകയും ചെയ്യുക. അപ്രകാരം താൻ ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ ഒരു രക്ഷകനായി സംസാരവിഷയമാകുക. മിശിഹായുടെ ആശയം ഗ്രഹിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക. അപ്രകാരമുള്ള ഒരിടയനെ വിശ്വസിക്കുന്നതിനെ മനുഷ്യൻ സ്വന്തം കൂടെ സമ്മതിക്കുന്നതുവരെ തുടരുകയും ചെയ്യുക.

നമ്മുടെ വൈയക്തികജീവിതത്തിൽ സൗഹൃദബന്ധം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് ഈ ഗ്രന്ഥം വളരെ സഹായകരമാകും.

Becoming Christ

Fernandes S.J.,

J. Vadakumchery:

The best book that has attracted and altered the course of my life, is 'Becoming Christ'. A person who reads it and practises so, can surely become another Christ.

The clarion call that sounds in the depth of every human being, is to become Christ. A Seminarian views it as his immediate and intense actualization. But this is not a bolt that comes from the blue all on a sudden. Instead, it is a current, a gradual and steady process of be-

coming. The author, in a lucid style, depicts these different procedures, backed up by, theological as well as practical means and measures.

There are four parts in this book. First and foremost, the author analyses the spirit and the attitude which Christ had. The next two divisions portray the process of diving deep into the mystery of Christ; of meeting Him in the Sacraments, in prayer, in studies and in human relations. And the final phase includes the 'product another Christ'.

The most important part that touches the depth of our being, is the explanation of the 'Eucharistic Sacrifice'. The Mass as a 'Christic experience' will surely catch the heart and eyes of everyone. Also the meditations on the consecrated host is impressive and inspirational.

In a birds eye-view, this is a guide book, for all Christians; a must for every Seminarian, who wishes to grow into the mature measure of Christ.

P. 144 ഇടം

ചൂടനാരക ക്കുന്നിടു –
ന്നിടയിൽ വീടുകളുണ്ട് നിന്നുവിൻ

ഉന്നേശിക്കുക. ചരാജയങ്ങൾ കണ്ട് നിരുത്സാഹനാകാതെ ന്നവേഗം ചൂടും മുന്നേറണമെന്ന ന്നുപദേശമാണ് സാഹിന്യകാരന്മാരിൽനിന്നും കേൾക്കുന്നത്. കഴിഞ്ഞ കാലത്തിന്റെ ജീർണ്ണതയിൽ കണ്ണുകളുറപ്പിക്കാതെ, സ്വന്തം ദൗർബല്യം സ്വന്തം കർമ്മ ചലനത്തിലൂടെ കണ്ടെത്തുവാനുള്ള പ്രേരണ നിലനിർത്തുക എന്നതാണ് സാഹിന്യത്തിന്റെ ധർമ്മം. ചലനമില്ല, ശ്രവത്തിലാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം. കാളിദാസന്റെ വാക്കുകൾ ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്:

ചിന്നവണ്ടിനു ചൂത കാറിനാലേ
നീയോ കുതിച്ചു ചവുട്ടിടുന്നും.

ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെയും സംസ്കൃതിയേയും കുറിച്ച് പുതിയ വിക്ഷണ ചാതുരിയോടെ, മനുഷ്യസ്നേഹത്തോടെ ഉറ്റുനോക്കുകയാണ് സാഹിന്യകാരന്മാർ ചെയ്തുവരുന്നത്. ദേശ ഭാഷകളുടെ ലൈംഗിക രാഷ്ട്രീയത്തിലും മുങ്ങി മനുഷ്യനെ വീണ്ടുമുടിയുകൊല്ലാൻ നോക്കുന്നതിനെ ചെറുത്ത് ജീവിതത്തിന് പുതിയ നന്മകളുണർത്തുകയല്ലേ കാര്യം? മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ ജീവിത വിക്ഷണത്തെ സ്തുതിയുകൊണ്ടും നന്ദിയുകൊണ്ടും ഈ ലേഖനം ഉപസംഹരിക്കാം:

ഉചണ്ഡമേ, നീ ചലദുഃഖജ്വാലം
നിറഞ്ഞതാണെങ്കിലു മിരുണ്ടതും
ചേതോഹരകാഞ്ചികൾ നിങ്ങളുള്ള
കാലത്ത് നിൻചേരിലെ വൻ വെറുക്കും?



27 Years after Independence.

ചെറുകഥ –

മറുത്ത കാൽപ്പാടുകൾ



– പാറുക്കുട്ടി

ചക്കുളത്തുകാവിലെ വൃശ്ചികോത്സവത്തിന് കൊടിയേറിയതിന്റെ പിറ്റേന്നാൾ നഗരം നിറയെ ആളുകളാണ്. കുട്ടികളും കാരണവന്മാരും കാവടിയും പൂക്കാവടിയുമായി ഭക്തിയുടെ പരകോടിയിൽ നിൽക്കുന്ന സമയം. ഗോപുരത്തിന്റെ മുകളിൽ നിന്നും താഴെ നിൽക്കുന്ന ഭക്തജനങ്ങളെയും ആനകളെയും കാണുന്നതിന്റെ ത്രില്ലിലാണ് ഞാനും ചേച്ചിയും. ഞങ്ങളുടെ കൂടെ ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറുണ്ട്. ഓരോ ഫോട്ടോ എടുക്കുമ്പോഴും ഞങ്ങൾ ഓരോ പോസ് കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഫോട്ടോഗ്രാഫർ ഞങ്ങളുടെ ഫോട്ടോ എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ചേച്ചിയുടെ കാതിൽ എന്തോ പറയുന്നതും ചേച്ചി ചിരിക്കുന്നതും കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. ഞാൻ ചേച്ചിയുടെ കാതിൽ പറഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ ചേച്ചി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഞാൻ ചേച്ചിയുടെ കൈയിൽ പിച്ചിയപ്പോൾ ചേച്ചി പറഞ്ഞു, "ഞാൻ പറഞ്ഞതെന്താണെന്ന് അറിയണമെങ്കിൽ നീ ഫോട്ടോഗ്രാഫറോട് ചോദിക്ക്." ഞാൻ ഫോട്ടോഗ്രാഫറോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു, "ചേച്ചി പറഞ്ഞത് ഞാൻ പറയില്ല." ഞാൻ ഫോട്ടോഗ്രാഫറുടെ കൈയിൽ പിച്ചിയ

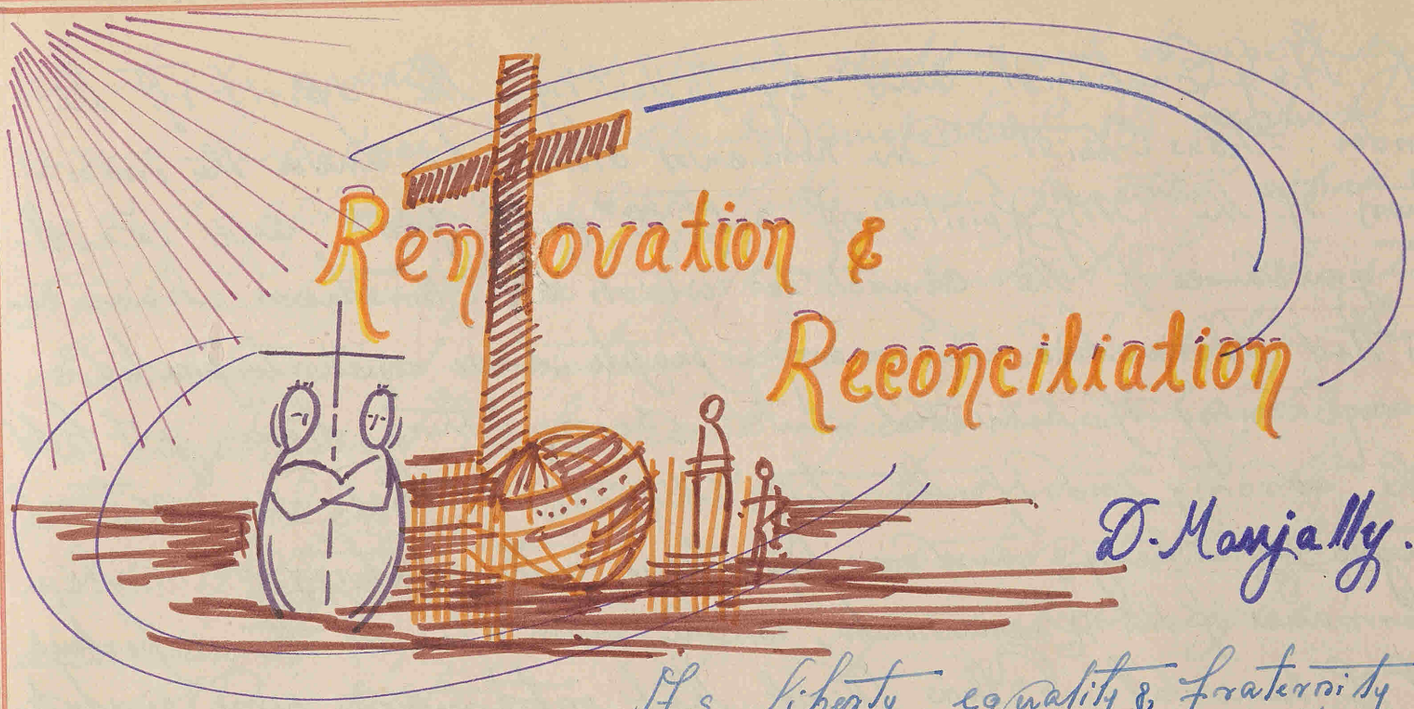
താന്റെ സ്നേഹനിധിയായ അച്ഛനെക്കുറിച്ചുള്ള
ഓർമ്മകൾ വെടിഞ്ഞ അനുഭവം അവനെ അലോസരപ്പെടുത്തി. കുറച്ചു വലിയ
ഒരാളായി കാണാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്ന അച്ഛന്റെ അന്ത്യനിമിഷങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള
ദയത്തിന് പൂർണ്ണമായും ഉൾക്കൊള്ളാൻ. മനസ്സാലും ശരീരത്തിനാലും തളർന്നു
പോയിരുന്നു അച്ഛൻ. അന്നുച്ചയ്ക്ക് താൻ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന
സംഘർഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് അച്ഛനോട് പറയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിനുള്ള
അവസരം കിട്ടിയില്ല. ഇനിയൊരിക്കലും അതിനുള്ള അവസരം ഉണ്ടാകുകയുമില്ല.
ഇപ്പോൾ അച്ഛന്റെ ഓർമ്മകൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. അതിനെ താലോലിച്ചുകൊണ്ട്
ഇരിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ മനസ്സിൽ കുറ്റബോധത്തിന്റെ ഒരു നീറ്റൽ
അനുഭവപ്പെട്ടു. അച്ഛന്റെ അവസാനനാളുകളിൽ അച്ഛനോടൊപ്പം
ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അച്ഛനുവേണ്ടി ഒന്നും ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ
എന്ന കുറ്റബോധം. അച്ഛന്റെ ചിതയ്ക്കു തീകൊടുത്തപ്പോൾ അവന്റെ
മനസ്സിലെ കനൽവലയം വിട്ടുപോയില്ല. അവൾ തന്റെ കൈകൾ കൂട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട്
അടുത്തുതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി ഒന്നും
ചെയ്യാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നതിന്റെ വേദന അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു.
സ്നേഹിക്കാൻ മാത്രമറിയുന്ന അവളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു നീറ്റലായി
അതുണ്ടായിരുന്നു. തുടച്ചുമാറ്റിയിട്ടും തുടച്ചുമാറ്റിയിട്ടും വീണ്ടും വീണ്ടും
വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കണ്ണുനീർ അവൾ കാണാതിരിക്കാൻ അവൻ പാടുപെട്ടു.
അവൾ കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു അവന്റെ ഓരോ ഭാവമാറ്റങ്ങളും. അവൾ
അവനെ ചേർത്തുപിടിച്ചു. അവന്റെ നെറ്റിയിൽ ഒരു ചുംബനം നൽകി.
അവന്റെ കൈകൾ അവളുടെ മുഖം കോരിയെടുത്തു. അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക്
ഉറ്റുനോക്കി. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന സ്നേഹവും
കരുതലും അവനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. അവൾ അവന്റെ കൈകൾ തന്റെ
കൈകളിലേക്കെടുത്തു. അവന്റെ കൈകളിൽ അവൾ ചുംബിച്ചു. അവൾ
അവനെ ചേർത്തുപിടിച്ചു. അവന്റെ തലയിൽ തലോടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.
അവൾ അവനെ ചേർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ അവനെ
ചേർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ അവനെ ചേർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ണം വീട്ടിൽനിന്നും പുറത്തേക്കെങ്ങും പോകരുതെന്നും കൊതുകുകടിയേൽക്കാതെ കൊതുകുവലയ്ക്കുള്ളിൽ കിടന്നുറങ്ങണമെന്നും ഉപദേശിച്ചു. ഞാൻ ഉറങ്ങിയ ആ രാത്രിയിൽ, ലോകത്തിന് ഒരു അനർത്ഥമായി തോന്നി. ഉറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ കുറുകെ ചാടിയ പൂച്ചയെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം ഞാൻ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ ഉണർന്നപ്പോൾ ഞാൻ കിടന്നുറങ്ങിയ കട്ടിൽ ഒരു ചെറിയ കുഴിയിലായിരുന്നു. ഞാൻ കിടന്നുറങ്ങിയതിനുശേഷം ഏതോ ഒരു ഭീകരജീവി എന്റെ കട്ടിലിനടിയിൽ കുഴിയുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഉണർന്നതിനുശേഷം

ന്നുചെന്നുചിലുചെന്നുകയാം. എങ്കിലും നമുക്ക് നോക്കി ചെയ്യാം.

നാലഞ്ചുനാളോളമല്ല നീണ്ടത്. ഒരുനാളിലും തന്റെ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരുനാൾ അവൾ ഉണർന്നപ്പോൾ തന്റെ കാര്യങ്ങൾ ഓർത്തു. ഇന്നലെ ഉണ്ടായതെല്ലാം അവൾ ഓർത്തെടുത്തു. ഇന്നലെ ഉണ്ടായതിനെപ്പറ്റി അവൾ ഒന്നും ചിന്തിച്ചില്ല. ഇന്നലെ ഉണ്ടായതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. തന്റെ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ ഭർത്താവിനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. ഭർത്താവിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ കുഞ്ഞിനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. കുഞ്ഞിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ അമ്മയെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അമ്മയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ അച്ഛനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അച്ഛനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ ഏട്ടനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. ഏട്ടനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ അനുജത്തിയെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അനുജത്തിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ അനുജനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അനുജനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ ഏട്ടത്തിയമ്മയെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. ഏട്ടത്തിയമ്മയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ അമ്മാവനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അമ്മാവനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ അമ്മായിയെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അമ്മായിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ അമ്മാവന്റെ മകനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അമ്മാവന്റെ മകനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ അമ്മായിയുടെ മകനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അമ്മായിയുടെ മകനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ അമ്മാവന്റെ മകളെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അമ്മാവന്റെ മകളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ഓർത്തത് തന്റെ അമ്മായിയുടെ മകളെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അമ്മായിയുടെ മകള



Renovation & Reconciliation

D. Manjally.

If's Liberty equality & fraternity were the slogans of French Revolution, Renovation and Reconciliation are the slogans of the Jubilee Year 1975. These terms though used so popularly now-a-days, have a wider connotation. These terms or ideals are mutually complementary and contributary. The renewal of man and his reconciliation with God, which come-out in the first place at a deep level in the inner sanctuary of the soul, where a man's conscience is called upon to effect its own conversion or "meta noia" through faith and penitence and to tend towards the fullness of charity. Nothing great will come out if it is not from the heart of man.

Renovation means the renewal of Christian life (for Christians) by going deep into the unfathomable sources of Christian life, which are Holy Scripture,

and Holy Eucharist and by following the spirit of the founder Jesus Christ. The renewal should be under the inspiration of the Holy Spirit, not selfish self spirit, and excellent guidance of the Church to which all Christians have committed themselves. So many people have misinterpreted the meaning of renewal and some others have got hold of the wrong end of the stick. They think that some external changes eg change and modifications in the Liturgy or in the performance of the Sacraments, is the essential or the important part of renewal. Others think that introducing some revolutionary or fantastic ideas in theological, moral and spiritual field is renewal. Again some others think that abolishing everything that is old or traditional and admitting what is new and modern is renewal. All these are correct looking through certain angle and wrong looking through other; or so to say they are partially and partially wrong. The first and foremost element of renewal is to be what we ought to be, to understand our identity and purpose of life. To adapt something new is not renewal in itself. Our all activities for example Liturgy, prayers, Sacrament, Evangelisation, social work etc. should be renewed according to the signs of the time, so that it will be meaning full and useful for the modern man. Old and out of date traditions

are to be eradicated. Each person should renew himself by prayer and penitance. He should understand the modern theories and approaches in different fields and practise what is profitable and justifiable. In short renewal for christians is becoming real christians. But as His Holiness Pope Paul VI has emphasised in his recent speeches renewal and reconciliation is not only to Catholics Christians but to the whole world. Non-Christians are also expected to renew their life according to moral, social and spiritual principles.

Reconciliation

Reconciliation has three important dimensions according to its specific character. The three fold Reconciliation are the following — reconciliation with God with one self and with others.

1. Reconciliation with God.

With God

First of all we have to be reconciled with God to whom we owe our very existence. He sustains and protects us and without Him we are nothing. He created us out of His Love and above all adopted us as His sons. We are ontologically related to God, Who is One, True and Good. Sin, as we know, is the aversion from God. By the sin of Adam and his posterity we are going astray from God. But God sent his son to reconcile us with Him by His Paschal mystery. Though Christ has reconciled

us with God it is not complete because we have to reconcile ourselves conciously with God through Jesus Christ. The Materialist philosophy and death of God theology have influenced so many to abandon God. The number of atheists and anti theists is increasing day by day. We of this think that the progress that has been made with the help of modern science and technology will solve all problems. Science cannot give real happiness & peace to human beings. Only God who is all powerful can solve and explain the polarities and paradoxes of human existence. When through prayer and reflection we have renewed our awareness of God and of His goodness & mercy towards us we come to appreciate how the first move of reconciliation toward God Himself. We must ask His forgiveness for our forgetfulness and for our failings in His service and promise Him that we shall live according to His will. We have to 'burn the candle at both ends' to love God and to make Him loved. By our exemplary life others should feel that there is God. We have to be men of God otherwise the accusation of Gandhiji will be still valid in our case, "I love Christ but hate Christians. We have to make God and Christ as the centre of our life who conditions and harmonises it. We should not take our own

absorbing and fallacious egoism as the first one which all our activity is to turn.

2. Reconciliation with ourself.

It is only when we think about God and our relationship with Him that we acquire a sense of proportion about ourselves and becomes reconciled with ourselves. If we really know ourselves we will know God also who is the basis or substratum of our existence. We should be faithful to ourselves and respect our own personality & dignity. We are to be led by our correct intellect than emotional tendencies. We should be conscious of our role in the drama of life. There is nobody else who is responsible for our personal life - its failure or success. As we know every man is unique and irreplaceable. We must discover ourselves, be converted, be set free, so that we may serve the world more perfectly. Each one of us must feel himself and with in himself the religious, psychological, moral and affective turmoil which the Holy Ghost invites to achieve.

3. Reconciliation with Others

The process of reconciliation which involves a new awareness of God and of one's own position as creature will inevitably be completed

by a process of reconciliation with one's fellow men. Man by his very nature is a social being and he develops his personality by sharing - mutual giving and receiving. Though we are many we all are one and there should be unity in diversity. Mutual understanding, respect, commitment is indespensable for sound common life. We should be faithful to our duty towards others, their dignity and personality. Our attitude should not be that of J. P. Sartre for whom Hell is other man is a hell but that of Gandhiji for him every man was brother. All are created by God with equal rights and privileges though they vary in some their aspects. So there should not be any discrimination between colour cast and creed. We have to move heaven and earth in establishing Universal brotherhood, which was preached and practised by religious reformers. Now everywhere we can see black marketing, black money, bribery, murder, theft, corruption, adulteration etc. These are clear manifestations of disregard for others. If we hate one brother how can we love God?

Conclusion

Renovation and reconciliation have paramount importance in this modern era especially for young people who are longing for radical change of life and for the establishment of Justice and peace of brotherliness and solidarity among men

The Motto of our Jubilee Year has so many connections with the historical Jewish Jubilee. Let me conclude with the words of Pope Paul VI "At a distance of ten years from the end of the Second Vatican Council, we view the Holy Year as the ending of a period of reflection and reform and the beginning of new phase in the theological, spiritual and pastoral spheres which will unite us together and above all with God."

P. 104 തുടർച്ച

ഇനുതും കനിവുതി നിക്കി നിലാവാ-
ലൊരു പരിഭാഷണമെഴിച്ചാൻ
മിണ്ണിൻ രശ്മിതെന്നും വീശി
നിന്നിൻ മുഖമതി രെത്തിയുന്നു.
നീരദപാളിതുന്നു തിഴക്കാൻ
നീലിമ ചൂണ്ടു വിഹായസ്സിൽ
നീരെന്തിനൊരുങ്ങുന്നെ പടവഴി
നിന്നെ നിന്നെ ചായുന്നു.
ഏതു വിധിതം പ്രകൃതി നിനവാം
സുന്ദര മോഹന രൂപങ്ങൾ
ഇനിയുണരാനാം മിഴികളെഴുന്നും
നവരാഗങ്ങളുമായുടെ മുപടി നീ.

കഥ –

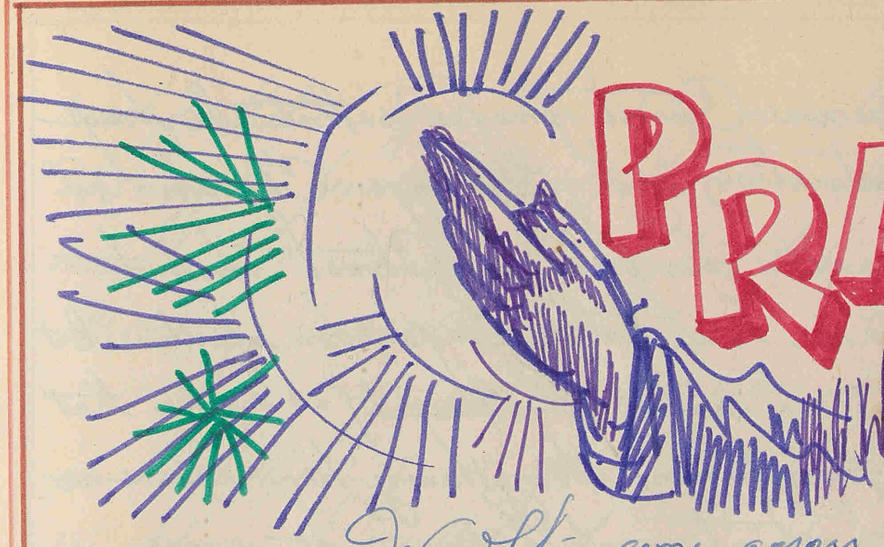
മഴ

– ചെറിയാൻമേനോമ്പേരി



പുറത്തു ദിവസം മുഴുവൻ. ഞാൻ അങ്ങനെ പുറത്തേക്കു നോക്കിയിരിക്കുന്നു. മിനിറ്റുകൊച്ചുന്ന തണുപ്പു്. മഴതുടങ്ങിയിട്ടു് ഒരേ ദിവസങ്ങളായി. ഉണ്ടൽപ്പാടുകൾ ഓരോന്നുമുങ്ങി. ഗന്ധം പ്രവഹിച്ചു. മഴ വർദ്ധിച്ചു. മഴ പെരുംമഴയായി. ചേമ്പിലയായി. പൂഴകൾ കവിഞ്ഞൊഴുകി. ആറുകൾ കവിഞ്ഞൊഴുകി. നദികൾ കരകവിഞ്ഞൊഴുകി. എങ്ങും വെള്ളപ്പൊക്കം. പെട്ടെന്നാണ് വലിയൊരു ബഹളം. ഞാൻ തിരിഞ്ഞു. ഞാൻ ചുറ്റുമൊന്നു നോക്കി. ഒരുകൂട്ടം ആളുകൾ; അവർ, നനഞ്ഞുകുതിർന്ന ഒരു കൂട്ടം പഴംതുണികൾ. ചിലരുടെ മുടിയിൽനിന്നും മീനുകളുണ്ടു് അവരുടെ സമ്പാദ്യമായിട്ടു്. എന്റെ വീട്ടിലും വെള്ളം കയറാൻ തുടങ്ങി. ആരോ പൊങ്ങിപ്പൊങ്ങി വന്നു. ഞങ്ങളും ഓടിത്തുടങ്ങി. നനഞ്ഞ പഴംതുണികളുമായി. എപ്പോഴും തിരിഞ്ഞുനോക്കിയും കണ്ണുകൊണ്ടിരുന്നും അവിടെയിരുന്നു. മലയാളികളെ സ്നേഹിക്കുവാൻ അവരെ നുണപ്പിച്ചു. കേരളം തുടച്ചുപോയി. മലയാളികൾക്കെല്ലാം അവിടെ ഓടിപ്പോകൽ മാത്രം. കേരളം നശിച്ചു. കേരളമെവിടെ? കേരളമെവിടെ? കേരളസംസ്കാരമെവിടെ? കേരളീയരെവിടെ? എങ്ങും മുടന്തൻപ്പാടുകൾ; കുഴപ്പായി. മുത്തശ്ശികൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "പണ്ടു്, പണ്ടു്, പണ്ടു് കേരളമെന്നൊരു നാടുണ്ടായിരുന്നു ....."





PRAYER

THOMAS PUTHUPARAMBIL

We often come across people complaining about prayer. Ordinary people pray for their needs very often for their material needs and most probably may not attain desired results. Consequently they begin to refuse to pray. Many philosophers also we find some kind of aversion to prayer. They cannot understand how God who is eternal and immutable can hear and response to their requests. Moreover they doubt the need of praying when God is omniscient and omnipresent. Prayer is a riddle both before the ordinary people and also among the intellectuals.

What is the function and power of prayer then? It is a matter of our own experience that prayer very often does not change the external situations but prayer does something else. I shall illustrate an example here. A merchant goes to pray. He naturally pray for the profit of his business, to get out of the immediate loss. But he may not realize this end. what happens is that some internal changes take place in him. Because of this change he withstands the loss. He receives a new energy which enables him to face the calamity with courage. And certainly he will experience it.

It is what exactly happened in the prayer of our

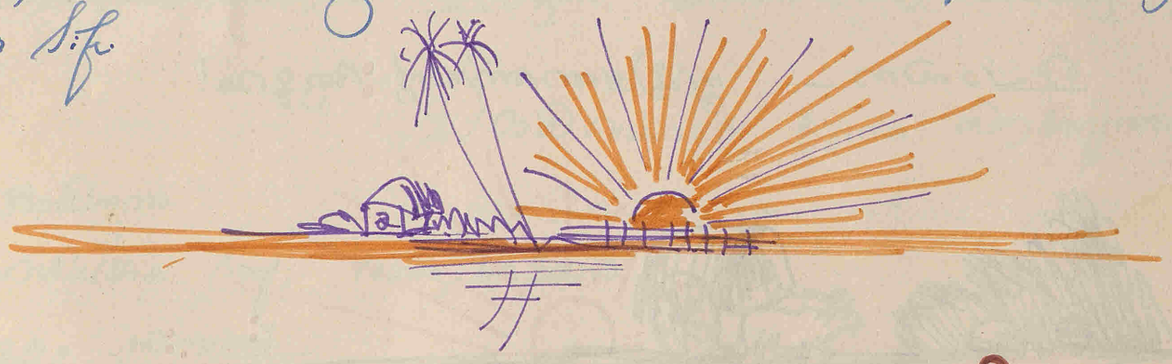
Lord in the garden of Gethsemini. Christ prayed so that the hour might pass from him. But the situation did not change. Christ had to face the same situation even after his prayer. Christ had to take up the cross which the Father had placed upon his shoulder. But something did happen there. We read in the Gospel of St. Luke that there appeared to him an angel from heaven, strengthening him. Jesus acquired new strength to face the situation, to take up the cross.

So now what is the function and power of prayer? Prayer does not try to rearrange the Divine plan. But on the contrary in prayer we are rearranging our plans in accordance with the divine plan which is eternal and immutable. "God created man in his likeness and now man tries to create God in his likeness," proposed Voltaire. When we try to place our petty wishes, our selfish motives upon the plan of God we are trying to do the same. But in prayer we should change our attitude, our outlook, our wishes and ambitions and bring them into the harmony of divine plan, divine will. So prayer effects a total transformation in us, not in God. We open ourselves to the working of Holy Spirit within us, destroying the bonds of selfishness. It enables to place our entire trust in God. Divine Light enters into the inner chambers of our being, brings new strength to face the trying issues of every day. So prayer brings about a total transformation of our entire personality.

When we are thus transformed, no anxiety can disturb the equilibrium of our existence. We will come to

realize that God is working in us, He is sanctifying us and in order that He may be present in us fully, He is destroying our selfishness. Then the numerous worries and anxieties that encircle us will break down and the divine light will transform us.

It is in this stage that one can assert with St. Paul that 'It is not I but Christ lives in me. Then only the entire life can be called a prayer. The whole life will be an affirmation an 'Yes' to the Divine plan. Our will becomes one with the Divine Will. In this stage the unification of the entire human race into one point omega, will be actualized. This is the role and function of prayer in our life.



Can you Answer? —M. Vadakkan.

1. How many words are there in Malayalam Language?
2. Can you make a simple sentence with three "because"?
3. What does UUTB4PP mean?
4. Answer in two seconds: 9x19x29x39x59x77x81x93x0?

(Answers on p. 143)

P.114 തുടർച്ച

സംഗ്രഹിച്ചു. / അതോ, കലിയുഗത്തിലെ കൽക്കിയുടെ അവതാരമോ?

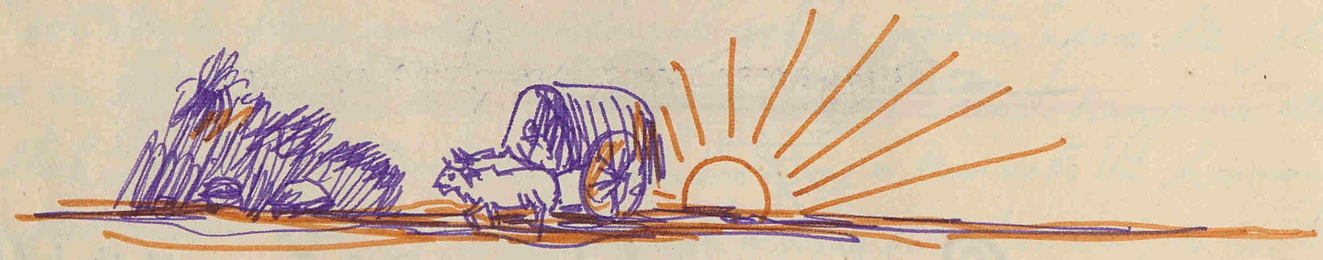
നേരം വെളുത്തുതുടങ്ങിയിരുന്നു. അവരുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മിന്നിക്കിടന്നു. അതിന്റെ അടുത്തു നിന്നു നിന്നു വന്നു..... കുറച്ചു കൂടി, കുറച്ചു കൂടി, ... തൊണ്ടയിൽ പൊക്കി പിടിച്ചു ..... പിടുത്തം ഇയഞ്ഞു..... ഇയഞ്ഞു..... പിന്നെയും ഇയഞ്ഞു ..... മെല്ലെ മെല്ലെ മുകളിലേക്ക്....

അപ്പോൾ ഭൂതിന്റെ ഗർഭഗൃഹത്തിലെ ചിന്തകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെ നിരാശതയിൽ മിണ്ടിപ്പോകാതെ നിശ്ചലനായി. ഭടന്മാർ പോയി....

- - - - - - - - - - - - - -

കഷ്ടമെന്നിയെവിടെ? കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളിലെ അഗാധതയിലോ? അതോ സൃഷ്ടിയുടെ പൂർവ്വഘട്ടമോ?

ചിന്തനം — സൃഷ്ടിയന്ത്രത്തിന്റെ അനുഭവം!

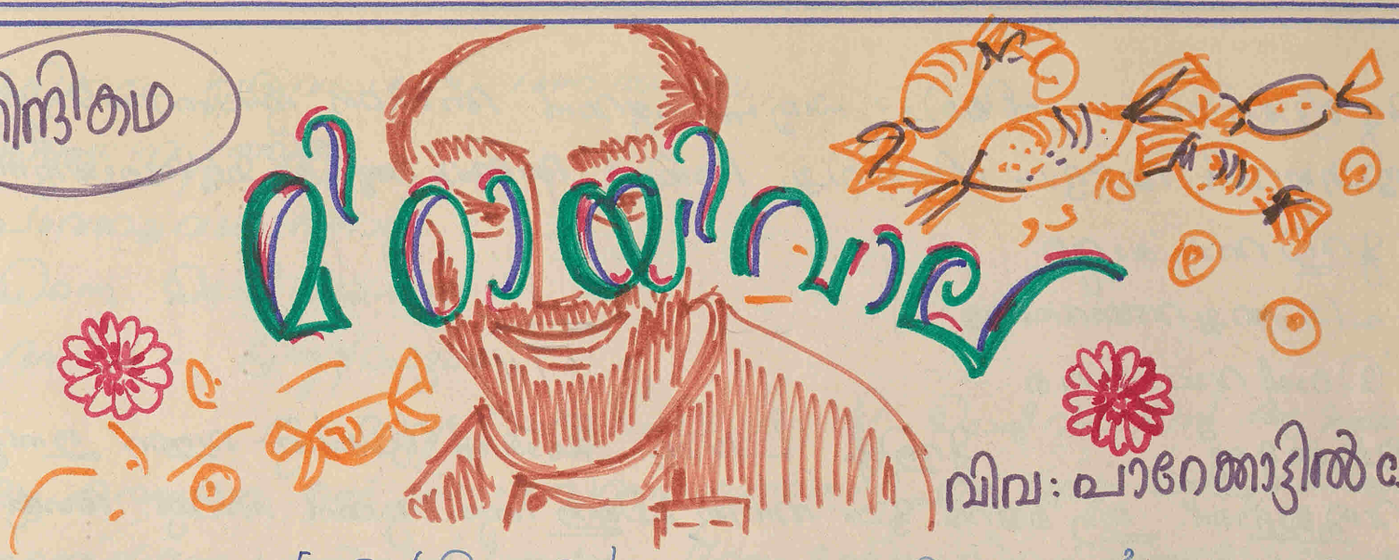


ഉരുകിടുന്ന മഴിനീരിലിട്ടു—
മുരുന്നുമുനും ഭ്രുവനൈകശില്പി
അരക്ഷ്യഹൃത്താം അനഘനെന്നേയോ
ചിന്തിത്തരത്തിനുപയുക്തമാക്കാൻ....

— നാലപ്പാട്ട്

ഹിന്ദികഥ

മീരാഭായി



വിവ: പാറേക്കാട്ടിൽ C.S.T

[ചെറിയൊരു കാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് വലിയ സന്തോഷം നൽകുന്നതാണ്. ഒരു കുഞ്ഞ് തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സിംഹത്തിന്റെ മുഖത്തിനു മുമ്പിൽ 'അസ്സൽ' ചെയ്യാൻ സാധിക്കാതെ വരുമ്പോൾ, മകളുടെ കൊഞ്ചൽ തന്റെ തൊഴുകയ്യെ നേരമ്പോക്കിൽ കൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുമ്പോൾ, അവനവൻ ചെറിയൊരാൾ ഒന്നുമാകുന്നു. എന്നാൽ മീരാബായിക്കു തന്നെ തിരിച്ചറിയുന്നു]

മീരാബായുടെ കുടുംബം സനാഢ്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും തൊട്ടടുത്തുള്ളതായിരുന്നു.

സ്നേഹശീലയായ ഭർത്താവ്, രത്നംപോലെയുള്ള പുത്രിമാർ.

ധനത്തിനും സമൃദ്ധിക്കും.

സന്തോഷത്തിന്റെ അപ്രതീക്ഷിതമായ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു.

ആനന്ദാതിരേകങ്ങൾ... സന്തോഷം അവിടെ തന്നെ തങ്ങിനിന്നു... ആനന്ദം നൃത്തം ചവിട്ടി. സമാധാനം എപ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നു മീരയുടെ ചിന്തയിൽ.

എന്നാൽ അവിടെ വിധിയുടെ ക്രൂരമായ ഹസ്തമുണ്ടായിരുന്നു. ദാരുണമായ.....

രണ്ടു കുടുംബത്തെയും മീരാബായെ ആണല്ലോ ബാധിച്ചു.

തീരാ ദുഃഖമായി... മീരാബായുടെ ദുഃഖത്തിന്റെ ചുമലുകളിലേക്ക് അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

ഭർത്താവിന്റെ അനുജനും പിതാവും വിശ്വസ്തനായ ഒരുപാടുപേരും ഒരുമിച്ചു മരണപ്പെട്ടു മീരയിൽനിന്നും അവരെ തിരിച്ചെടുത്തപ്പോൾ ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ ഭീകരത

ഒരു കുടിലിനുള്ളിൽ നിന്നും സ്ത്രീകളിലും സംതൃപ്തിയുണ്ടാകുവാൻ അങ്ങനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ മാധുര്യം നുണയുവാൻ അദ്ദേഹം തിരുമാനിച്ചു. അതിന് അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ച മാർഗ്ഗമായിരുന്നു- 'മിറാബി വാച്ച' യാത്ര.

പാവക്കച്ചവടക്കാരനായുള്ള.

'ഇരാബി വാച്ച' യാത്ര.

മിറാണ്ടയും... മിറാബിയും പാവയും ഒരിക്കൽക്കൂടി വീണ്ടും ഒന്നിച്ചുള്ള വസന്തത്തിനായാണ്. ഒന്നു കണ്ണടച്ചു തുറക്കുന്നതിനുള്ളിൽ അവർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ സ്നേഹം തിരിച്ചുപിടിക്കുവാൻ സാധിക്കും. അവർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ സ്നേഹം തിരിച്ചുകിട്ടുവാൻ സാധിക്കും. നഷ്ടമായിപ്പോയ ഒരു സ്ഥലം അവരിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന സ്നേഹംകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കും.

"പാവയ്ക്കോ, പാവ, പാവ...?" ——

ആശ്ചര്യപ്പെടുന്ന ശബ്ദം.

അന്ന് വീഥിയിൽ മുഴങ്ങിയത് സ്വപ്നം. പിന്നീടുണ്ടായിരുന്ന അനുഭവങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റങ്ങളും.

ഓരോ വീടും കയറിയിറങ്ങി, അവരുടെ കയ്യിലിരുന്ന പാവകളെ മുഴുവൻ വിറ്റഴിച്ചിരുന്ന സഹചാരിയും, പുറകോട്ടുള്ള ഓരോ ചുവടിലും ഓരോ പാവയെ കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന ചിത്രശലഭവും; ഓരോ വീടും ഓരോ വിലാപയാത്രയുടെ പാതയിലേക്കു കാൽവെച്ചതായിരുന്നു.

പാവകളെ തിരിച്ചുകിട്ടുന്നവരുടെ വിലപേശലുകളുണ്ടായിരുന്നു. വാങ്ങുന്നവരെ വിലപേശിയാണ് പാവകൾ വിൽക്കുന്നത്. ഓരോരുത്തരും കയ്യിലുള്ള കാശിന് നഷ്ടപ്പെട്ട പാവയെത്തന്നെ തിരിച്ചുകിട്ടുവാനായി സംതൃപ്തരാകുവാനും അവർക്കാണ് അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനാണ്. കാശില്ലാത്തവരുടെ പോലും പാവകളെ തിരിച്ചുകൊടുക്കും. ഓരോരുത്തരുടെയും മിഴിനീരിൽ ഈറനണിഞ്ഞ ഓർമ്മകളിൽ ഇരാബിവാച്ച പാവയെ വച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിഴിനീർ സംതൃപ്തിയുടെതും കൂടിയായിരുന്നു. അവരുടെ ചുണ്ടിൽ വിരിയുന്ന നിഷ്കളങ്കമായ പുഞ്ചിരിക്കായിരുന്നു അദ്ദേഹം കാത്തുനിന്നിരുന്നതും.

ഒരിക്കൽ മിസ്സിസ്സിപ്പിയിൽ വന്ന സ്ഥലത്ത്
മറ്റൊരു ഭാഷ്യത്തിൽ
പ്രാവശ്യാചാരനായും
പിന്നെ, മിശിഹാ വാചാലയായും
അദ്ദേഹം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു

ഈ സത്യം മനസ്സിലാക്കിയ രണ്ടു പേർ മിശിഹാ വാചകത്തിൽ രണ്ടു മനുഷ്യനും, രണ്ടു സന്ദേശവും കണ്ടു സംശയനിവാരണത്തിനായി ഈ ചോദ്യം ചോദിച്ചു. "നിങ്ങൾ തമ്മിൽത്തമ്മിലോ തമ്മിൽത്തമ്മിൽച്ചേർച്ച ഇവർക്കും മിശിഹായ്ക്കും വിള്ളൽ വന്നത്?" "എന്തുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ നിത്യ നാഥൻ വിലപ്പെട്ട സാധനങ്ങൾ വിഴുങ്ങുന്നത്? മാഷിക്കോണ്ട ഇടുങ്ങിയ ഭോഗപഥം തിരുമുടുന്നത്?" മിശിഹാ വാചാ തന്റെ ചരിത്രാഖ്യാനം പറഞ്ഞു അവസാനം തന്നെത്തന്നെ ഇട്ടിച്ചേർത്തു. "പറഞ്ഞതിനെ വേണ്ടിവരുകിൽ, ഞാൻ മച്ചിവരം നടത്തുന്നു. എന്റെ സ്നേഹം എല്ലാ മുഖത്തുമായി പകുത്തുനൽകുന്നതാണ്, നിങ്ങളുടെ സൗഹൃദിയാണ്, എന്റെ ജീവിതത്തെ മധുരപൂർണ്ണമാക്കുവാനാണ്. ഇടിഞ്ഞുവീഴുന്ന സൗഹൃത്തിനെ ഞാൻ മുൻപ് അനുഭവിച്ചിരുന്ന സൗഹൃദിനായി വിളിക്കുവാനാണ്.

["മിശിഹാ വാചാ" എന്ന ചിത്രകഥയുടെ ചുരുക്കം. ശ്രീ ഭാവന പ്രസാദ് വാക്കു ചേർത്ത് എഴുതിയതാണ് ഇത്.]

Answers — (see p. 139)

1) Two
2) Peter tried in vain to make a simple sentence beginning with because, ending in because and containing because.
3) Use tea before pea 4) 0.

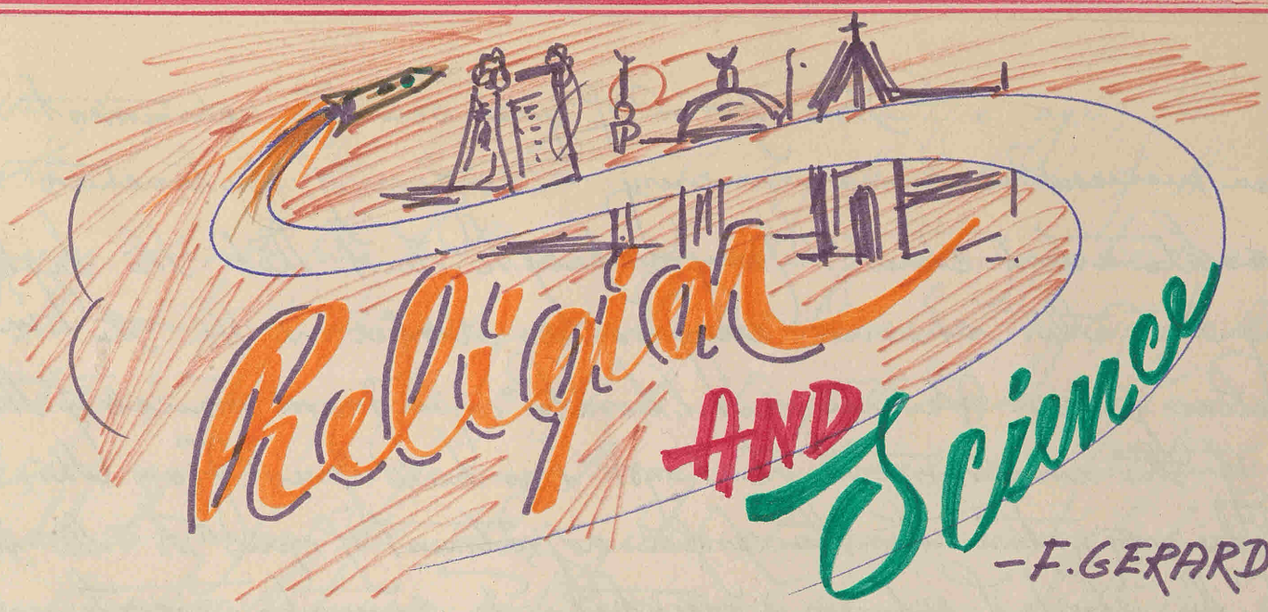
— P. 32 തുടർച്ച

അദ്ദേഹത്തിൻ നിന്നും പുറത്തു വന്നു. അതിനുമെയാണ്: "ജീവിതം നിങ്ങളുടേതാണ്, കൃഷിയുടേതാണ്; അതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നുമില്ല. ഈ ലോകം മുഴുവൻ ചെളിയാണ്. അതിനാൽ സമാധാനമായിരിക്കൂ. നമുക്ക് വിധിച്ചതും ഒരു സ്ഥാനം മരണമാണ്" — ഫ്രഞ്ച് നോവൽ "ന്യൂനിക സാചിന്റെ".

ഇതേ അനുഭവത്തിലൂടെയാണ് രംഗത്ത് വരുന്ന മറ്റൊരു അന്യനായ വായനക്കാരൻ അൽബെർട്ട് കാമു. അതും അന്യമായ ഈ ജീവിതത്തിന് അയാളൊരു പുതിയ വിധി നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. അന്ധമായ. ജീവിതത്തിന്റെ മരവിച്ചിക്കുന്ന കാറ്റിൽ നിന്നും അഭയമിടത്തിന്റെ നിഴലിലേക്കൊടി രക്ഷപ്പെടുകൊണ്ടു വരുന്നതിനുള്ള ഒരേയൊരു അവസരമാണ് ഇവരുടെ കൈമുതൽ.

വേദനയും വിഷാദവും കലർന്ന ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ നേരെ കണ്ണടക്കാനുള്ള ഒരു പ്രലോഭനമിവിടെ. വിജയവും പരാജയവും ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ടു മുഖങ്ങളാണെന്നാണ് സത്യം. "Life is a tale told by an idiot, full of sound and fury signifying nothing" എന്നു പറഞ്ഞ ഷേക്സ്പിയർ തന്നെയല്ല, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അനുൽകൃഷ്ടമായ കാന്തികതയും കണ്ടിട്ട് "What a piece of work is a man" എന്നത്ഭുതപ്പെട്ടത്. പ്രതീക്ഷകളാണ് ജീവിതത്തെ ചൈതന്യവത്താക്കുന്നത്.

തുടരും P. 124



Religion AND Science

-F. GERARD O.M.I

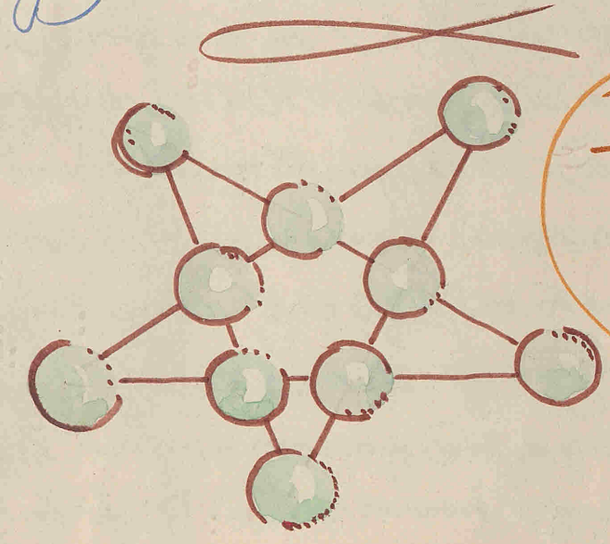
The 20th century may be called the age of Science and reason. We have travelled across the centuries from the stone age to the space age. Achievements of Science and Technology in the 20th century are the greatest works of reason. This technological revolution has spread over the whole world. The food we eat, the cloths we wear, the houses we live in, the words we use, the thoughts we think all have been increased and produced by a large number of industrial process, large scale production and mass production. In the Illustrated Weekly some times ago there was a report from Stokalom of a brain operation in which for the first time a beam of protons was used instead of surgical instruments. Not even the skull had to be pierced and not a drop of blood was spilt. This operation was done successfully. Such are the marvels of modern Science which help us enjoy this wonderful world in to which we are born.

This period of great scientific achievement has also been increased in human misery. The fear of distinctions hangs over us like a dark cloud. Many people feel that the lights are failing and the shadows are growing darker with the increase of nuclear power. Science has liberated man from some of the tyranny of the environment but not has been freed him from the tyranny of his own nature. For the proper adjustment of man to the new world, the spirit of religion is essential. To remake society we have to remake ourselves. We concentrate on some narrow field and forget the largest religious sphere in which we can see the meaning of life. We are involved in the mechanism of new world that is modern world and so must seek religious truth not merely with our emotions but with our minds. We cannot go back to the scientific civilization always. Nor can we dread religion by the changing of modern world. We are living in a period of great change and aspiration. There are some forces in human nature which cannot be destroyed, such as love and peace. This love cannot be taught by atoms or nuclear power of this world. This new world of loneliness is a call to us that we have to adjust ourselves. The economic plans and mass production will not do. We have to change our life according to what the religious point out. Unfortunately, today religious themselves are passing through a mood of criticism. Some people perhaps most

If the people don't accept, in the scientific age, the natural practices and doubtful events. To day the leaders of the various religions don't rise to the occasion when great injustice occur. It is the duty of the religious leaders to stand against the immoral nations, to urge the people to change themselves. I am sure that religions which are passing through a process understanding will be able to respond to these great challenges. I feel that there is no opposition between religion and science, between religion and highest social morality, between religion and co-operation among religion.

ANSWERS!!

1.

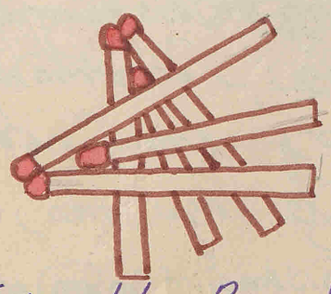


THE COIN LINE UP

See page: 48

2.

See page: 58



Place three match-heads together as shown touching snugly. Then pile the remaining three matches on top of these with their heads touching in the same way—and each of the six matches touches every other match. Remember: It was not said in the problem that they should all be on the same surface.

P.128 തുടർച്ച

ലഞ്ഞിലപ്പോലെതെങ്കുന്നത് / അവൻ കണ്ടു. താൻ സമ്മാനിച്ച മാല / അനങ്ങാതെ കുതിരയുടെ കഴുത്തിൽ പറ്റിച്ചേർന്ന് / അവന്റെ കണ്ണുനീരിനാൽ കുതിർന്നു കിടന്ന് വീണ്ടും തെളിഞ്ഞു. തന്നെ കാണാഞ്ഞു് ദു: ഖിതയായിരിക്കുന്ന രാജകുമാരിയുടെ മുഖം / അവനെ വെട്ടിവിഴുങ്ങിയ സൂര്യനിലും പ്രകാശമുള്ളതായി / അവന് തോന്നി. / അവൾ കണ്ടിട്ട് നമ്മോടു തെറ്റെന്തെങ്കിലും തന്നെ വിട്ടു പോകുന്നതിൽ വിരഹവ്യഥയാണെന്നവൻ തോന്നി. പക്ഷേ തന്നെ വേണ്ടാഞ്ഞിട്ടു തന്നെ / താൻ നിൽക്കുകയോ. / അതു പാടില്ല. / അവളുടെ കണ്ണുനീരിനാൽ കുതിർന്ന മാല / അവനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. ഒരുപക്ഷേ അവൾക്ക് തന്നോടു സ്നേഹം കൊണ്ടായിരിക്കാം അവൾ വിഷണ്ണയായത്. / അവളുടെ കണ്ണുനീർ / തുടച്ചു കളയുവാൻ / അവൻ ആഗ്രഹിച്ചു. / അപ്പോൾ അവന്റെ ചിന്തയെ പാടേ മാറ്റിക്കൊണ്ട് ഒരു ചോദ്യം ഉണ്ടായി.

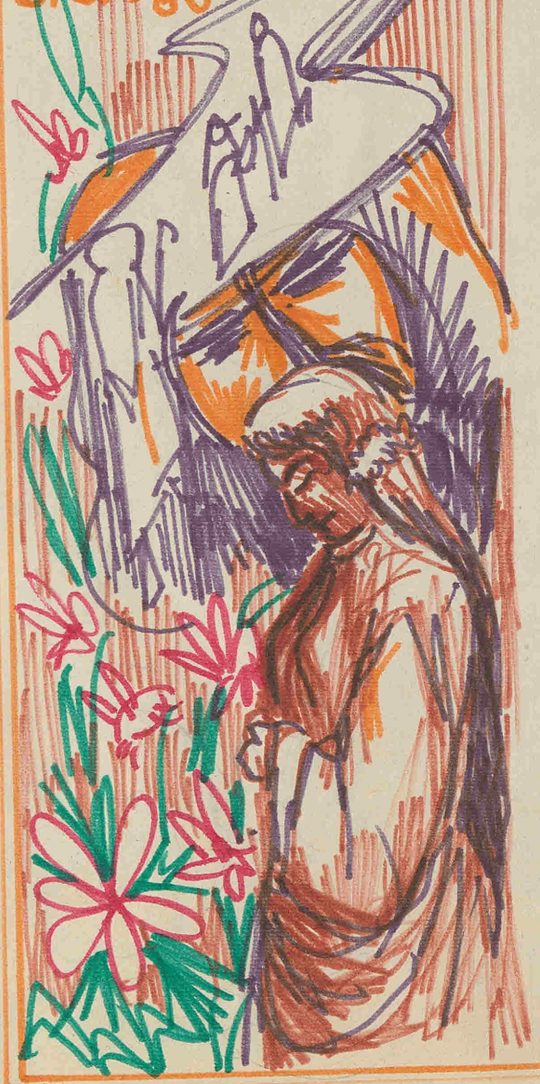
ഇതെന്തു നിമിഷം! / ഈ കൊട്ടാരത്തിലുള്ളവരെല്ലാം തന്നെ കൊല്ലുവാൻ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. അവരുടെ വിധിയിൽ / അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ പൂച്ചയുടെ നാണം. / അപ്പോൾ അവന്റെ ചിന്തയെ ഒരു ചോദ്യം വന്നു തടയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സാഹസികനായ ! / ഈ കൊട്ടാരത്തിലുള്ളവരെ കൊന്നു് സ്നേഹിക്കുവാൻ കാണിക്കുന്ന വിധത്തിൽ / അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ പൂച്ചയുടെ നാണം. / അപ്പോൾ അവന്റെ ചിന്തയെ ഒരു ചോദ്യം വന്നു തടയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. / അപ്പോൾ അവന്റെ ചിന്തയെ ഒരു ചോദ്യം വന്നു തടയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സാഹസികനായ ! / അവൻ അറിയാതെ വിളിച്ചു കൊണ്ടു. കുഞ്ഞാണുണ്ണിയുടെ സ്വരം തിരിച്ചറിഞ്ഞു / കാണാതിരുന്ന കുഞ്ഞുചെങ്കീരി കുഞ്ഞാണുണ്ണിയുടെ തോളത്തിരുന്നു ചിറകടിച്ചു ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. കുഞ്ഞാണുണ്ണിയുടെ സാഹസികതയിൽ അവൻ അഭിമാനിച്ചു. സാഹസികനായ !, സാഹസികനായ ! കൊട്ടാരത്തിന്റെ നേരെ സമ്മാനിച്ച സ്വർണ്ണമാലകാരണം. കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ ഭീകരതയിൽ നിന്നും മാലയുടെ തിളക്കം കുറഞ്ഞതായിത്തോന്നി.

കവിത—

ശാന്തിയെ പുല്കാൻനിത്യം കൊതിക്കാനുണ്ട്



നിന്നുമായുദ്യാനത്തെ
തിന്നുമായ് പാലിച്ചുതൻ
സ്രഷ്ടനെ ക്കവർന്നാരാ
പൂർവ്വനാം ബലാൽക്കാരൻ
മിഥ്യാ മാന്ത്രികൻ
യുദ്ധാന മദ്ധ്യേ ഭൂമി
നഷ്ടമില്ലാതീർന്നു
യുദ്ധങ്ങൾ തോരാതുണ്ടു.

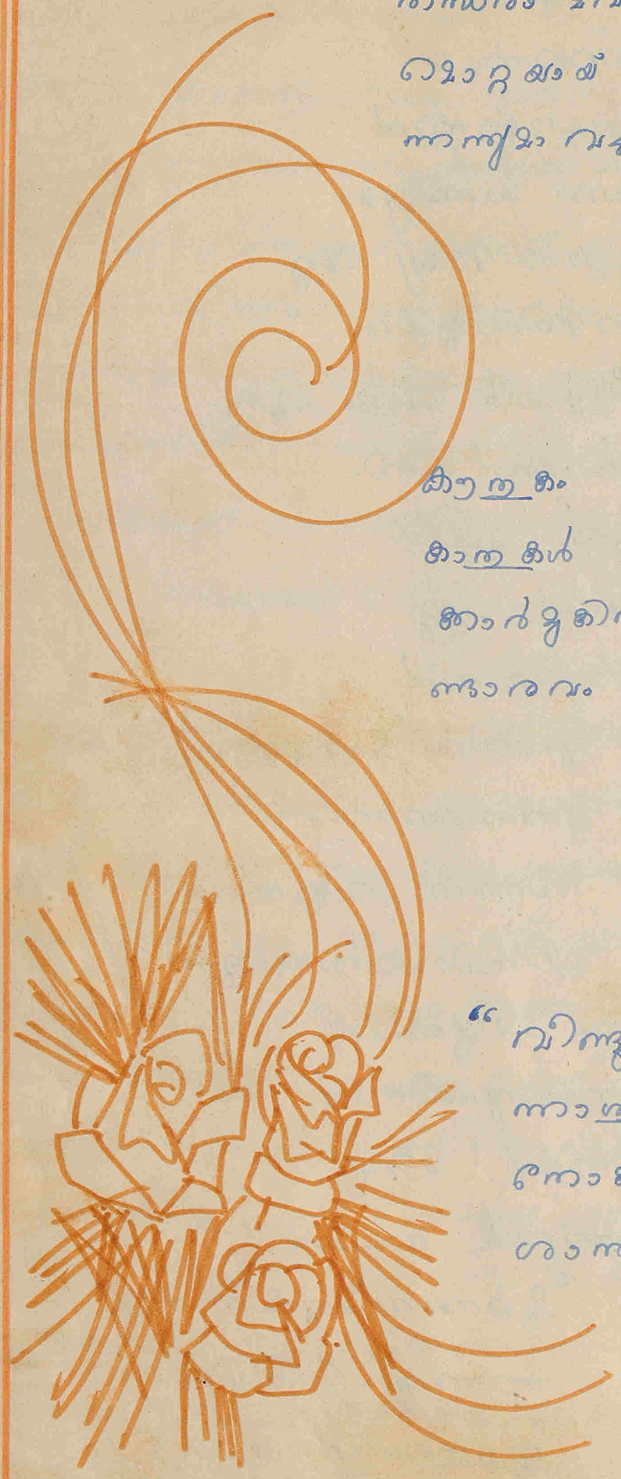
സ്വാർത്ഥനാശനങ്ങൾ നി-
സ്വാർത്ഥമാമുറവും മുറി
ച്ചന്ധയാമവൾ മൃദു-
മാനവം ഛേദിക്കുന്നു.

മനുഷ്യാ 'മിയുടുഞ്ഞാൻ
നിനക്കെന്നവനി
നിന്നെന്നാ സ്മിതിയെ
ചിന്തിടാതെന്നാടുങ്ങുന്നു!

ശ്രീനാനം ചിതറിടാ-
ചൂടു നന്നന്വേഷിപ്പിനായ്
ചിന്തിടുന്നവൻ മദ്ധ്യേ-
യുണ്ടെന്നവൾ നാഥൻ

"മനുഷ്യാ 'മിയുടിൻ നി-
ന്നെന്നും ശ്രദ്ധിച്ചിടാ (1)
തുടുവനന്നയ ടെ
നിനക്കിടുവാൻതാനെ."

(1) ഏശ. 8 : 7.



ഉച്ചമാമുത്തുകിനാന്ത-
രന്ധകാരം മിവരെപ്പോലും
ഒരാട്ടയായ് ചുനിന്നുന-
ന്നുമാവക്കി മാത്രം!

പരന്നുൾ പൊയിച്ചുന്നൻ
പ്രാണനെപ്പോതിഞ്ഞു ന-
ടുച്ചയിൽ തനിയാതെ-
യാന്ധയായ് നിപ്പൂലന

കൊന്നുകം ചെവിടിഞ്ഞാഴും
കാന്തകൾ നൂനനൊരാ-
ക്കാർമുകിൻ കുരുന്നിനു
ങ്ങാരവം കേട്ടുണ്ടെന്നി.

പാഴ്മനു ചെവിടെഞ്ഞാരാ
രവുകൾ നനിച്ചെന്നി
നീവനെന്റെയനുവിതൻ
നീരന്ന കേഴുന്നപോ.

"വിണ്ടുമെൻ നീരന്നുനാ
നാന്ന നീയതനിടാ (3)
നാംക്കുനീയമുനമാം
ഗാന്ധാരയെപുൻക്കാൻ നിത്യം"

ഒരുനിലാമുറങ്ങിടും
നമുമാം നിവൻ വിണ്ടു
മുത്തിനെപുണർന്നപോ-
ലാഗ്രഹാം ലനപൂന്ന:

(2) ഉൽ. 8: 1.
(3) ഉൽ. 8: 10.


V. Kalliath.



CT Library
8800025 4
M73.2 D539/1974